

» AKP, salgın hastalıklar ve “biyolojik silahlar”

Türk Tabipleri Birliği'nin geçen hafta yayınladığı “Suriyeli Sığınmacılar ve Sağlık Hizmetleri” başlıklı rapor, Türk sermaye devletinin amacının hiç de “insani” olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi. (s.4)

» Gebze'de yeni bir mevzi açılıyor!

2 Şubat günü gerçekleştirilecek açılış etkinliği öncesinde, Gebze'de işçi sınıfı ve emekçilerin yeni bir mücadele mevzisi Gebze İşçilerin Birliği Derneği yöneticisi ile konuştuk. (s.14)

» Dönem sermayeye hizmetle kapandı!

Bir dönem geride kalırken ortadaki veriler eğitimde sermayeyi ve gericiliği merkeze alan politikalarda belli bir mesafe katedildiğini, yeni planlamalarla orta vadede neoliberal dönüşümlerin ve gerici ablukanın artacağını gösteriyor. (s.23)

Kazanmak için devrimci sınıf mücadelesi!

Sümerbank'tan SEKA'ya, TELEKOM'dan TEKEL'e, Seydişehir Alüminyum'dan madenlere özelleştirme karşıtı direnişler konusunda sınıf hareketi pek çok deneyim biriktirmiştir. Şimdi de Yatağan işçileri özelleştirme saldırısına karşı mücadele etmektedir.

Sınıf hareketinin önündeki bahsedilen engeller, bugünkü durumda işçi sınıfının kendiliğinden hareketiyle aşılamaz. Devrimci bir önderlikle, “sınıfa karşı sınıf” bakışı üzerinden ortaya konacak bir direniş kararlılığı ile diğer sınıf bölüklerini de harekete geçiren bir mücadele hattı örülmelidir. Başta özelleştirmelere, güvencesizliğe, taşeronlaşmaya ve sermayenin diğer saldırılarına karşı işçi sınıfının ortak mücadele taleplerini içeren devrimci bir program etrafında birleşik bir mücadele yürütülmelidir. Başka türlü ne saldırılar

durdurulabilir ne de sendikal bürokrasinin işçileri engelleyici etkileri aşılabılır. Bu konuda sınıf içinde devrimci çalışmanın önemi bir kez daha ortaya çıkarken, öncü ileri işçilere de büyük görevler düşmektedir.

Bugün işçi eylemlerinde de Haziran Direnişi'nin mücadelecisi ruhunun kendisini hissettirmesi ise önemli bir avantajdır. Bu ruhla devrimci sınıf mücadelesinin büyütülmesi gerekmektedir.

(s.8)

Yerel seçimler ve reformist payandalar...

Türkiye solu için seçimler düzen gerçeğini işçi ve emekçi kitlelere daha geniş ölçekte teşhir etmenin olanağı değil, düzen zemininde “demokratikleşme”, “yerel iktidarlaşma” hayalleri yaymanın aracı haline gelmiştir.

Türkiye’de yerel seçimlerin işçi ve emekçi kitleleri edillenleştirip düzene bağlamak dışında ikili bir işlevi vardır. İlkın, her zaman birer rant ve rüşvet kaynağı olan yerel yönetimlerin hangi düzen partisi tarafından ele geçirileceğı belirlenir. İkinci olarak da hükümet partisi için bir güvenoyu işlevi taşır. Sıradan bilinçli kitlelerin daha iyi hizmet beklentisiyle hükümet partilerine eğilim duymalarının ve devlet imkanlarının bu partilere büyük avantajlar sağlamasına rağmen, toplumsal algı böyle şekillendirilir. Dinci partinin 2002 seçimlerinde işbaşına gelmesiyle yeni bir görünüm kazanan ve şiddetlenen rejim krizi, her seçim dönemini düzen güçlerinin hesaplaşma sahnesine çevirdi. Dinci-gerici koalisyonun iktidarlaşma döneminde, yerel seçimler de en az genel seçimler kadar kıyasıya bir rekabet alanı haline geldi.

Ölüm-kalım meselesine dönen yerel seçimler!

Gündemdeki 30 Mart yerel seçimleri ise yerel yönetimlerin belirlenmesi sınırlarını çoktan aşmıştı. Henüz 2013 yılına girilmemişken bile 2014 yerel seçimleri tartışılmaktaydı. AKP iktidarı, bu seçimleri kazanmayı bir eşğin atlanması, daha açık deyimle o güne kadarki iktidar mevzilerini güvenceye alma, iktidarını sağlamlaştırma dönemeci olarak ilan etmiş, tüm adımlarını buna göre atmaya başlamıştı. Bugüne kadar nasılsa sürdürmeyi başarabildiğı “Kürt sorununda çözüm süreci” bu adımların en önemlisi olageldi. Dinci parti, topyekûn imha saldırısı boşa düşünce, Suriye’de iflasa sürüklenince, üstüne bir de Rojava çıkışıyla afallayınca, çareyi “İmralı görüşmeleri”ni başlatmakta buldu. Şimdiye kadarki tüm sürecin de tanıklık ettiğı gibi, Kürt sorununda herhangi bir adım atmaksızın bu oyunu sürdürmeyi başardı. Her şeyin seçim sonrasına bırakılması Kürt hareketi tarafından da kabul edilmiş olduğı ölçüde, hedefini tutturmuş sayılır.

Ne var ki dinci-gerici parti yerel seçimleri hiç de düşlediğı koşullarda karşılayamıyor. “Çözüm” aldatmacasının en şaşalı döneminde patlak veren Haziran Direniş bütünü planlarını altüst etti. AKP iktidarı ve şefi Erdoğan, Türkiye’de ve dünya kamuoyu nezdinde tüm tılsımlarını yitirdiler. Moral ve özgüven planında onulmaz yaralar aldılar. Bu arada dinci-gerici güçlerin kontrol altında süren iktidar ve rant dalaşması, direnişin yarattığı sarsıntıyla yeniden alevlendi. Sonu 17 Aralık operasyonuna varacak sürecin önü de böylece açılmış oldu.

Gerek Haziran Direniş ile başlayan yeni dönem, gerekse 17 Aralık’la sıçrama yaşayan iç iktidar dalaşması, 30 Mart seçimlerini, gerici güçler payına öncesindeki hiçbir yerel seçimle kıyaslanmayacak bir ölüm-kalım meselesine dönüştürmüş bulunuyor. Fakat

yalnızca onlar için değil, sermaye düzeninin toplamı için de tartışmasız bir önem taşıyor. Zira sermaye düzeninin daha şimdiden yeni biçim kazanan siyasi krizi, ekonomik ve sosyal hayatı derinden sarsmaya başladı. Düzenin tüm temel kurumları ve biçimsel demokrasisi, dolayısıyla ancak bu maskelerle sağlanabilen meşruiyeti geniş yığınlar nazarında büyük bir itibarsızlaşma yaşamaktadır. Yerel seçimlerden başlayarak gündemi işgal eden seçim takvimi, kitlelerin hiç değilse düzen sınırları içinde tutulması ve burjuva parlamenterizmine karşı alttan alta oluşan güvensizliğin giderilmesi için bir fırsat yaratmaktadır.

AKP’yi gözden çıkarmış Türk egemenlerinin ve şüphesiz emperyalist efendilerinin halihazırdaki en büyük açmazı AKP ve Tayyip Erdoğan karşısında yeterli oy desteğine sahip bir alternatifin olmamasıdır. CHP üzerinde yapılan işlemlerin kısa vadede sonuç vermemesi, siyasi krizi ve dolayısıyla ekonomik sarsıntıyı ayrıca şiddetlendirmektedir. Düzenin bu koşullara rağmen en büyük avantajı ise işçi ve emekçi kitlelerin, bilinç, örgütlenme ve mücadele bakımından düzen sınırlarını henüz zorlamaması, sahte kutuplaşma ve taraflaşmaların etkisine karşı savunmasız olmasıdır. Bu koşullarda seçimler, kitlelerdeki tepki birikiminin yatıştırılmasında, düzene dair meşruiyet algısının onarılmasında önemli bir olanağa dönüşmektedir.

Düzenin sol payandaları

Ana gövdesiyle parlamenterizme gömülmüş reformist Türkiye solu da bu konuda elinden gelen katkıyı yapmaktadır. “Çözüm” aldatmacasının etkisi en çok bu kesimde karşılık buldu. Denebilir ki son bir yıl

boyunca toplumsal-siyasal yaşamda, iç ve dış politikada cereyan eden her olay ve gelişme bu tasfiyeci aldatmacayla ilişkilendirildi. Saflar bunun üzerinden belirlendi, ittifaklar bunun süzgecinden geçerek oluştu. AKP iktidarının ve aldatmacanın iç yüzünü geniş kitleler nezdinde teşhir eden Haziran Direniş ise zaten oluşmuş bulunan saflaşmaların daha da netleşmesini sağladı.

Geline yerde komünistlerin temsil ettiğı bağımsız devrimci sınıf çizgisi dışında Türkiye solu iki ana reformist kampta kümelenmiş durumdadır.

Biri Kürt hareketinin “demokratik özerklik ve cumhuriyetin demokratikleştirilmesi”, öteki ise cumhuriyetin kazanımlarını korumak ve geliştirmek çerçevesinde “ulusalcı cumhuriyet” bayrağını taşımaktadır. Düne kadar devrimcilikte ısrar eden (ve hala da bu iddialarını sürdürebilen) irili-ufaklı bir dizi

grup ve çevreden bu kamplardan birini ya da ötekini açık veya zımni olarak destekleyenleri saymak bile gerekmiyor. Zira bu kuyrukçu yedeklenmeye teoride kılıf giydirmeye uğraşları, pratiğın acımasız aynasında kendiliğinden tuzla buz olmaktadır zaten.

Bu iki reformist odağın en tartışmasız ortak özelliklerinden biri burjuvazinin köhnemiş cumhuriyetine sahip çıkmaksa, öteki de parlamenterizm kulvarına boylu boyunca uzanmış olmaktadır. Her iki reformist odağın üçüncü bir ortak paydası, Haziran Direniş’inden parlamenter hayallerine dayanaklar çıkarmalarıdır. Düzenin maskelerini militanca yırtan direnişin ateşi henüz canlıyken, onlar AKP iktidarını yerinden etmenin reçeteleriyle dolaşmaya ve “sol iktidar” seçeneğı olarak öne atılmaya başlamışlardı bile. 17 Aralık sonrasında parlamenter hayaller iyice körüklenmiş durumdadır. Her biri iddialı bir şekilde “yerel iktidarlaşma”nın kapıda beklediğini düşünmektedir. Bu birinde “*halkçı, demokratik, katılımcı, toplumcu bir yerel yönetim anlayışını kitlelere ulaştırma ve onları yöneten konumuna getirme tarihsel hedefi*” (Ankara Ortak Sol Aday Meclisi), ötekinde “*güçlü, demokratik ve özerk yerel ve bölgesel yönetimler*” ve “*yerel demokratikleşme*” (HDP) söylemleriyle dile gelmektedir.

Tasfiyeci tükenişin son noktası

Tüm bunlardan anlaşılabileceğı gibi her iki reformist odağın en temel ortak paydası, düzenin seçim hesaplarına gönüllüce, hem de büyük bir hevesle dahil olmaktır. Sanki öncekiler burjuvaziye daha az hizmet etmişler gibi, son 11 yıl üzerinden tüm kötülükleri salt AKP’ye havale eden reformist kanat (TKP, Halkevleri, ÖDP, EHP), AKP’nin geriletilip yenilmesini düstur edinmiş olduklarını ilan etmekle kalmıyor, “kitlelerin sağa mahkum” edilmediğı yerlerde düzen solunu destekleyeceklerinin açık sinyallerini de veriyorlar. HDP ise her ne kadar AKP’yi zayıflatmaktan bahsetse de “çözüm sürecinde” muhatapsız kalmamak adına, başta Kürt illeri olmak üzere gücünün olduğı yerlere odaklanmakta, AKP’den çok öteki düzen partilerine karşı bir propaganda yürütmektedir.

Kısacası Türkiye solu için seçimler merkezi ve yerel kurumlarıyla burjuva parlamenterizmini ve düzen gerçeğini işçi ve emekçi kitlelere daha geniş ölçekte teşhir etmenin olanağı değil, düzen zemininde “demokratikleşme”, “yerel iktidarlaşma” hayalleri yaymanın aracı haline gelmiştir. Çözümün düzeni yıkıp aşmaktan, demek oluyor ki devrimden geçtiğini propaganda etmenin değil, burjuva demokrasisi aldatmacasının sürdürülmesine hizmetin kanalı olmuştur. Kitleleri militan mücadeleyi yükseltmeye çağırmanın, düzenin halihazırda yaşadığı yıpranmayı derinleştirecek militan kitle mücadelesini geliştirmenin değil, kitlelerin yatıştırılıp yedeklenmesinde burjuva düzene desteğın yoluna dönüşmüştür. Ve bu yeni bir olgu değil, tasfiyeci sürüklenişin ve tükenişin 2002 seçimleriyle ivme kazanan evriminin son noktasıdır.

Geline yerde komünistlerin temsil ettiğı bağımsız devrimci sınıf çizgisi dışında Türkiye solu iki ana reformist kampta kümelenmiş durumdadır. Biri Kürt hareketinin “demokratik özerklik ve cumhuriyetin demokratikleştirilmesi”, öteki ise cumhuriyetin kazanımlarını korumak ve geliştirmek çerçevesinde “ulusalcı cumhuriyet” bayrağını taşımaktadır.

Erdoğan: “Orada olmayan başbakan!”

ABD’nin, sadık uşağı Türk sermaye devletinde yaşanan iktidar krizi karşısında sesini yükseltmeye hazırlandığı öne sürülüyor. ABD Savunma Bakanı Hagel’in Türkiye ziyaretini iptal etmesi bunun ilk işareti olarak yorumlanıyor. Ayrıca, ABD’nin eski Ankara büyükelçileri Eric Edelman ve Morton Abramowitz, Erdoğan’ın giderek otoriterleştiğini hatırlatarak, ABD yönetimini tavır almaya çağırılmış bulunuyor.

Bütün bunlar ve benzeri göstergeler Türkiye’de bir süredir şiddetlenerek devam eden siyasi iklim için önemli işaretler sayılmalıdır. Erdoğan’ın vaktiyle övündüğü Amerikan emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesinin Eş Başkanlığı öykünmesinin yerini gittikçe artan bir hayal kırıklığı almaktadır. İçerde, gerici koalisyon yerini gerici dalışmaya bırakırken, Erdoğan ve müritlerinin yeni taktiği ‘en iyi savunma saldırıdır’ anlayışı olmaktadır. Okyanus ötesi artık AKP için, “ilmi” güç ve şantaj için kullanan, “yalancı peygamber, sahte veli, içi boş, kalbi boş, zihni boş alim müsveddesidir.” AKP ise açığa çıkan yolsuzluklar ile hem fiziki hem moral kayıplar vermiş bulunmaktadır. Hem içeride hem de dışarıda da gün geçtikçe yalnızlaşmaktadır.

ABD emperyalizminin nezdinde Erdoğan’ın cazibesini yitiriyor olması son zamanlarda çokça dillendirilmektedir. Düzen kalemşörleri de, boşta kalacak tahtın varisleri de bunu otoriter anlayışın malum sonu olarak göstermeye çalışmaktalar. CHP gibi rejimin temel yapı taşlarından olanlar bu vesileyle cemaate daha da yakınlaşmakta bir mahsur görmemektedirler. Dün Erdoğan’la aynı ranttan beslenen, aynı gericiliğin savunucusu “Hocaefendi” de böylece deyim yerindeyse temize çıkarılmaktadır.

Ancak siyasal yaşanmışlıkları doğru bir yere koyabilenler, belleklerinde kalanları az-çok gözleri önüne getirebilenler görecektir ki, tüm bunların gerisinde ne Erdoğan’ın otoriterliği vardır ne de yalnızca cemaatle alacak-verecek kavgası. Hatırlanırsa henüz Erdoğan ABD’nin tam gözdesi olmamışken Beyaz Saray’a telkinlerde bulunanlar “deliğe süpürmeyin, onu kullanın” demektedirler. Yaşanan, Erdoğan’ın kullanım süresinin dolmak üzere olmasından öte bir şey değildir. Son kullanma tarihi yaklaşan bir ürünün reyondan tümüyle çıkarılıp çıkarılmayacağı tartışmasıdır yapılanlar. Erdoğan’ın 3 metrelik hologram görüntüsünün Avrupa basınında alay konusu olması bir gerçekliği ifade etmektedir. Erdoğan emperyalistler için artık “orada olmayan başbakanıdır.”

ABD emperyalizminin otoriter bir rejimle derdi olması için hiçbir neden yoktur. Zira dünya halklarına kan kusturan emperyalist bir ölüm makinasının, İsrail siyonizmine her türlü desteği vermekten geri kalmayan bir anlayışın, işine geldiği müddetçe diktatörleri koruyup kollamasını bilenlerin demokrasiden, otoriterlikten bahsetmesi kadar gülünç bir şey olamaz. Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da yaşanan halk hareketleri, bunun sonucunda ortaya çıkan yeni şekillenmeler, ılımlı İslam’ın bu coğrafyalarda artık emperyalizme taşeronluk yapabilecek bir manevra kabiliyetinden yoksun oluşu gibi nedenler ABD’yi proje

değişikliği yapmaya itmektedir.

Bu arada eline geçirdiği imkanları da hırsına, bölgesel amaçlarına alet etmeye çalışan AKP hükümetinin Mısır, Tunus’ta düştüğü duruma son olarak Suriye’de eklenince tüm bunlar iflas eden bir proje için yeterince fikir vermektedir. Erdoğan’ın önünü ne kadar görebildiği bilinmez ama emperyalist efendiler önlerini gayet iyi gördüklerini, tercihlerinin ne kadar çabuk değiştiğini göstererek de ifade etmektedirler. Emperyalist merkezlerin Esad’a ne kadar süre biçtiği bilinmez olsa da görünen odur ki yeni gelişmeler yaşanmazsa eğer Erdoğan’a biçilen süreden daha uzundur.

Emperyalist merkezlerin karargahlarında kurulan masada Türkiye’nin siyasi haritası yenilenmiş kırmızı işaretlerle olduğu gibi durmaktadır. Her fırsatta AKP hükümetine karşı bir takım lobilerden bahseden Erdoğan, esasında kuşkularında haksız da sayılmaz. Kendisini götüreceği olanın ne olacağını gayet iyi bilmektedir. Bu ya bir halk hareketi olacaktır ya da hem bu halk hareketinin önünü kesebilmek, hem de bölgesel çıkarları gereği ABD emperyalizminin düğmeye basması olacaktır.

Erdoğan Haziran Direnişi’ne neden olan halk hareketini bertaraf ettiğini sanmış olabilir. Ancak bu hareketin politik etkisiyle sarsılmaktan kurtulamamış, gücünü de kaybetmiştir. Sırtını ABD emperyalizmine dayamış olan cemaatin hamleleri de Erdoğan ve ekibinin takatini yitirmesine neden olmaktadır. Şimdi herkes Erdoğan’ın siyasi ömrü ne zaman son bulacak diye sormaktadır.

Olmaması gereken ise tüm diğer düzen partileri gibi AKP ve Erdoğan’ın da bir sınıf hareketiyle yenilgiyi tatması ve hesaplarını devrim mahkemelerine vermeleridir. Bu nedenle işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına ve Alevi emekçilerine düşen görev yaratılmaya çalışılan sahte saflaşmalardan medet ummak değil, kurtuluşu devrim ve sosyalizmde aramaktır. Çünkü kalıcı çözüm tektir ve başka da hiçbir yol mümkün değildir.

TMMOB’ye bakanlık kısıkcı

Dinci-gerici AKP iktidarı, Haziran Direnişi’nin ardından TMMOB’ye yönelik baskılarını arttırdı. İki ayrı Bakanlar Kurulu kararıyla 12 meslek odasının mali ve idari denetimini iki bakanlığa verdi. Meslek odaları ise denetimlerin yasal dayanağı olmadığını belirterek harekete geçti.

Bakanlık denetimlere başladı

TMMOB, Bakanlar Kurulu’nun kararının iptali için Danıştay’da dava açtı. Ancak davanın sonucunu beklemeden harekete geçen Orman ve Su İşleri Bakanlığı, Orman Mühendisleri Odası’nın bazı şubelerinde denetim gerçekleştirdi. Bununla da kalmayıp TMMOB’a bir yazı göndererek Orman Mühendisleri Odası ile bağlı İstanbul Şubesi yöneticileri hakkında Bakanlığın Rehberlik ve Teftiş Başkanlığı Yönetmeliği’nin 14/2 maddesine aykırı davrandıkları gerekçesiyle Cumhuriyet Savcılığı’na suç duyurusunda bulunulması yönündeki kararını ilettiler ve idari açıdan da TMMOB Disiplin Yönetmeliği esasları çerçevesinde disiplin soruşturması açması istendi.

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, iki bakanlığa da kararlarının yasal dayanağı olmadığını anlatan yazı gönderdi. Yazıda şunlar ifade edildi:

“Anayasa hükmü çok açık olup; idari ve mali denetime ilişkin kuralların ‘kanunla’ belirlenmesi gerekmektedir. Bunun yanında Anayasa Mahkemesi’nin ‘merkezi idarenin meslek kuruluşlarının işlemleri üzerindeki yetkilerinin meslek kuruluşlarının özerkliğini ve bağımsızlığını ortadan kaldıracak nitelikte olamayacağı’na ilişkin kararları mevcuttur.

Yukarıda açıklanan nedenlerle, TMMOB’ye bağlı Odaların idari ve mali denetimini yapacak Bakanlıkları belirlemek üzere Bakanlar Kurulu kararı alınarak, usulleri ve koşulları tarifleyen yasal düzenlemeler olmadan bu yetkinin kullanılması olanaklı değildir. İdari ve mali denetimin esas ve usulleri, kuralları kanunla belirlenmeden sadece Bakanlar Kurulu kararına dayalı olarak Bakanlıkça herhangi bir denetim yapılmasının Anayasa’ya aykırı olacağı kuşkusuzdur. Ayrıca, yayımlanan bu Bakanlar Kurulu kararının iptaline yönelik Danıştay nezdinde dava açmış bulunuyoruz. Hukuk devleti ilkesi, bir konuda dava açılmış ise yargı kararının beklenmesini emreder.

Eroğlu Onur Kurulu’na sevk edildi

TMMOB Yönetim Kurulu, Orman Mühendisleri Odası’nın bazı şubelerine müfettiş göndererek denetim yaptıran Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu’nu üyesi olduğu İnşaat Mühendisleri Odası’nın Onur Kurulu’na şikayet etti.

AKP, salgın hastalıklar ve “biyolojik silahlar”

Türk Tabipleri Birliği’nin geçen hafta yayınladığı “Suriyeli Sığınmacılar ve Sağlık Hizmetleri” başlıklı rapor, Türk sermaye devletinin amacının hiç de “insani” olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi.

Türk sermaye devleti Suriye’ye yönelik savaş kışkırtıcısı politikasını sürdürüyor. Savaşta bizzat taraf olan AKP hükümeti “insani yardım” adı altında cihatçı çetelere silah ve bomba yüklü yardımlar sunuyor. Bununla birlikte savaşın ortaya çıkardığı sığınmacıların yaşam koşulları ise gün geçtikçe daha kötüye gidiyor.

Türk Tabipleri Birliği’nin geçen hafta yayınladığı “Suriyeli Sığınmacılar ve Sağlık Hizmetleri” başlıklı rapor, Türk sermaye devletinin amacının hiç de “insani” olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi. Daha önce de insan hakları kuruluşlarının yayınladığı raporlarda ve Suriye sınırında bulunan gazetecilerin verdiği bilgiler, Türk sermaye devletinin kamplarda ya da kampların dışında Suriyeli sığınmacıları insanlık dışı koşullara mahkum ettiğini gösteriyordu.

İnsan sağlığına büyük tehdit

Bir yandan savaşı kışkırtarak “Suriye halkının dostuyum” diyen sermaye iktidarı, savaşın tahmin ettiğinden uzun sürmesi ve yaşadığı hayal kırıklıkları ile birlikte sığınmacıları ölüme terk etmeyi sürdürdü. Öyle ki uzun yıllardır Suriye’de ve Türkiye topraklarında görülmeyen bulaşıcı hastalıklar tekrar hortladı ve insan sağlığını kitlesel olarak tehdit eder bir hale geldi. TTB’nin konuya ilişkin raporu Türk sermaye devletinin bölge halkları için salt askeri anlamda değil, sağlık anlamında da tehdit olduğunu ortaya koydu.

Raporunda Suriye iç savaşının emperyalist müdahale ile kışkırtıldığını ifade eden TTB, Diyarbakır, Şanlıurfa, Batman, Gaziantep, Kızıltepe ve Nusaybin’in yanı sıra Rojava’da sağlık çalışanları tarafından, Mayıs-Kasım 2013 tarihleri arasında sığınmacılara yönelik araştırmalar yapıldığını aktardı.

Felaket gözardı ediliyor

Raporda, kamp dışında kalan sığınmacıların, yani sığınmacıların büyük çoğunluğunun uzun süredir sağlık hizmetlerinden faydalanmadığı, buna bağlı olarak sınırındaki iller başta olmak üzere tüm ülkede çok boyutlu sağlık sorunlarının yaşanabileceği söyleniyor. Ayrıca bu felaketin devlet tarafından önemsenmediği ve gözardı edildiği dile getiriliyor.

Sığınmacıların sağlık sorunları haricinde sosyal yaşamlarının da felaket boyutunda olduğu vurgulanan raporda, dil sorunu nedeniyle kişilerin iş ve eğitim alanında sıkıntılar yaşadığı, barınma koşullarının ise tek kişilik odalarda kalabalık ya da yıkıntı binalar ve parklarda sağlanmaya çalışıldığının altı çiziliyor. Bu koşullar da hijyen anlamında önemli sıkıntılar yaratıyor.

Sorumsuzluk kızamık ve çocuk felcini hortlattı

Beslenme yetersizliği de sığınmacılar için temel sorunların başında geliyor. Suriyeliler mutfak gereçlerinden de öte pişirilecek besin maddelerine ulaşma konusunda büyük sıkıntı yaşıyor, bu durum

özellikle bebek ve çocuklar için büyük tehditler oluşturuyor, hastalıklara davetiye çıkarıyor.

Türk sermaye devletinin kamp dışında aşılamaya önem vermediği için birçok salgın hastalığın ortaya çıktığı belirtilen rapora göre bebek ve çocuklar kızamık hastalığı kapıyor. Ayrıca medyanın söyleminin aksine kızamık hastalığının hasta sığınmacı çocuklar ile birlikte gelmediği, çocukların aşılamadıkları için bu hastalığa yakalandıklarına dikkat çekiliyor. Büyük risk taşıyan hastalıklar ile ilgili şunlar ifade ediliyor: “Başta kızamık olmak üzere, şark çıbanı, ASYE, gastroenteritler, sıtma olmak üzere polio gibi eredike edilen hastalıkların görülme tehdidi vardır. Geçen yıl görülen kızamık olguları, sıtma ve şark çıbanı olguları haberci niteliğindedir.”

Kadınlar alınıp-satılıyor

Raporda kadınların durumunun da içler acısı olduğu söyleniyor. İstenmeyen gebelikler, bebek ölümleri ve anne ölümlerinin artmasının şaşırtıcı olmadığı belirtiliyor ve kadınların sosyal yaşamdan koptuğu, Türkiyeli erkeklerin bu kadınlar ile 2. ve 3. evliliklerini yaptığı, “başlık parası” adı altındaki kadın ticaretinin, umutsuzluk ile birlikte yaygınlaştığı kaydediliyor.

Sorunlar için çözüm önerilerini sunan TTB, Türkiye’nin sorumluluklarına dikkat çekerek şu önerileri sunuyor: “Yasal düzenlemelerle sığınmacıların asgari ücretin altında ve sigortasız çalıştırılmasının yasaklanması; çocuk işçiliğine yönelik sıkı denetimlerin yapılması; insani bir çalışma koşulu, yeterli ücret, iş güvencesi sağlanmasına yönelik çabalar yoğunlaştırılmalıdır.”

Sığınmacıya da tek dil dayatması

Bir başka dikkat çekici öneri ise eğitim alanında dile getiriliyor. Türk sermaye devleti anadili Arapça ya da Kürtçe olan çocuklar için eğitimin Türkçe de eklenerek çok dilli uygulanmasını ve uzun zamandır eğitimden kopan çocuklar için bu sürecin bir an önce başlatılmasını savunuyor.

Tüm bunların ikincil görevler olduğunun altı çizilen raporda ilk görev olarak halkların gerici, yağmacı

savaşların önüne geçebilmesi gösteriliyor.

Raporun son kısmında ise Rojava’daki gözlemler aktarılıyor. Bilindiği gibi Rojava halkı örgütlü bir tutum göstererek Türk ve Suudi devleti tarafından desteklenen cihatçı çeteleri topraklarından kovmuştu. Bu sebeple Rojava’nın nüfusunda da çok büyük artışlar yaşandı ve bölge çok büyük iç göçlere sahne oldu. Nüfusun aniden artması, zaman zaman Barzani, Türk devleti ve çeteler tarafından uygulanan ambargo nedeniyle sağlık hizmetlerinin, tıbbi malzemelerin kıt olduğu Rojava’da, sağlık sorunları ve bulaşıcı hastalık tehlikelerinin ortaya çıktığının altı çiziliyor.

Aşılar “biyolojik silah”, anestezi “uyuşturucu”

Beslenme bozukluğu ve toplu yaşama, uzun yıllardır görülmeyen hastalıkları Rojava halkının da başına bela ediyor. BAAS rejimi tarafından da kısıtlı gönderilen aşılardan bu defa Türk sermaye devleti tarafından “biyolojik silah” nitelemesiyle engellenmesi sıtma, şark çıbanı, tifo, kolera, dizanteri, brusella, kızamık, su çiçeği, hepatit B, polio (çocuk felci), kuduz, olgularında artışı beraberinde getiriyor. Bölgede bu hastalıkların bir kısmı ‘60’lı yıllardan bu yana görülmemiş.

“Aşı ile ilgili ciddi bir engel de sınırların kapalı olması nedeniyle ülke dışından alımlar ve yardımlara gösterilen engellerdir. Türkiye’nin aşısı ‘biyolojik silah’ kabul ederek geçişine izin vermediği ifade edilmiştir” sözleri Türk devletinin savaş kışkırtıcılığının yanında Ortaçağ zihniyeti ile hastalıklarının hortlmasına sebep olabileceğini gayet açıklıkla ortaya koyuyor.

Anestezi ilaçlara “uyuşturucu”, hayati öneme sahip aşılar “biyolojik silah” diyerek Rojava’ya geçişlerine izin vermeyen Türk sermaye devleti savaşın askeri boyutundan da öte boyutlarda savaş suçları işliyor. MİT, insani yardım diyerek Suriye’ye tonlarca silah sevkiyatı yaparken ve sevkiyat dünyanın gözleri önünde, kendi hukukları bile ayaklar altına alınarak gerçekleştirilebiliyorken Rojava’ya gönderilen yardımların alçakça bir tutumla “Biyolojik silah” ve “uyuşturucu” gibi söylemlerle engellenmesi açıkça insanlık suçudur. Ve bu suçun hesabını da ancak halklar soracaktır.

Yakılıp-yıkılan, boşaltılan Lice'nin davasına da sürgün

Sanık avukatlarının “güvenlik gerekçesiyle” davanın başka bir ilde görülmesini talep etmesi, devam eden oyunun yeni bir hamlesiydi.

Sermaye devletin tarihi aynı zamanda katliamlar tarihidir. Geçmişte yaşananların zamanla üzeri örtülemediği gibi, bu katliamlara yenileri de eklenmeye devam etmiştir. Kolluk güçleri kendilerine verilen yetkiyle bir suç makinesi gibi çalışmışlar, ancak her seferinde korunup kollanmışlardır. Günümüzün ‘moda’ tabiriyle ‘yedirilmemişlerdir.’ 1993’te Lice’de yaşanan vahşette olduğu gibi, burjuva hukuk sisteminin yargı mekanizması tarafını açıkça belli etmiştir.

Lice’de ne olmuştu

Dönem kayıpların, katliamların, infazların olağan hale geldiği “olağanüstü hallerin” zamanıydı. Özellikle Kürdistan’da vahşet akıl almaz boyutlardaydı. Köyler yakılıyor, boşaltılıyor, Kürt kadınlarına tecavüz ediliyordu. O günlerde bölgede akibetleri herkesçe bilinen insan cesetlerinin çok sonraları asit kuyularında, garnizon bahçelerinde, kimsesizler mezarlıklarında olduğu kabul edilecekti. Ancak bu farkındalık sermaye devleti için suçluları yargılayıp mahkum etmesi için yeterli sebep değildi. Ne de olsa tüm bunlar “devletin bekası” için yapılmıştı.

22 Ekim 1993’te Lice hayalet bir kente döndü. Evler yakıldı, kurşunlandı, sokaklar insan cesetleriyle doldu. 4 gün boyunca Lice’ye giriş çıkışlar yasaklandı. 9 bin 600 nüfuslu ilçeden geriye sadece 300 kişi kaldı. Resmi kayıtlara göre 20 kişi hayatını kaybederken, 401 konuttan 302’sine tam, 86’sına orta, 13’üne de az hasarlı raporu verildi. Kontr-gerillanın da aktif rol aldığı bu katliamda, Tuğgeneral Bahtiyar Aydın devlet güçleri tarafından öldürülerek bu cinayet de PKK’ye yıkıldı. Lice sokaklarından insan kanı akarken, devlete göre bu barbarlığın sorumlusu PKK idi. Televizyon programları, “PKK Lice’ye saldırdı, sivil insanları öldürdü” başlığında haberler yapıyordu. Küçük çocukların cesetlerini göstererek, “bunlar bebek katili” deniliyordu.

Lice’de görev sırası hukukta

Fırat’ın ötesinde Kürt halkının katliamına imza atanların yargılamalarında olduğu gibi, berisinde gerçekleşen katliamların mahkemelerinin de sürgüne tabi tutularak uzak illere gönderilmesi hukuk sisteminin alışıldık kalem oyunlarından biridir. Son olarak, Lice Katliamı davası da Eskişehir’e alındı. Ali İsmail Korkmaz’ın Eskişehir’deki davası Kayseri’ye gönderilirken, Lice Katliamı davasının Eskişehir’e alınması tarihin trajik bir rastlantısı değil, bilinçli bir tercihtir.

20 yıl sonra zaman aşımına girmek üzereyken açılan Lice davası, Diyarbakır 8’inci Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülmekteydi. Dönemin Diyarbakır Jandarma Alay Komutanı Emekli Albay Eşref Hatipoğlu ile Üsteğmen Tünay Yanardağ’ın tutuksuz olarak yargılandığı dava zaten asıl faili, yani katliamcı devleti temize çıkarmayı amaçlıyordu. Bu iki tetikçinin yargılanıyor gibi görünmesi de bir mizansenden ibaretti. Sanık avukatlarının “güvenlik gerekçesiyle” davanın başka bir ilde görülmesini talep etmesi, devam eden oyunun yeni bir hamlesiydi. Yargıtay 5. Ceza Dairesi’nin davanın Eskişehir’de görülmesine karar vermesiyle bu açıkça görüldü.

Konuyla ilgili açıklama yapan Diyarbakır Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Avukat Cihan Aydın, Lice davasının başka bir ilde nakledilmesinin adil yargılama hakkının ihlali olduğunu ifade etti. Aydın, son zamanlarda önemli davaların başka ilde naklinin yaygın hale geldiğini ifade ederek, “Bu nakillerin temel amacı mağdur taraflarının davaya etkin katılımını engellemektir. Bu tür davalar, kamuoyundan uzaklaştırılmaya çalışılıyor” dedi.

Bu davanın Eskişehir’e gönderilmesine neden olan “güvenlik” gerekçesi aslında adalet terazisinin ağırlığının hangi tarafta olduğunu da göstermektedir. Güvenlik deyince devlet yetkililerinin aklına katledilenlerin güvenliği değil, failerin güvenliği gelmektedir.

İHD’nin Roboski yürüyüşüne barikat!

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi’nin Roboski için adalet yürüyüşü polis barikatıyla engellendi.

Galatasaray’dan Taksim Meydanı’na yapılması planlanan yürüyüş kısa bir sürede, polis tarafından engellendi. Bunun üzerine, polis barikatı ve yasaklı tutum teşhir edilerek basın açıklaması barikatın önünde gerçekleştirildi.

Açıklamayı okuyan Av. Abdulkali Boğa, “Roboski Katliamı insanlığa karşı işlenen bir suçtur! Yargı mutlaka faileri yargılamalı ve cezalandırmalıdır. Örtbas edilmemelidir” diyerek açıklamaya başladı. Roboski’de katliam emrinin doğrudan Genelkurmay Başkanı Necdet Özel tarafından verildiğini ifade eden Boğa, failerin aklanmaya çalışıldığını ifade ederek şunları söyledi: “Roboski Katliamı nedeni ile Diyarbakır 10. Madde ile görevli Cumhuriyet Savcılığı’nın görevsizlik kararı verip dosyayı Diyarbakır 2. Hava Kuvveti Komutanlığı Askeri Savcılığı’na göndermesi, Genelkurmay Askeri Savcılığı’nın da kovuşturmayla yer olmadığına dair karar vermesi şunu göstermektedir. Türkiye’de cezasızlık, bir devlet politikası olarak sürdürülmektedir. Türkiye’de insanlığa karşı işlenen suçlarda devam eden cezasızlık politikası bu kararlar kendisini bir kez daha göstermiştir.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Abdullah Canan’ı katledenler tekrar yargılansın!”

Cumartesi Anneleri, 1996 yılında Gever’de Abdullah Canan’ı katledenlerin yeniden yargılanmasını istediler.

Eylemin 461. haftasında söz alan tutsak yakınları adaletin olmadığını ve mücadelelerinin süreceklerini belirttiler. Abdullah Canan’ın oğlu **Tayyip Canan** ise babası için “Onurlu şehadetin yolumuzu aydınlatıyor. Cellatlarınız ise her gün yıkılacak” dedi.

Cumartesi Anneleri adına basın açıklamasını okuyan **Ümir Tekal Dişli**, Abdullah Canan’ın başından geçen süreci aktardıktan sonra, ailenin şikayetlerinin dikkate alınmadığını belirtti. Dişli o dönem bölgeye gelen 3 CHP milletvekilinin, bir rapor hazırladığını ve faili meçhullerin sorumlusu olarak Yurdakul’u gösterdiklerini kaydederek, bu raporu yayınlayan gazetelerin sorumluları hakkında dava açıldığını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Polis şiddeti, etkileri ve sonuçları tartışıldı!

Kimya Mühendisleri Odası (KMO) İstanbul Şubesi, İstanbul Tabip Odası (İTO), İstanbul Eczacı Odası, Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği (TODAP), İnsan Hakları Derneği (İHD), Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın (TİHV) örgütlediği "İşkence alanı sokaklar-toplumsal olaylarda kolluğun zor kullanımı, etkileri ve sonuçları" başlıklı sempozyum-forum Şişli Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Polisin yoğun biber gazı kullanarak Gezi Parkı'na yaptığı saldırının görüntülerinin ve saldırıya maruz kalanlarla yapılan röportajların yer aldığı, "biber gazı yasaklansın" vurgusunun öne çıktığı sinevizyonun gösterimi ile başlayan sempozyum, direnişte hayatını kaybedenler anısına yapılan saygı duruşuyla devam etti.

Saygı duruşunun ardından KMO'dan **Selin Top** sempozyumun amacını özetleyerek "biber gazı yasaklansın" talebiyle mücadelenin devam etmesini hedeflediklerini belirtti.

İlk oturumda söz alan KMO İstanbul Şubesi'nden **Onur Gökulu**, "Toplumsal olaylarda zor kullanım araçlarının tarihçesi ve kimyasal etkileri" başlıklı sunumunu gerçekleştirdi. Gökulu, konuşmasına biber gazının net olarak kimyasal silah olduğunu vurgulayarak başladı. Biber gazı üreten 7 firmadan beşinin Amerikan firması olduğu bilgisini veren Gökulu, Türkiye'de de bu gazın üretilmesinin tartışıldığını ve TÜBİTAK'ın buna onay verdiği bilgisinin dolaştığını ifade etti.

İstanbul Eczacı Odası'ndan **Nurdan Demirkan** ise "Toplumsal olaylarda zor kullanım araçlarının toksikolojik etkileri" başlıklı sunumunda, gazın uzun sürede astım vb. kalıcı rahatsızlıklar yarattığını belirtti. Körlük riski taşıdığına dikkat çekti.

TTB'den Doç. Dr. **Cavit Işık Yavuz** ise 19 Aralık Cezaevleri Katliamı sırasında da bu gazların yoğun kullanımı sonucunda ölümlerin yaşandığını hatırlattı. Yavuz, TTB'nin Hopa raporunu hatırlatarak Metin Lokumcu'nun biber gazından dolayı yaşamını yitirdiğini söyledi.

TODAP adına ise Uzm. Psikolog **Pınar Önen** devletin kullandığı "toplumsal olay" teriminin yerine direniş, gösteri, ayaklanma terimlerini, "müdahale" terimi yerine de saldırı terimini kullanmak gerektiğini

ifade etti. Sunumun devamında Haziran Direnişi sırasında polisin uyguladığı sözel saldırılardan, gözaltına alarak özgürlük kısıtlaması yaptığına, korkutma ve cinsel şiddet gibi psikolojik saldırıları tanımladı. Polislerin eylemlerdeki bu saldırılarının işkence olduğuna vurgu yaptı.

İkinci oturumda TİHV adına Prof. Dr. **Şebnem Korur Fincancı**, ellerin arkadan kelepçelenmesinin, copların kullanımının, basınçlı su kullanımının insanlara hasar vermek ve acı çektirmek amacıyla hayata geçirildiğini söyleyerek bunların işkence olduğunu belirtti.

Türkiye'nin hukuksuz bir ülke olduğunu söyleyerek sıradan burjuva demokratik devlet olgusunun dahi kalmadığını, diktatörlük koşullarının egemen olduğunu belirtti. Yaşanan eylemler sonrasında sağlık kuruluşlarına yapılan başvuruların istatistiki bilgilerini verdi. "Güçlerimizi birleştirelim, devletin elinden silahlarını alalım" çağrısıyla konuşmasını sonlandırdı.

İHD İstanbul Şube Başkanı **Ümit Efe**, eylemleri yasaklama inisiyatifinin vali ve kaymakamlara bırakılmasının doğurduğu sonuçları eleştirdi. Haziran Direnişi sırasında polisin yaptığı yoğun saldırıların boyutunu ortaya koyarak tanık oldukları ve polislerin hedef olarak kitleye gaz sıktığı örneklerden bahsetti. Eylemler sırasında polisler silah verilmemesi gerektiğini söyleyen Efe, gaz bombası, kimyasal sular, elektro şok aletleri vb. silahların yasaklanması talebiyle mücadele edilmesi gerektiğini ifade etti.

ÇHD adına **Av. Şerife Ceren Uysal** "Toplumsal olaylarda zor kullanım araçlarının kullanımının hukuki açıdan incelenmesi" başlığıyla sunum yaptı. Gezi eylemleriyle yasaların artık teşhir olduğunu belirten Uysal, ezilenlerin, işçilerin, emekçilerin vereceği mücadeleyle hukukun değişebileceğini ifade etti. PVSK'dan bahsederek bu yasayla polise verilen yetkilerin arttığını söyledi.

AİHM'in bir dizi örnek karşısında verdiği kararları da eleştiren Uysal, söz konusu olanın "özel mülkiyet" olunca bu gibi kurumların dahi saldırıyı meşru gördüğünü söyledi.

Son olarak da taslak halindeki deklarasyon metni özetlendi. Deklarasyon metninde, biber gazının kullanımının yasaklanması için mücadele yürütülmesi eğilimi tekrarlandı.

Berkin Elvan için Eğitim Dayanışması'ndan eylem

Eğitim Dayanışması'nın çağrısıyla biraraya gelen KESK, DİSK, Türk-İş ve TTB temsilcileri karne gününde Berkin Elvan için eylemdeydi.

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önündeki eylemde Eğitim Dayanışması adına basın açıklamasını KESK MYK üyesi Ali Kılıç okudu. Ülkenin yolsuzluk cennetine dönüştürüldüğünü söyleyen Kılıç, Berkin'in de polis şiddetinden nasibini aldığını, 15 Haziran'dan bu yana uyutulduğunu dile getirdi. Kılıç daha sonra su şekilde konuştu: "Berkin'imizi vuranlar 7 aydır ortaya çıkarılmadı. Emir verenler hala sıcak koltuklarında oturuyor. Berkin olması gereken yerde, yani okulunda, sınıfında, arkadaşlarının yanında değil, karnesini alıp bugün tatile çıkamadı."

Polis Berkin'i vurana koruyor!

Öte yandan Berkin Elvan soruşturmasında savcının istediği görevli polis listesinin yanlış iletiliği ortaya çıktı.

Savcı Adnan Çimen, Berkin Elvan'ın vurulduğu gün görev yapan polislerin bilgilerini istedi. Fakat İstanbul Emniyet Müdürlüğü ise 16 Haziran'da saat 08.00 ile 17 Haziran sabah saat 08.00 arasında görev yapan polislerin listesini gönderdi. Berkin'in vurulduğu 16 Haziran sabahı saat 07.00-08.00 arasında görev yapan polislerin isimleri verilmeyerek ifadeye çağrılmaları engellendi.

Elvan ailesinin avukatı Evrim Deniz Karatana, soruşturmada aylardır adım atılmadığını, ısrarlı talepleri üzerine polis isimlerinin bildirildiğini ifade ederek, şunları söyledi: "Ama yine aynı sahtekârlıkla saat 07.00 ve 08.00 arasında görev yapan polisleri bildirmek yerine, saat 08.00 sonrasında görevlendirilen polisleri bildirdiler. Yeniden talepte bulunarak belirttiğimiz saatlerde görev yapan polislerin isimlerinin bildirilmesini isteyeceğiz."

Berkin Elvan'ın sağlık durumu ise aynı rutinde devam ediyor.

MİB MYK Şubat Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Şubat ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündeminde yer alan çeşitli başlıklar ele alınarak tartışıldı ve sonuçlar çıkarıldı.

Toplantının sonuçlarını şöyle sıralayabiliriz:

Yolsuzluk düzeni ve mücadele

1- Yolsuzluk operasyonları ve buna bağlı gelişmeleri değerlendiren MYK, AKP ve Cemaat arasında yaşanan kavganın, gerisinde emperyalizmin olduğu gerici bir iktidar mücadelesi olduğunu tespit etmektedir. Kavga canımıza okuyan bu sömürü düzeninde kimin daha fazla yöneteceği ve yönetirken daha fazla pay alacağıyla ilgilidir. Yani bu kavga ilk olarak işçi sınıfı ve emekçilerden çalınanların nasıl pay edileceğiyle ilgilidir. İkinci olarak kavganın sonucunda kim kazanırsa kazansın işçi sınıfı kaybedecektir. Çünkü hem kavga edenlerin hem de AKP'nin yerine hazırlanmakta olanların ne emperyalizmle ne de sermaye düzeniyle bir sorunları yoktur. Bu temel tespitten hareket eden MYK, işçi sınıfını bu sömürücü asaklara ve onların çürümüş düzenine karşı ve onun tüm pisliklerinden kurtulmak üzere sınıf kavgasını yükseltmeye çalışmaktadır.

2- MYK işçi sınıfını yanıltmak ve yedeklemek, açığa çıkan gerçekler karşısında gözlerini bağlamak için çalışan sendika ağalarına, somutta da Türk-İş ve Hak-İş'in kokuşmuş bürokratlarına karşı mücadelenin önemine dikkat çekmektedir. Bu bürokrat takımı bu süreçte bir yandan işçi sınıfını seyirci konumunda tutuyor, ama diğer yandan da sermaye ile işbirliği yaparak gerici iktidar kavgasına dolgu yapmaya çalışıyor. Böyle yapıyorlar çünkü bu kokuşmuş bürokratlar hem sermayeye ve egemenlere satılmışlardır, hem de bu düzenin her türlü pisliğini paylaşmakta ve sendikalarımıza taşımaktadırlar. İşte bunun için MYK, bu yaşananlardan hareketle sendikalarımızı bürokrat takımından ve onların pisliklerinden temizlemenin yakıcı önemine bir kez daha dikkat çekmektedir.

3- MYK, bu gündem kapsamında yapılabilecekler kapsamında bir dizi görevin altını çizmiştir. Öncelikle yukarıda ortaya koyduğumuz tüm bu gerçekleri işçi sınıfına, elbette kendi cephemizden metal işçilerine anlatmak durumundayız. Bunun için çıkarılacak yazılı ve görsel materyallerimiz dışında muhakkak ki gündemle ilgili işçi toplantıları organize etmeli, dışımızdan yapılacak toplantıları değerlendirmeliyiz. İkinci olarak yapılacak eylemlere etkin bir katılımı sağlamalı, ayrıca bulunduğumuz alanlarda sınıf tavrımızı ortaya koyacak eylemler örgütlemeliyiz. Bu kapsamda özellikle "Onların çocukları çaldı, bizim çocuklarımız öldü" başlığı altında, işçi katliamlarına dikkat çekerek ortaya saçılan pisliğin ve hırsızlığın sınıf özünü koyacak eylemler işlevsel olacaktır.

İşkolunun gündemi

4- MYK işkolundaki gelişmeleri de yerellerden gelen bilgiler ışığında çeşitli yönleriyle ele almıştır. Yapılan değerlendirmelerde özellikle son dönemde artan işçi kıyımları dikkat çekmektedir. İşçi kıyımları daha az ve ucuz işçiyle daha çok üretim için yapılmaktadır. Metal patronları daha fazla kâr uğruna

metal işçisinin üzerindeki sömürüyü arttırmaktadırlar.

Metal işçisinin bu kural tanımayan bu kapitalist keyfiyete karşı tek çaresi örgütlü mücadeledir. Son dönemde artan sendikalaşma eğiliminden de görüldüğü üzere işçiler azgın sömürü karşısında çare olarak sendikaların yolunu tutuyorlar. Ama pek çok örnekte de görüldüğü üzere sendikalaşmak örgütlenmek anlamına gelmiyor. Çünkü işçiler sendikalaşmayı sömürü karşısında bir savunma yöntemi olarak görürken, sendikacıların koltuklarında oturanlar için gelen işçiler en fazla yeni bir aیدat kaynağı olarak görülmektedir. Haliyle sendikalaşan pek çok işçi de umduklarını bulamadıklarından sonradan pişman olmaktadır. Örneğin işkolumuzda son dönemde örneklerine sıklıkla tanık olduğumuz gibi kitlesel işçi kıyımları Türk Metal çetesinin bilgisi, onayı ve bizzat onun tarafından hazırlanmış kıyım listelerine göre yapılmaktadır.

Bu temel gerçeklerden hareketle belirtmeliyiz ki, kuralsız patron keyfiyetine karşı fiili-meşru mücadele ne kadar zorunlu hale gelmişse, aynı şekilde işbirlikçi sendikal düzeni yıkmak için mücadele de o kadar zorunludur. İşte bu yolda bir kez daha işçi sınıfının tabandan örgütlenmeye, fabrika komitesi ve birlik gibi zeminlerde yan yana gelmeye ihtiyacı var. MYK, başta birlik bileşenleri olmak üzere ileri ve öncü işçileri bu yolda daha fazla çaba göstermeye çağırmaktadır.

5- 2014-2016 dönemi MESS Grup TİS sürecinin ön günlerindeyiz. Yüz bini aşkın metal işçisini doğrudan, yüz binlercesini de dolaylı olarak ilgilendiren bu süreç, Mayıs ayından itibaren resmen yetki başvurularıyla birlikte başlamış olacak. Ama aslında sürecin seyrini bugünden yapılacaklar, aslolarak metal işçisinin satış çetelerini etkisizleştirecek ve haklarını söküp alacak örgütlü hazırlığı belirleyecektir. İşte bunun için MYK, öncelikle metal işçilerini, tabandan örgütlenmeye

çağırmaktadır.

6- Öte yandan bir önceki dönemin satışla sonuçlanan toplu sözleşmesinin dahi hiçbir hükmünün geçerli olmadığı bir kölelik düzeninde yaşadığımızı da unutmamalıyız. Kitlesel işçi kıyımları bunun en dolaysız kanıtıdır. Öyle ya, patronlar eski işçileri istedikleri gibi işten atmakta yerlerini asgari ücrete çalışacak işçiler almaktadır. Toplu sözleşme zamanında büyük laflar eden, "zafer kazandık" yalanlarını uyduran işbirlikçi sendikacılar patronların ortağıdır. İşte bu da gösteriyor ki önümüzdeki TİS sürecinin en önemli talebi iş güvencesi olmalıdır. Bu talep sermaye ve işbirlikçilerine karşı kararlı bir mücadeleyle sökülüp alınmalıdır.

7- İçinde bulunduğumuz dönem, yetki başvuruları öncesinde satış cenderesinden kurtulmak için metal işçisinin Bosch benzeri çıkışlarına sahne olabilecektir. Bu ihtimali göz önünde tutmalı, bu türden çıkışları Bosch'un derslerinden de hareketle ele almalı ve gereken desteği vermeli, ayrıca bu çıkışların önündeki engellerin aşılması yolunda kararlı bir çaba gösterilmelidir.

8- MYK, TİS sürecine hazırlık kapsamında önümüzdeki aylarda merkezi bir birlik toplantısını önüne koymuştur.

9- MYK, direnişlerini sürdüren Feniş işçilerini, özelleştirmeye karşı büyük bir kavga veren Yatağan maden ve enerji işçilerinin büyük mücadelesini selamlamaktadır.

Bülten

10. Toplantıda bültenin Şubat sayısının en kısa sürede yayına hazırlanması da kararlaştırılmıştır.

**Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
30 Ocak 2014**

Yatağan işçileri erteleme oyununa gelmemelidir...

Kazanmak için devrimci sınıf mücadelesini büyütelim!

Bugün işçi eylemlerinde de Haziran Direnişi'nin mücadelecisi ruhunun kendisini hissettirmesi önemli bir avantajdır. Bu ruhla devrimci sınıf mücadelesinin büyütülmesi gerekmektedir.

Özelleştirme saldırısı, emperyalist-kapitalist sistemin “küreselleşme” adı altında dünya genelinde işçi ve emekçilere dayattığı daha fazla sömürü ve yağma politikasının en önemli ayaklarından biridir. Türkiye işçi sınıfı da özelleştirmelerin sonuçlarını yakından bilmektedir. Özelleştirmeler, işçi sınıfı açısından tam bir yıkım olmuş, kazanılmış hakların gaspı yanında güvencesizlik ve geleceksizlik dayatmıştır. Özellikle 12 Eylül sonrasında kamu işletmelerinin özelleştirme süreci ile birlikte verilen mücadele Türkiye sınıf hareketi içinde önemli bir dinamik olmuştur.

Sümerbank'tan SEKA'ya, TELEKOM'dan TEKEL'e, Seydişehir Alüminyum'dan madenlere özelleştirme karşıtı eylem ve direnişler konusunda sınıf hareketi pek çok deneyim biriktirmiştir. Şimdi de Yatağan işçileri özelleştirme saldırısına karşı mücadele etmektedir.

İşçiler, Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santralleri ve madenlerin özelleştirilmesine tepki olarak yaklaşık 4 ay öncesinden başlattıkları mücadele süreciyle kararlı bir direniş içindeler. Yatağan Termik Santrali önünde çadır kurarak başlatılan mücadelede açlık grevinden imza kampanyasına, mitingden yürüyüşlere imza atan işçiler, termik santrale gelen bir danışmanlık şirketinin avukatlarını kovmak gibi farklı biçimlerde de kararlılıklarını dile getirdiler. Eylem ve yürüyüşlerine polis saldırıları olmasına rağmen direnişlerine devam eden işçiler, son olarak özelleştirme ihalesine son teklif verme günü olan 24 Ocak'tan bir gün önce Ankara'ya gitmek isterken önleri yine polis tarafından kesildi. İşçilerin otobüslerine Yatağan çıkışında el konuldu. Ancak yine de yaklaşık iki bin işçi, gece soğukunda 40 kilometre yürüyerek Muğla merkezine gelerek direnme kararlılıklarını gösterdiler.

Bilindiği gibi enerji işçileri daha öncesinde de, 7 Ekim'de Milas'tan başlattıkları yürüyüşle 10 Ekim'de Meclis önüne gelmişler, burada baretlerini Meclis önüne bırakarak özelleştirmenin iptali taleplerini yinelemişlerdi.

İşçilerin ayları bulan bu direniş kararlılığı sonrasında, kitlesel bir şekilde Ankara'ya yürüyüşleri öncesi Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) ihaleleri ertelediğini duyurdu. Kuşkusuz sermaye devletinin, hele de yolsuzluklar ve kendi içinde girdiği gerici iç dalaşmanın ortaya çıkardığı pisliklerle boğuşurken, binlerce işçinin büyüyen eyleminden çekinmesi şaşırtıcı değildir. Her ne kadar sermaye devletinin, sendikal bürokrasinin hizmetine koşulmuş olmasından duyduğu bir rahatlığı olsa da, işçilerin tabandan gelen basıncı ile olası bir ikinci Tekel süreci yaşamak istemeyeceği açıktır.

Sendikal bürokrasi engeli aşılmalıdır!

Sendikal bürokrasinin özelleştirme karşısındaki kirli sicili ise bilinmektedir. İşçilerdeki mücadele azmini bir

takım göstermelik eylemlerle boşaltan, yoran ve yıldırان bir pratiktir bu. Yatağan işçileri de şimdiye kadarki bu yaşanmışlıklardan öğrenmelidir. Zira sendikal bürokrasi şimdiden foyasını ortaya koymuştur. T. Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin ve Tes-İş Yatağan Şube Başkanı Fatih Erçelik'in Başbakan Erdoğan ile görüşme sonrası söyledikleri hayli uyarıcıdır. Erdoğan'ın açılışlar için gittiği Marmaris'te gerçekleşen toplantı sonrasında “devletin ekonomiden çekilmesi ile ilgili uyguladığımız bir program var. Bundan geri bir adım atmamız mümkün değil” demesine rağmen, T. Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı bunu şöyle yorumlamakta ve işçileri oyalamaktadır: “Başbakanımızın ağzından bunları duymak bile memnun etti ve biz o ışığı gördük.” Sendikal bürokrasinin her işçi direnişinde böylesi oyalayıcı, beklemeci tavrı bilinmektedir. Ama Erdoğan açıkça özelleştirmeden geri adım atmayacaklarını söylemesine rağmen böylesi zorlama yorum ise fazla söze gerek bırakmıyor.

24 Ocak'taki Ankara eyleminde işçilere verilen mesaj da, işçilerin direnişinin yönünü saptırmakta, sermaye ve hükümetine destek vermektedir. Ankara'daki eyleme katılan Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay konuşmasında konuyu saptırarak şunları söyledi: “Yatağan özelleştirmesini bu hükümete yaptırmayız, bu problemi yaratanlardan 30 Mart'ta sandıkta hesap sormak sizin de, bizim de boynumuzun borcudur.”

Sermaye devleti gibi sendikal bürokrasi de işçilerin tuttuğu fiili-meşru yoldan çok korkmakta ve işçilerin mücadelesini düzenin seçim sandıklarında boğmak istemektedir. Böylelikle görev savmakla birlikte, özelleştirme politikasının bir sermaye devleti politikası olduğu gerçeği de örtülmemekte, hükümet değişikliğiyle sorunun çözülebileceği yanılması yaratılarak işçilerin

bilinçleri düzen sınırlarına hapsedilmek istenmektedir. Sendikal bürokrasinin işçilerin yaktığı direniş ateşini söndürmek üzere bir kez daha itfaiye rolüne soyunduğu görülmektedir.

Sendikal bürokrasiyi korkutan bir diğer nokta da özelleştirme karşıtı mücadelenin birleşik bir mücadeleye dönme potansiyeli ve sınıf dayanışmasının gücüdür. Zira Ankara eylemine özelleştirme saldırısının hedefinde olan karayolu işçileri, Zonguldak'tan gelen maden işçileri gibi çeşitli illerden işçilerin katılımı olmuştur.

Zonguldak maden işçilerinin sendikal bürokrasiye tepkileri ise oldukça anlamlı olmuş, Yatağan işçilerinin önünün Muğla'da kesilmesi nedeniyle “Türk-İş bizi Muğla'ya götür!” sloganı atarak, Türk-İş'i göreve çağırmışlardır. Ancak yine sendikal bürokrasinin bildik tavrı görülmüş, işçilerin bu tepkisi kürsü tarafından yatıştırılmaya çalışılmıştır. Sendikal bürokrasinin işçileri oyalayıcı konuşmalarından sonra ise eylem alenacele bitirilmiştir.

*

Şimdiye kadarki sürece bakıldığında özelleştirme saldırısı kapsamlı bir saldırı olmasına rağmen gösterilen tepkilerin özelleştirmenin hedefinde olan işletmelerle sınırlı kalması ile oluşan parçalı tablo özelleştirme karşıtı hareketi güçsüz bırakmıştır. Özelleştirmenin hedefinde olunmasına rağmen bir takım ertelemeler ya da mahkeme kararları beklenerek son halkaya gelinmiş, o ana dek işçiler mücadeleye hazırlanmamış, sınıf dayanışması örülmemiştir. Kuşkusuz kamu işletmelerinde devlet, baştan Türk-İş gibi bir konfederasyona “görev” vererek, işçilerin sınıfsal bilinçlenmesine ket vurabilmiş olmanın avantajına sahiptir. Bundan dolayı özelleştirmeleri çok da engelle karşılaşmadan yapabilmektedir. İşçilerin militan mücadele yolunu tuttuğu ve bundan dolayı

sendikaları basınç altına aldıkları örnekler olduğunda ise, sendikal bürokrasi gelişen direnişi denetimde tutmak için kolları sıvamıştır. SEKA, TEKEL bu açıdan hayli öğreticidir.

Değnilmesi gereken bir diğer konuda, sendikal bürokrasi mevcut çizgisinden dolayı özelleştirme saldırısının gerçek mahiyetinin görülmesine engel mücadele talepleriyle hareketi sınırlandırmış, özelleştirme karşıtı mücadelenin sınıfsal bir karşıtlık ekseninden yürütülmesinin önünü kesmiştir. Bu sermaye sınıfına ve devlete ayrıca önemli bir destek olmuştur. Zira özelleştirilen kamu işletmelerinin uluslararası sermayeye peşkesine karşı oluşan tepkiler ulusal duygular kullanılarak saptırılmış, emperyalist tekellerin değil, yerli tekellerin satın alması ileri sürülebilmektedir. Halka arz yoluyla özelleştirmeye razı olmak gibi öneriler ya da özelleştirme karşıtlığını o işletmedeki işçilerin kazanımlarının korunup korunmadığı ile sınırlamak gibi dar ekonomist talepler ileri sürülerek sınıf bilincinin oluşmasına önemli darbeler indirilmiştir.

Biliyoruz ki, işçilerin eylem ve direnişleri kurulu düzeni tanıyıp, bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda örgütlenmeleri ve siyasal bir sınıf bilinci kazanmaları için “okul” işlevi görmektedir. Sendikal bürokrasinin bunu engellemek üzere sermayeye önemli hizmetlerinden dolayı Türkiye işçi sınıfı bugün tamamen kölelik koşullarına mahkûm edilmek üzeredir.

Özelleştirme karşıtı mücadele içinde durum budur. Kuşkusuz önemli bir birikim elde edilmiştir, ancak bu sınıf hareketini ileriye taşıyan bir güce dönüşmemektedir. Hâlihazırda işçilerin tek örgütlü oldukları yer olan sendikalara egemen bürokratik, icazetçi ve çoğu durumda ihanetçi çizgi aşılması gereken en önemli engellerden biridir.

Bugün Yatağan işçileri de bundan dolayı ciddi handikaplarla karşı karşıyadır. Özelleştirme karşıtı mücadelenin sınıfsal bir karşıtlık ekseninden ve devrimci bir sınıf programından yoksun olması en önemli sorundur. Yanı sıra erteleme kararı sendikal bürokrasinin işi sürece yayararak ateşi soğutmak için kullanacağı bir taktik olacaktır. Sermaye devletinin de istediği budur. İçerde ve dışarıda ciddi krizler yaşayan sermaye devletinin en son isteyeceği şey kararlı-militan-kitlesel işçi eylemleri ve onun yaratacağı etkidir.

Devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Sınıf hareketinin önündeki bahsedilen engeller, bugünkü durumda işçi sınıfının kendiliğinden hareketiyle aşılamaz. Devrimci bir önderlikle, “sınıfa karşı sınıf” bakışı üzerinden ortaya konacak bir direniş kararlılığı ile diğer sınıf bölüklerini de harekete geçiren bir mücadele hattı örülmelidir. Başta özelleştirmelere, güvencesizliğe, taşeronlaşmaya ve sermayenin diğer saldırılarına karşı işçi sınıfının ortak mücadele taleplerini içeren devrimci bir program etrafında birleşik bir mücadele yürütülmelidir. Başka türlü ne saldırılar durdurulabilir ne de sendikal bürokrasinin işçileri engelleyici etkileri aşılabılır. Bu konuda sınıf içinde devrimci çalışmanın önemi bir kez daha ortaya çıkarken, öncü ileri işçilere de büyük görevler düşmektedir.

Bugün işçi eylemlerinde de Haziran Direnişi’nin mücadelecisi ruhunun kendisini hissettirmesi ise önemli bir avantajdır. Bu ruhla devrimci sınıf mücadelesinin büyütülmesi gerekmektedir.

Özelleştirmelere karşıtı kitlesel eylem!

Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santralleri ve madenlerin özelleştirilmesine tepki olarak aylardır mücadele eden işçilerin direnişi büyüyor. Özelleştirme ihalelerinin iptali talebiyle Ankara’ya ulaşmak isteyen Yatağan işçilerinin yürüyüşünün gece saatlerinde engellenmesine rağmen 24 Ocak günü saat 10.00’da Toros Sokak’ta buluşan binlerce işçi, Özelleştirme İdaresi önünde yaptıkları eylemle sınıf dayanışmasını yükselttiler. Yürüyüşün en önünde açılan Türk-İş pankartının hemen arkasında Türk-İş, DİSK, KESK yöneticileri ve milletvekilleri yürürken, sırasıyla Türk Metal, Türkiye Maden İşçileri Sendikası, Soma, Konya ve Çeltik şubeleri, TES-İş, Yol-İş üyesi karayolu işçileri, Ambarlı Santrali İşçileri, TÜMTİS, Petrol-İş, Genel Maden-İş Zonguldak Şubesi, Demiryol-İş, Koop-İş, KESK, Liman-İş, Şeker-İş pankartlarıyla yürüyüşte yerlerini aldılar. Ayrıca BDSP, İP, EMEP, HKP, TKP ve Kaldıraç pankart ve flamalarıyla eyleme katılım sağladılar.

Sihhiye güzergahında devam eden yürüyüşe öfke hakimdi. Yürüyüş boyunca özelleştirmelere, yolsuzluklara, talana ve baskılara tepki içeren sloganların yanı sıra Yatağan işçileriyle dayanışmayı yükselten sloganlar da coşkuyla atıldı. Ses aracından yapılan konuşmalarda şoven ve gerici söylemler ön plana çıkarıldı.

Kolej’de bulunan Özelleştirme İdaresi önüne gelindiğinde eylem mitinge dönüştü. Polisin Kızılay yönündeki yoğun ablukası dikkat çekti. Tüm işçilerin alanda toplanmasıyla birlikte basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada burjuva hukukunda bile yeri olan seyahat etme özgürlüğünün hiçe sayılarak maden ve enerji işçilerinin il dışına çıkılmalarının zor yoluyla engellenmesi kınandı ve bu uygulamanın insanlık suçu olduğu belirtildi. Yatağan işçilerinin özelleştirme karşıtı mücadele süreci özetlenerek eylemlerin uyarı niteliği taşıdığı vurgulandı. İşçilerin öfkelerinden ve dayanışmasından korkanların sorunu çözmek yerine ihaleyi iki ay erteleme yoluna gittiklerini ve işçileri oyaladıklarını vurgulayan açıklama “Bizi kandırıp durduracaklarını sandılar ve ama yağma yok!” sözleriyle devam etti. Bu direnişin

24 Ocak 2014 | Ankara

Türkiye ve dünya işçi sınıfı tarihinin en büyük direnişlerinden biri olduğu ileri sürüldü. Direnişin bütün emekçilerin umudu olduğu, aynı zamanda bütün ülkenin desteğini almış kararlı işçilerin direnişi olduğu belirtildi. “Ölmek var, dönmek yok!” sloganıyla yola çıkan işçilerin sınıf dayanışmasını yükselterek mücadeleye devam edecekleri bir kez daha vurgulandı.

Açıklamanın ardından sendika temsilcileri tarafından kısa konuşmalar gerçekleştirildi. Türk-İş Genel Başkanı, TES-İş Genel Başkan Yardımcısı ve Türkiye Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı yaptıkları konuşmalarla özelleştirme karşıtı mücadeleyi sonuna kadar destekleyeceklerini belirttiler. Ancak bu konuşmalarda 30 Mart işaret edilerek sandık adres olarak gösterildi ve AKP’den hesabı seçim yoluyla sorma çağrısı yapıldı. Kürsüden yapılan konuşmaların aksine, şehir dışından gelen bazı işçilerle yapılan sohbetlerde seçimlerin de çözüm olmayacağı düşüncesinin var olduğu gözlemlendi.

Ayrıca karayolu işçileri kendi talepleriyle eylemde yerlerini aldılar. “Yargı kararlarını uygulamayan bakan bizim için ölmüştür” diyen karayolu işçileri sembolik bir tabut taşıyarak Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’i protesto ettiler. Zonguldak maden işçilerinin sendikal bürokrasiye tepkileri ise dikkat çekti. “Türk-İş bizi Muğla’ya götür!” sloganını atan işçiler Türk-İş’i göreve çağırdılar. İşçilerin bu tepkisi kürsü tarafından yatıştırılmaya çalışıldı. Tüm konuşmaların ardından ise eylem alelacele bitirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Taşeron köleliğine karşı mücadeleye!

İşçileri sömürerek semiren asalak kapitalistler, kölece çalışmanın adı olan taşeron işçiliğine tapıyorlar. Bu nedenle taşeron işçilerin sayısı günden güne arttı.

Karayollarında çalışan taşeron işçileri, kadro haklarının verilmesi için ülkenin dört bir yanında alanlara çıktılar. Vizite eylemi yaparak seslerini duyurmaya çalışan 9 bin işçi hakları ve gelecekleri için mücadele edeceklerini gösterdiler.

Taşeron karayolu işçilerinin yayılan eylem dalgası

AKP iktidarının 'taşeron işçi' Yargıtay'ın 'kadrolu işçi' dediği ve kadro hakları gasp edilen Yol-İş üyesi taşeron işçileri, İstanbul'da, Mersin'de, Elazığ'da, Van'da, Urfa'da, Kayseri'de, Bursa'da, Diyarbakır'da, Trabzon'da, Erzurum'da karayolları bölge müdürlükleri önünde toplanarak taşeronluk köleliğine son verilmesi talebini haykırdılar.

Taşeron işçiliğine karşı isyan eden karayolu işçileri, sadece yukarıda belirttiğimiz illerde değil, tepkilerini 81 ilde ortaya koydular. Yaptıkları bu eylemlerle taşeron işçileri yargı kararlarına rağmen kadro haklarını gasp eden AKP iktidarının yalanlarına kanmayacaklarını gösterdiler. Karayolu işçileri şimdi de seslerini duyurmak için Ankara'ya yürümeye hazırlanıyorlar.

Taşeron işçisinden AKP iktidarına öfke

Aylarca önce Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, taşeron işçilik sorununu çözeceklerini vaad etmişti. Yapılan bu açıklama, taşeron işçilerinin umutlanmasına yol açmıştı. Ancak aradan aylar geçmesine rağmen, AKP iktidarı sorunların çözümü için tek bir adım atmadı. Tersine, taşeron firmaların vurucu gücü olan AKP iktidarı, "asıl iş" in taşerona devredilmesinin önündeki yasal engelleri de kaldırdı. AKP iktidarı ve işçilere yalan söyleyen Faruk Çelik, taşeron işçiliğin yaygınlaştırılması için çalıştı.

AKP iktidarı bir yandan 600 bin taşeron işçisine kadro verileceği yalanına sarılarak, mahkeme kararlarının gereğini yapacağını ilan etti. Taşeron

işçilerin 4/C statüsünde çalıştırılacağı söylemleriyle, taşeron işçilerin beklentilerini artırmayı hedefledi. Öte yandan köleliğin adı olan taşeron işçiliğini iş yaşamında egemen hale getirmek için uğursuz çabalardan bir an olsun vazgeçmedi. Yapmayı planladığı düzenleme ile tepkisi artan taşeron işçilerin gazını almayı amaçladı.

İşçileri sömürerek semiren asalak kapitalistler, kölece çalışmanın adı olan taşeron işçiliğine tapıyorlar. Bu nedenle taşeron işçilerin sayısı günden güne arttı. AKP iktidarı tarafından "alt işverende çalışan işçilerin sorunlarını çözmek" adı altında bir yasal düzenleme yapıldı. Taşeronlaştırmının biteceği yapılan bu düzenlemenin temel amacının, taşeron işçiliğini egemen hale getirmek, diğer bir ifadeyle, bütün işçileri kölece çalışma koşullarına mahkum etmek olduğu tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı.

Yol-İş ağalarının desteği taşeronluk köleliğinin büyümesine hizmet ettiler

Karayollarının özelleştirilmesine karşı bir yıl önce yapılan eylemin ardından Yol-İş ağaları sessizliğe gömüldüler. Bu sessizliğe karşı tepki gösteren, sendika ağalarının tutumunu eleştiren öncü işçileri ise hedefe çıktılar. Sürgün, tehdit, işten atma vb. yaklaşımlara yardım yataklık yaptılar. Bugün de karayollarında çalışan taşeron işçilerin tepkisini dindirmek, mücadele ateşini söndürmek için itfaiyeci rolleriyle görev başındalar. Yol-İş'in ağaları karayolları bölge müdürlükleri önünde yapılan eylemlerin başını tutmaya özen gösteriyorlar. Asıl dertleri eylemlerin protesto eşliğini aşmaması, fiili, militan, devrimci bir düzeye ulaşmamasıdır. Taşeron işçilerin öfkесinin protesto eylemleri aracılığı ile dindirilmesidir. Taşeron işçilerin merkezi eylem talebine kulaklarını tıkayan Yol-İş bürokratları, 11 Aralık eyleminde sembolik bir çıkışa bile işçilerin basıncı altında onay vermişlerdir.

Yol-İş ağaları AKP iktidarının taşeron işçilerin kadro

sorununa ilişkin adımlarının ne anlama geldiği konusunda tam bir bilinç açıklığı ile hareket ediyorlar. İşçilerin eylem ve mücadele isteğini zayıflatmak, karayolları işçileri arasında çaresizlik duygusunu yaymak için tüm hünerlerini sergiliyorlar. Nitekim karayollarında çalışan ve üyeleri olarak kayıtlarına geçirdikleri taşeron işçileri için sendika bürokratları merkezi Ankara ve birçok yerelde gerçekleşmeyen AKP il binaları önünde basın açıklaması eylemleri dışında herhangi bir eylem yapmayı akıllarından bile geçirmedi.

Taşeronluk köleliğine son vermek için ileri!

Kuşkusuz Yol-İş ağaları taşeron işçilik karşıtı mücadeleyi zayıflatmak için işbirlikçi bir tutum içinde olmayı sürdüreceklerdir. Zira taşeronluk köleliğine son verme mücadelesini, her gün AKP'nin kapısı önünde bekleyen ve taşeron işçilerinin sorunlarının çözümünü mahkeme kararlarında, protestoyu aşmayan eylemlerde arayan sendika ağaları öremezler.

Son günlerde yaşanan eylemlerde de görüldüğü gibi karayollarında çalışan taşeron işçileri mücadele isteklerini ortaya koymuşlardır. Bu eylemler karayolu işçilerinin taşeronluk köleliği saldırısına karşıtlığının göstergesidir. Eksik olan karayolu işçilerinin mücadele isteği değil, karayolu işçilerinin yeterli bilinç ve örgütlülüğünden yoksun olmalarıdır.

Yapılması gereken karayollarında çalışan taşeron işçiler şube şefliklerinden başlayarak, ülkenin dört bir yanında bulunan karayolları bölge müdürlüklerinde örgütlenmeye hız vermesidir. Gereken yakalanan olanakları en iyi şekilde değerlendirmek, karayolu işçileri arasında taşeron köleliği karşıtı tam bir bilinç ve örgütlenme seferberliği başlatmaktır.

Karayolu işçilerinin öncü rolü oynayacak dinamikleri kendi etrafında toplayacak ve daha geniş ölçekte harekete geçirecek bir birlik ve örgütlülüğü zorlamaları, özelde dinci-gerici AKP iktidarına ve genelde taşeron işçilik yandaşı sermaye cephesine verilecek en önemli ve etkili yanittir. Karayolu işçileri sendika ağalarının etkinliğini kırmak için de gerekli olan mekanizmaları oluşturarak bir an önce harekete geçirmelidirler.

Her yere yayılan bir genel direniş için gerekli olan topyekûn mücadele ateşini tabana yaymaktır. Taban örgütleri karayollarında taşeron işçilik saldırısının kapsam ve niteliği konusunda işçileri aydınlatmanın etkin araçlarından biridir. Ayrıca kendi arasında güçlü bağları olan taban örgütlülükleri taşeron işçilik karşıtı mücadele ateşini ülke geneline yaymanın işçi ve emekçileri bu yolda taraflaştırmanın da imkanlarını içinde taşımaktadır.

Karayolu işçilerinin taşeron işçilik karşıtı mücadelede gösterecekleri fedakarlık ve kararlık özelleştirme hesabı yapan sermaye cephesinin korkulu rüyasıdır. Karayolu işçileri, birinci, ikinci, üçüncü skaldan ücret alma ayrımını reddetmeli eşit işe eşit ücret, taşeron işçiliğin yasaklanması talepleri ile topyekûn mücadeleye omuz vermelidirler.

“Örgütlenmek ve mücadele etmekten başka çare yok!”

Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi İkinci Başkanı Onur Gökulu ile işçi sağlığı ve iş güvenliği üzerine konuştuk.

- Kamu-özel fark etmeksizin tüm işyerlerinde çalışanların, iş sağlığı ve güvenliği konularında eğitim almasını zorunlu tutan yeni bir kanun getirildi. Yeni kanunla, patronlara eğitim vermediği her bir işçi için para cezası kesilecek. Daha önceki düzenleme nasıldı? Böyle bir düzenleme nasıl bir gerekçeye dayanıyor?

- 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu yaklaşık bir yıldır yürürlükte ancak bu zorunluluk önceden de mevzuatta yer alıyordu. 2003 yılında yürürlüğe giren 4857 sayılı İş Kanunu'nun 5. bölümü işçi sağlığı ve iş güvenliği (Kanun'daki ibare iş sağlığı ve güvenliği) ile ilgiliydi. Buna göre sadece eğitim değil, işverenin işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında işçinin sağlığını koruyacak, güvenliğini sağlayacak çalışmaları yapması, gerekli önlemleri alması gerekiyordu. 6331 sayılı kanun çıktıktan sonra 4857'nin bu kısmı yürürlükten kaldırıldı ve işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili tüm konular 6331'de düzenlenmiş oldu ve bu zorunluluklar yeni kanun ile devam ediyor. Bir de eskiden kamu kuruluşları kapsam dışındaydı ve 6331 ile kapsama girmiş oldular. Bu tür zorunluluklar olması, sorunuz çerçevesinde eğitimin zorunlu olması, işçi sağlığı ve iş güvenliği uygulamaları açısından son derece önemli. İşçilere -yeni kanuna göre çalışanlara- işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili haklarını, yükümlülüklerini ve sorumluluklarını, işyerlerinde ve çalışırken nelere dikkat etmeleri gerektiğini aktarmak onların bilinçlenmeleri ve ayrıca bu konuda taleplerde bulunabilmeleri için son derece önemlidir. Eğitimler de hem bunun hem de beraber tartışabilmenin olanağını sağlayan araçlardır. Tabii ki içerikleri ve mevcutta nasıl yürüdüğü ayrı bir tartışma konusu.

- İş cinayetlerinden örnekler verebilir misiniz, nasıl yaşıyor, ne tür ihmaller ortaya çıkıyor? İş cinayetlerinin nedeni işçilerin eğitimsizliği mi?

- İş cinayetlerinin/kazalarının (ölümlü olmayanları düşünürsek) temel sebepleri genel kabul gören yaklaşıma göre güvensiz çalışma ortamı -ekipmanı ve güvensiz davranışlar- diyebiliriz. Burada eğitimler güvenli davranışın biçimlenmesinde önemli rol oynar. Ancak çalışma ortamının, kullanılan makine, ekipman, tesisat vb.'nin güvenli olması sağlanmazsa tek başına çalışanın eğitilmiş olması, güvenli davranması bir şey ifade etmez. Tabii ki çalışanın nelerin tehlike yaratacağını bilmesi, güvenlik ve sağlık kurallarına uyarak çalışması çok önemlidir ancak tek başına yeterli değildir. Örneğin makineye el-kol sıkışması vb. kaza sık yaşanan kazalar arasındadır. Bu durumda hemen 'işçi dikkatsizdi' elini kaptırdı deyip kestirip atabilirsiniz. Ancak olayın kökenine inmezseniz olacak diğer kazaları önleyemezsiniz. Makinede önlemleri tamamen alırsanız çalışan oraya istese de elini kaptıramaz. Ayrıca işçinin dikkatsizliği de çalışma ortamı ve şartlarından, gündelik hayattan ayrılabilir bir şey değildir. Burada işçinin dikkatsiz davranmasına neden olan şey neydi diye sormak, çalışanı robot olarak değil insan olarak görmek gerek.

- Sorun tek tek işyerleri temelli midir? Farklı sektörlerden birçok örnekle yüz yüzüz. Üretim-çalışma yaşamına yaklaşımın, sermaye sınıfının egemen olduğu, kurguladığı çalışma sisteminin bunda bir etkisi yok mudur?

- Doğrudan etkisi vardır, hatta belirleyici etken budur. Dedim gibi çalışanı robot olarak gören veya robotlaşmaya zorlayan bir sistemle karşı karşıyayız. Sistem için çalışanın sağlıklı olması sadece daha iyi üretim yapması adına önemlidir, yoksa bir insan olduğu için önemli değildir. Ayrıca yedekte bekleyen, işsizlik ordusunun üyesi binlerce kişi sırada beklemektedir. Bu durumda sistem için kimin çalıştığı çok da önemli değildir. Bunun için de işçi sağlığı ve iş güvenliği çalışmaları için yapılacak masraflar her zaman işverenin gözünde büyür, masraftan kaçınmak ister. Ne kadar memlekette hukuksuzluk diz boyu olsa da burada iş sağlığı ve güvenliği ile ilgili mevzuat önem arz ediyor. En azından caydırıcı cezalar tanımlanması ve mahkemelerden çalışanları ölüme sürükleyenler hakkında ağır cezalar çıkması ölümlerin önlenmesinde fayda sağlayacaktır.

- İşçi sınıfının, her an karşılaşabileceği bu sorunu ortadan kaldırmak için temel yaklaşımı ne olmalı, yapması gereken nedir?

- Örgütlenmek ve mücadele etmekten başka çare yok. Ayrıca sendikalara burada önemli görevler düşüyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliğini gündemine almayan bir sendika olamaz, direk konunun muhatabı olan işçi sınıfının örgütlerinin bu konuya ayrı bir önem vermesi gerekmektedir. Sadece sendikaların değil daha adil, yaşanılabilir bir dünya kurma özlemi içinde olan, bunun için mücadele yürüten bütün örgütler için ilk sıralarda yer alması gereken bir konudur.

- Son olarak, söylemek istediğiniz ve eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bu sorun bütün toplumu ilgilendiren bir konudur ve toplumun tamamını içerecek şekilde bir mücadele yürütmek önemlidir. Burada benim de çalışmaları içinde yer aldığım İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi önemli bir oluşumdur ve toplumun gündemine konuyu sokmak adına önemli çalışmalar yapmaktadır. Bu ve benzeri çalışmaları arttırmak gerekmektedir.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yol işçileri haklarını yollarda arıyor

Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı çeşitli birimlerde taşeron işçi olarak çalışan ve yıllardan bu yana kadro verilmesini bekleyen, yargı kararı olmasına rağmen kadro verilmeyip sendikal haklardan yararlanamadıklarını belirten işçiler Ankara yürüyüşlerini sürdürüyorlar.

İzmit'te eylem

Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların da desteklediği Karayolları işçileri İstanbul'da başlattıkları protesto eylemini sürdürürken 22 Ocak akşamı Kocaeli'ye ulaştı. Merkez Bankası önünde toplanan aralarında kadınların da bulunduğu taşeron işçiler, 'Ak dediler kara çıktılar', 'Sadaka değil hakkımı istiyorum', 'Yargı kararı uygulansın' pankartları taşıyıp slogan attı.

Sabri Yalım Parkı'na kadar yürüyen işçiler adına konuşan Yol İş Sendikası Başkanı Erdem Arcan, Karayolları Genel Müdürlüğü'nün kendilerine taşeron işçi dediğini, Bağımsız Türkiye Cumhuriyeti mahkemeleri ve yüksek yargısının işe girdiklerinin ilk gününden itibaren kendilerine "Karayolları Genel Müdürlüğü'nün işçisisiniz" diyerek bu yönde karar verdiği halde bu kararın 22 aydan bu yana uygulanmadığını söyledi. Yapılan açıklamanın ardından eylem sonlandırılırken işçilerin Ankara yürüyüşünün devam edeceği belirtildi.

Bursa'da coşkulu yürüyüş

Karayolu işçileri 23 Ocak'ta Bursa'da yaptıkları eylemle, Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı taşeron işçilerinin yargı kararına rağmen kadroya alınmamasını protesto etti.

Eylem Fomara Meydanı'nda başladı. Diğer illerde yapılan eylemlerde soyunarak dikkat çekmek isteyen işçiler, Bursa'da da sağnak yağmura rağmen kıyafetlerini çıkardılar.

İşçiler daha sonra alkış, ıslık ve sloganlarla Kent Meydanı'na yürüdüler.

Kent Meydanı'na gelindiğinde Yol-İş Bursa Şube Başkanı Muharrem Yıldız basın açıklaması yaptı. Açıklamayı kar maskesiyle yapan Yıldız, 9 bin işçinin Yargıtay tarafından onaylanan kadrosunun iki yıldır çeşitli bahanelerle verilmediğini dile getirdi. Yıldız şunları söyledi: "Çalışma Bakanı Faruk Çelik, emeğimizi sömürüyor. Kadroları gasp eden Maliye Bakanı'na sesleniyorum; Yargıtay tarafından verilen kadrolarımızı vermemek için elinden geleni yapıyorsun. Her gün etrafımızda dönerek bize teklif getirmekten vazgeçtin. Bu insanların kadrolarını alana kadar mücadeleye devam edeceğiz."

Basın açıklamasının ardından işçiler yağmur altında halay çekmeye devam etti.

Eyleme Türk-İş ve KESK'e bağlı sendikalar ile aralarında BDSP'nin de bulunduğu devrimci ve ilerici güçler destek verdi.

KESK davasında 24 tahliye!

19 Şubat 2013'te "DHKP-C operasyonu" adı altında kamu emekçilerine yönelik gerçekleştirilen operasyonun İstanbul ayağındaki duruşması 23-24-27 Ocak tarihlerinde Çağlayan Adliyesi'nde görüldü.

Duruşmanın ilk gününde tutsak KESK'liler ile dayanışma için eylemler yapıldı. Duruşma öncesinde yapılan basın açıklamasında konuşan KESK Genel Başkanı Lami Özgen, KESK'in sendikal faaliyetlerine yönelik baskılardan bahsetti ve yaptıkları her etkinliğin polis ve savcı eliyle kriminalize edilmeye çalışıldığını belirtti.

Ardından ise adliye önünde basın açıklaması yapmak isteyen Halk Cephesi'ne polis saldırısı yaşandı. Basın açıklaması okunduğu sırada saldırıya geçen polis, gösterilen direnişe karşılık şiddetin dozunu arttırdı. Birbirlerine kenetlenerek yere oturan eylemcilerin üzerine yakın mesafeden biber gazı sıkıldı. Direnişlerini sürdüren Halk Cepheçileri, ilerleyen dakikalarda basın açıklamalarını okudular.

Açıklamada, kamu emekçilerinin, Bilal Erdoğan'ı yargılamayan mahkemeleri yargılayacağı dile getirildi ve son sözü direnen emekçilerin söyleyeceği belirtildi.

Duruşmaya verilen arada KESK ve beraberindeki uluslararası heyet bir açıklama yaptı. EPSU adına konuşan **Carola Ficshbach Pyttel** Avrupa'nın dört bir yanından gelen sendikacılar olarak tutsak emekçilerle dayanışmak ve hükümete hukukun ayaklar altına alınamayacağını göstermek için burada olduklarını dile getirdi. Pyttel'in ardından diğer uluslararası konuklar da KESK ile dayanışma içerisinde olduklarını ifade ettiler.

KESK'li tutsaklar ise savunmalarında asıl yargılananın kendileri değil, KESK ve onun yürüttüğü sendikal mücadele olduğunu dile getirdiler. Parasız eğitim, parasız sağlık, örgütlenme hakkı ve iş güvencesi için mücadele ettiklerini söyleyen tutsaklar bu nedenle 19 Ocak 2013 tarihinde evlerinin basılarak talan edildiğini, gözaltında işkence gördüklerini ve F Tipi hapisanelere kapatıldıklarını ifade ettiler.

İddia makamının polis fezlekesi üzerinde bir değişikliğe imza atmadığını kaydeden tutsaklar, iddialar da kendilerine yöneltilen suçlamaların hiçbirinin suç olmadığını, basın açıklamaları ya da

sendika şubelerinde gerçekleştirdikleri toplantıların, rutin ve olması gereken faaliyetler olduğunun altını çizdiler. *Yürüyüş* dergisinde adlarının geçmesinin ise sendika üyeleri olduğu için normal olduğunu belirten tutsaklar, bu derginin yasal ve ülkenin her yanında bulunan bir yayın olduğunu vurguladılar.

SES kurucu üyelerinden **Yüksel Almaz** savunmasında örgütlü olduğu için daha önce de baskılara maruz kaldığını ve sürgün edildiğini, sendika şubelerinin mühürlendiğini ifade etti.

Mehmet Püremiş "Anıl Osman Çelik adındaki tanışın hakkımda söylediği asılsız ve düzmece iddiaları kabul etmiyorum. Ben kaç defa bir odaya alarak tanımadığım insanlar için ifade vermem için ikna edilmeye çalışıldım. Tanımadığım 31 kişinin adının altına imza atmaya zorlandım" dedi.

İddianamede, Mehmet Püremiş'in *Kızıl Bayrak*'taki bir haberde adının çıkmasının "suça kanıt" olduğu iddia edildi.

Son savunmayı yapan **Yalçın Düzgün**, yılbaşı günü yapılan telefon konuşması için savcının "örgütsel yılbaşı hazırlık programı" nitelemesi yaptığını belirtti.

Avukatlar ise Belçika-Hollanda belgeleri ve 2010 yılında *Yürüyüş* dergisinde ele geçirildiği iddia edilen bir CD üzerinden 600 kişinin izlendiğini ve dinlendiğini, buna rağmen Akçay tatili ve basın açıklamaları haricinde hiçbir delilin gösterilemediğini ifade ettiler.

Duruşma sonucunda 24 tutsak için tahliye kararı verdi.

Tahliye kararı çıkan devrimci tutsakların listesi şöyle:

Aşır Emir, Aynur Barkın, **Ayşe Tuncer**, Berivan Doğan, **Cafer Bin**, Cem Coşkun, **Dursun Doğan**, Ejder Erbulan, **Erdal Korkmaz**, Erkan Karataş, **Hüseyin Kalanç**, Mehmet Püremiş, **Metin Erkan Özkan**, Meryem Özsoğüt, **Muzaffer Halisdemir**, Nazife Onay, **Nursel Tanrıverdi**, Ömer Açık, **Sinan Eşiyok**, Songül Coşkun, **Ulaş Erduran**, Veli Zengin, **Yalçın Düzgün**, Yüksel Almaz.

Davanın bir sonraki duruşması 6 Mayıs'ta görülecek.

"Komplo çökmüş vaziyettedir"

19 Şubat operasyonu ile tutuklanan ve daha sonra tahliye edilen KESK Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Akman Şimşek, 27 Ocak'ta Çağlayan Adliyesi'nde görülen davanın sonucunu gazetemize değerlendirdi...

"Uzun zamandır KESK içerisinde örgütlü olan "Kamu Emekçileri Cephesi" memurlara Türkiye genelinde gerçekleştirilen saldırılar vardı. Bunun sonucunda 19 Şubat tarihinde 28 ilde operasyon gerçekleştirildi.

Bugün Mehmet Ekinci gibi bir hakimin, tarihinde ilk defa bu kadar çok tahliye vermesi aslında bunun kurulan bir komplo olduğunu gösterdi. Bu kadar çok tahliye ile birlikte, özellikle de devrimci memurlara, KESK'e dönük bir komplo olduğunu gördük.

Sahiplenme tahliye sürecini hızlandırdı

Tahliye edildi birçok arkadaşımız, 11 aydır F Tipi tecrit işkencesi altında kalıyorlardı. 11 aydır mücadeleden, ailelerinden, dostlarından, yoldaşlarından uzaktaydılar. Ama onlar içeride de yalnız değildi. Dışarıda da yaklaşık 19 Şubat'tan beridir 41 hafta boyunca, her hafta sonu ailelerin ve KEC'li memurların yapmış olduğu eylemler var, KESK'in yapmış olduğu var ve 3 gündür de burada KESK'in bir sahiplenmesi söz konusu. Bu sahiplenme arkadaşlarımızın tahliye sürecini hızlandırdı, bir baskı oluşturdu. Hakim geri kalan 6 arkadaşımızı tahliye etmeyerek aslında kendini kurtarmaya çalıştı. Komployu biraz daha ayakta tutmaya çalıştı ama bu komplo çökmüş vaziyettedir.

AKP'nin istediği gibi yaşamayacağız!

6 Mayıs tarihinde eminim ki arkadaşlarımızın hepsi serbest bırakılacak, çünkü onlar bu ülkede sendikal hak ve özgürlük mücadelesi veren, bu ülkenin bağımsızlığı, faşizme karşı demokrasi mücadelesi veren memurlar. Parasız eğitim ve parasız sağlık mücadelesi verenler, iş güvencesine, örgütlenme ve direnme hakkına sahip çıkan memurlar. Bunun karşılığında 11 ay tutsak kalarak bedel ödediler. AKP şunu istiyor: "Benim istediğim gibi düşünün, benim istediğim gibi yaşayın" diyor. Ama biz onların istediği gibi yaşamayacağız, biz kendi gayelerimizle yaşamaya devam edeceğiz ve mücadelemizi sürdüreceğiz.

Arkadaşlarımız da kaldıkları yerden mücadelelerine devam edecekler, zaten ara vermemişlerdi, F tiplerinde mücadele ediyorlardı. Dışarı da mücadeleye devam edecekler. Bizim de mücadelemiz bütün KESK'li tutsaklar serbest bırakılıncaya kadar devam edecek, sürecek."

YATSAN'da patron TEKSİF'i seçti!

İzmir'de bulunan YATSAN fabrikasında işçiler bir süredir örgütlenme çalışması yürütüyordu. Fabrikada, DİSK Tekstil Sendikası ve Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikası'nın örgütlenme çalışmaları vardı. Patron ise işçileri Hak-İş'e bağlı Öziplik-İş Sendikası'na üye yapmaya çalışıyordu.

Süreç içerisinde işçilerin çoğu DİSK Tekstil'i seçmiş ve sorunun kesin çözümü için referandum yapılması kararlaştırılmıştı.

Fakat patron, referandumun yapılacağı günü tatil ilan ederek ayak oyunlarına devam etmiş ve referandumun yapılmasını engellemiştir.

Patronun işçilere yönelik tehditleri ve ayak oyunları gelinen aşamada yeni bir boyut kazandı.

DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu'nun yaptığı yazılı açıklamaya göre, patron işçilerin e-devlet şifrelerini Torbalı PTT Şubesi'nden alıp, işçileri kendilerinin haberi olmadan TEKSİF Sendikası'na üye yaptı. Durumu "ibret verici" olarak nitelendiren

Çerkezoğlu, TEKSİF'in işçilerin iradesini hiçe sayarak bu oyunun parçası olmasını kınadı. Ayak oyunlarıyla yapılan üyeliklerle birlikte Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yapılan yetki başvurusuna bakanlık jet hızıyla cevap vererek TEKSİF Sendikası'na yetki çıkardı. Ayrıca TEKSİF'ten istifa ederek DİSK'e geçmek için e-devlet şifresi almak isteyen işçilere geçerli olmayan şifreler verildi.

DHL işçisi grev yolunda

Almanya kökenli lojistik şirketi DHL'nin Türkiye'deki depolarında 2 yılı aşkın süredir devam eden sendikal örgütlenme mücadelesi, DHL yönetiminin kölelik dayatmaları nedeniyle greve doğru ilerliyor. DHL depolarında üye çoğunluğunu sağlayarak toplu sözleşme yetkisini alan Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) ile DHL yönetimi arasında yürüyen TİS görüşmelerinde arabulucu aşamasına geçildi.

Uyuşmazlık nedeni taşeron çalışma, ücret, sosyal haklar

Sendika üyesi işçilere 65 TL'lik sefalet zammını öneren DHL yönetimiyle uyuşmazlık tutan sendika, arabulucu aşamasında anlaşma sağlanamazsa 60 gün içinde greve çıkabilecek.

TİS görüşmelerinde çoğu idari madde olmak üzere 60 maddeden 40'ı üzerinde anlaşma sağlanırken sosyal haklar, ücret ve DHL bünyesindeki taşeron çalışmanın kaldırılması gibi maddelerde uzlaşmazlık sürüyor.

Sendikanın kırmızı çizgileri

Sendikanın, DHL depolarında taşeron uygulamasının tamamen kaldırılarak işçilerin (toplam 1000'i aşkın taşeron işçisi) ana firma bünyesine geçirilmesi talebi, disiplin kurulu kararı olmadan işçi çıkartmaya 18 maaş brüt tazminat ödenmesi, 3 tam maaş ikramiye, kapanan depolarda çalışan işçilerin çıkarılmayarak diğer depolara aktarılması, atılan işçilerin eksiksiz bir şekilde işe alınması gibi işçilerin ve sendikanın kırmızı çizgi olarak nitelendirdiği maddelerde anlaşma sağlanamadı.

Arabulucunun tayin edildiği aktarıldı görüşme günü belirlenmesi bekleniyor. TİS sürecinde DHL yönetiminin, işçilerin iradesini dikkate almayan tavrına karşı mücadele eğilimiye güçleniyor. DHL yönetiminin keyfi uygulamalarının devam etmesi durumunda greve çıkılmasının kaçınılmaz olduğu işçiler tarafından dile getiriliyor.

Diğer yandan, DHL depolarında işten atılan TÜMTİS üyesi işçilerin uzunca bir süre devam ettirdikleri direniş, TİS sürecinde sendikanın aldığı karar doğrultusunda kapı önü bekleyişe son verilerek bitirildi. Kırac'taki DHL deposu önünde sadece simgesel anlamda direniş çadırı duruyor.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Direniş üçüncü haftasında

Direnişlerinde iki haftayı geride bırakan Dev Sağlık-İş üyesi Cerrahpaşa taşeron yemekhane işçileri hastane bahçesinde kurdukları çadırda direnişlerini sürdürüyorlar.

Havaların iyice soğumasıyla birlikte yaktıkları ateşte ısınmaya çalışan işçiler, bir yandan da işlerine geri dönmek, hastaneye gelenlere direnişin sesini duyurmak için imza toplamaya devam ediyorlar. İşçiler her gün gelen destek ziyaretleri ile moral buluyor.

24 Ocak'ta hastanede birlikte çalıştıkları SES üyesi sağlık emekçileri, işçileri yalnız bırakmamak için direniş çadırına ziyaret gerçekleştirdiler.

Hastane bahçesinde toplanan sağlık emekçileri, "Atılan işçiler geri alınsın!" pankartı arkasında, sloganlarla çadırın olduğu yere kadar yürüyüş

gerçekleştirdi. SES Genel Başkanı Çetin Erdolu bir konuşma yaparak, direnişçi işçileri selamladı.

Direnişin 16. gününde (28 Ocak) İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu direnişçi işçileri ziyaret etti. İşçiler öğlen yemeklerini İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu üyeleriyle birlikte yediler.

Başhekimden oyalama çabası

Dev-Sağlık-İş yöneticileri 28 Ocak'ta üniversite yönetimiyle bir görüşme gerçekleştirdiler. Üniversitenin avukatları ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Başhekim Yardımcısı ile görüşen Dev Sağlık-İş Yönetim Kurulu Üyesi Zeynep Çelik, görüşme hakkında bilgi verdi. Çelik, başhekimliğin işçilerin durumundan "rahatsızlık duyduğunu", taşeron işçilerin işten çıkarılmasının "kendi ellerinde olmadığını" ifade ettiğini aktardı. Görüşmede karşılıklı iyi niyetlerin gösterildiğini söyleyen Çelik, bu durumun işçilerin fiili mücadelesi sayesinde oluştuğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze'de yeni bir mücadele mevzisi açılıyor!

2 Şubat günü gerçekleştirilecek açılış etkinlik öncesi Gebze'de yeni bir mücadele mevzisi yaratan Gebze İşçilerin Birliği Derneği Yürütme Kurulu üyesi bir işçi ile konuştuk.

- Gebze İşçilerin Birliği Derneği bir işçi kenti olan sanayi bölgesinde kuruluyor. Bize ilk önce Gebze bölgesini anlatır mısınız?

- Gebze hem sermaye için oldukça önemli bir merkez hem de üretimin kalbi olmasından kaynaklı sınıf mücadelesi için. Şehrin sosyo-ekonomik yapısı kapitalizmin sömürü politikalarına göre şekilleniyor. Gebze Türkiye'nin dört bir yanından göç alan ve almaya devam eden bir bölge. Aynı zamanda İstanbul'un eski fabrikalarının ve OSB'lerinin taşındığı bir bölge. Gebze'nin nüfusu yaklaşık 350 bin ve Darıca, Dilovası ve Çayırova ile birlikte ele alındığında 650 bini aşkın yaşayan insan var. Bu bölgelerin dışından da çalışmaya gelenler olduğunu düşündüğümüzde sanayi bölgelerinde, fabrikalarda, atölyelerde 100 binlerce işçi ter dökmekte.

Yakın zamanda Ümraniye'den Dilovası'na taşınan İMES'le birlikte Gebze'nin sermaye için ne kadar önemli bir sömürü cenneti olduğunu bir kez daha görmüş olduk. Yine bölgede Dilovası OSB, Taşıt Araçları Yan Sanayi Bölgesi (Taysad OSB), Hasköy Pik Döküm Sanayicileri Sitesi, Taş Ocakları Sanayi Bölgesi, Mermerciler Sanayi Bölgesi, Makineciler, İmalat Sanayicileri ve Kimyacılar OSB, Güzeller OSB, Gebze Plastikçiler OSB ve Türkiye'nin en büyük OSB'si olan Gebze OSB yer almaktadır. Ayrıca D-100 (E-5) üzerinde, Darıca, Çayırova, Dilovası ve Gebze'nin köylerinde, Tuzla-İzmit TEM karayolu üzerinde onlarca fabrika bulunmaktadır. Bunların içerisinde sektörünün ilk sıralarında yer alan isimler var. Sanayileri Tuzla ile iç içe geçen Gebze'de bütün işkollarından fabrikalara rastlayabilirsiniz. Tekstil, petro-kimya, lojistik, metal, kağıt vs. bütün sektörlerden fabrikaların bulunması İstanbul'dan da buraya göçü tetiklemekte. Kapitalist krizlerde ya da fabrikaların bu bölgeye doğru kaymasıyla işçi ve emekçiler yaşamlarının geri kalanını Gebze'de çalışarak geçirme planları kurarak buraya göç etmekte.

Göçün yoğun olduğu Gebze'de işçi ve emekçiler sıfırdan başlamak için umutlarını besleyerek geldikleri Gebze'de Türkiye işçi sınıfının yaşadığı sömürü koşullarının üstüne çıkamamakta. Dün Adana'nın, Kayseri'nin, Erzurum'un kapitalistleri tarafından sömürülürken burada Gebze'nin kapitalisti tarafından sömürülmekte. Ve Gebze'nin geliri Türkiye'nin yaklaşık 50 ilinden daha fazla.

- Bu bölgedeki çalışma koşulları nasıl?

- Buradaki çalışma koşulları Türkiye'de var olan

genel sömürü koşullarından farklı değil. Gebze ve çevresi patronlar için cennet işçiler için cehennem. Çalışma saatleri çok uzun, ücretler düşük. Bu bölgede esas olarak taşeron çalışma sistemi çok yaygın. 80'e yakın taşeron şirket var. Bu simsarlar tam anlamıyla sömürüyü katmerliyor. Taşeron barbarlığı ağırlıklı

olarak lojistik ve metal işkollarında olmakla birlikte birçok fabrikada karşıma çıkmakta. Üstelik bu taşeron şirketlerin bir kısmı da kiralık işçi büroları olarak çalışmakta. Yevmiye usulu çalışan işçilerin dahi ücretlerini gasp etmekte.

Taşeron, kiralık ve sözleşmeli olarak çalışan işçilerin hakları daha fazla gasp edilmekte. Kıdem, ihbar tazminatları, iş güvenliği önlemlerinden sayılan iş kıyafetleri verilmemekte, sözleşmeli, kiralık ve taşeron çalışanlar bir cep telefonu mesajıyla işten atılmaktadır. İşçiler, gelecek adına umut görememektedirler. Sözleşmeli

çalışmanın sendikası fabrikalarda daha yaygın olduğu görülmekte. Sermayedarlar sözleşmeli çalışmayı tıpkı taşeron çalışma gibi örgütlülükleri dağıtmak için kullanabilmekte. Örneğin 2012-2014 MESS Grup TİS sürecinde Bosal patronu sözleşmeli işçi olarak muhtemel grevi kırmak için kendisini konumlandırmıştı.

Taşeronluk, kiralık işçilik, sözleşmeli çalışma beraberinde birçok hak gasbını ve sömürü çeşitlerini

getirmekte. Ayrıntılarını daha genel olarak ifade ettik. Örgütsüzlük, işten atma, ücret gaspı, iş kazaları, mobbing, sigortasız çalışma vs...

Birçok fabrikada iş güvenliği önlemleri alınmamakta. İş güvenliği önlemleri alınmadığı için Körfez'de "iş kazası" geçiren bir kardeşimizi geçen günlerde kaybettik. Eğer birkaç saat Gebze Fatih Devlet Hastanesi'nin acil girişinde beklerseniz günde onlarca iş kazasının yaşandığını görebilirsiniz. Ya da daha kötüsünü, ölen işçilerin arkasından feryat eden yakınlarını. Bu katliamın sorumlusu, bu acıları çekmemizin nedeni sermaye sınıfıdır.

Yine bazı fabrikalarda yemeklerin çok kötü olmasıyla yemek sorunu karşıma çıkıyor. Bazı işletmelerin servisi olmuyor. Bazı fabrikalarda amirlerin işçiler üzerinde baskı kurmak istediklerini biliyoruz. Bu sorunları daha da çoğaltabiliriz. Örneğin bir sanayi bölgesinde çocuklar işçi olarak çalıştırılıyor.

- İşçi sınıfına yönelik bu saldırılar karşısında Gebze İşçilerin Birliği Derneği nasıl bir mücadele hattı çekecek?

- Aslında saldırılar çok yoğun ve kapsamlı. Bu saldırı arasına esnek çalışmayı, şu an rafa kalktığı söylene de kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesini, sendikal örgütlenmeye yönelik saldırıları da ekleyebiliriz. Ve burada konuşmadığımız birçok sömürü uygulamalarından bahsedebiliriz.

Türkiye'de senede 1200'ün üzerinde işçi ölürken, asgari ücret bizleri aşağılayıcı rakamlardayken, sendikaların durumu emek mücadelesine uygun değilken, en meşru haklarımız bile gasp edilirken basit bir mücadele vermek bizim açımızdan söz konusu değildir. Biz Gebzeli işçi ve emekçiler olarak hedefimiz sınıfın birliğini örgütlemektir. Mücadele verdiğimiz alanda işçilerin birliğini kurmaktır. Bunu yaparken

“ Bu örgütlenme çalışmalarının zafere ulaşması ancak işçi sınıfının birleşip, taban örgütlülüklerini, komitelerini kurmasına ve sınıfın bilincine bağlıdır. Gebze İşçilerin Birliği Derneği ücretli kölelik düzenine karşı emeğin korunması, geliştirilmesi ve özgürleştirilmesi için sınıf mücadelesinde yerini almıştır. ”

çalıştığımız fabrikalarda komiteler kurarak, fabrikamızı sendikalarda örgütleyeceğiz.

Daha önce burada birebir şahit olduğumuz Çelmer, Mutaş, Bericap, DHL, Arobus/ARGEN ve daha birçok fabrikada yaşanan direniş ve eylemler, tersane direnişleri, şu an bölgede devam etmekte olan FENİŞ direnişi birer örnek olarak var. Türkiye işçi sınıfı tarihine artışıyla-eksisiyle kazındılar. Buralardan çıkardığımız dersler var. Haziran Direnişi'ni yaşadık. Bunlar bize sokağın gücünü, sınıf bilincinin sarsılmazlığını ve emek mücadelesinin ne kadar meşru olduğunu gösteriyor. Bu doğrultuda eylemsel süreçleri diğer bir ifadeyle fiili-meşru mücadele hattını önümüze koyuyoruz. Taleplerimizin karşılanması, emeğin özgürleşmesi için Gebze İşçilerin Birliği Derneği olarak dişe diş mücadeleyi temel alıyoruz.

- Yapılan eylemlerin yanında derneğin kuruluş öncesi çalışmaları nelerdir? Ve işçilerden nasıl tepkiler aldınız?

- “Vergiden muaf, insanca yaşama yetecek ücret!” talebiyle gerçekleştirdiğimiz iki yürüyüşe de emekçilerin öfkesi damga vurmuştu. Aslında bu bizim için şaşırtıcı olmadı. Çünkü açlık sınırının altında bir ücrette çalışılıyor. Bu sefalet zammına karşı yaptığımız eylemde belirttiğimiz gibi birçok işçi ve emekçi tarafından desteklendi, katılım sağlandı. Yaptığımız eylemler başlangıç için oldukça iyiydi.

Bunun yanında kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı yoğun bir çalışma yürüttük. Bu kapsamda imza kampanyası ile beraber derneğimizde söyleşi gerçekleştirdik. Fenîş işçilerinin direnişini büyütmek için imza kampanyası çalışması yaptık. Yanısıra taleplerimizi gündemleştirip kazanmak için yoğun bir çalışma başlattık.

- Derneğin talepleri nelerdir?

- Öne çıkan taleplerimizi sıralamak gerekirse:
- Vergiden muaf, insanca yaşamaya yetecek bir ücret!
- Taşeron çalışmanın yasaklanması!
- Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!
- İş sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmasını ve önlemleri almayarak işçileri katleden patronların yargılanması!
- Sendikal örgütlenmenin önünde ki tüm engellerinin kaldırılması!
- Emeklilik yaşının düşürülmesi!
- Herkese parasız sağlık, parasız eğitim verilmesi!

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Cavo Otomotiv, Cofle, DHL, Eku, İndectoterm, PMR Kauçuk, Teknik Plastik, Fontana ve bölgedeki daha birçok fabrikada geçtiğimiz yıl direnişler gerçekleşti. Bugün Fenîş ve Migros işçilerinin direnişi devam etmekte.

Sermayenin bu kapsamlı saldırılarına karşı işçi sınıfının örgütlenme arayışı içerisinde olduğu görüyoruz. Bu örgütlenme çalışmalarının zafere ulaşması ancak işçi sınıfının birleşip, taban örgütlülüklerini, komitelerini kurmasına ve sınıfın bilincine bağlıdır.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği ücretli kölelik düzenine karşı emeğin korunması, geliştirilmesi ve özgürleştirilmesi için sınıf mücadelesinde yerini almıştır. Taleplerimizi kazanmak için tüm işçi ve emekçileri, derneğe üye olmaya, çalışmalara güç vermeye ve 2 Şubat Pazar günü saat: 14.00'da açılış etkinliğimize davet ediyoruz.

Kızıl Bayrak / Gebze

Yine aynı sabah...

Sokaklar sessiz ve karanlık, sessizliği köpeklerin havlamaları bozuyor. Zincirleri zor dayanıyor kopmamak için. Sanki düşmanlarını görmüşcesine öyle saldırganlar ki. Karanlığa saklanmışlar sanki suç işlemişler gibi. Çocuk masumiyetinde ürkek ve utangaçlar. Az sonra başka bir sokağa girerek kayboluyorlar.

Gün aydınlanıyor. Kuşlar yuvalarından çıkıyor, uçuşuyorlar havada, bazıları ağaçlara konmuş, Güneşin ilk ışıklarıyla kendilerini ısıtıyorlar. Küçük gözleriyle etrafa bakıyorlar, yiyecek var mı? Kazayla bir-iki ekmek parçası gördüklerinde öyle hızlı hareket ediyorlar ki şaşıyor insan. Küçük oluşlarından sanki hiçbir şey hissine kapılıyor insan. Biraz sabredince ne kadar yanıldığını anlıyorum. Hızlıca yerden yiyecek aldıklarını gördüğümde ben de dayanamayıp, kuşlara ekmek parçaları atıyorum. Bu muazzam canlıları sevmemek için insanın tüm güzelliklerden kendini soyutlaması lazım.

Toprağa çığ düşmüş. Yollar yine ıslak. Tek tük insanlar gözüktüyor yollarda. Bir anne kafasını önüne eğmiş, elinde iki ekmek evine gidiyor. Çocuklarına hizmet etmek, evine sahip çıkmak tek amacı. İçinde aslında yılların acıları gizlidir, ama kolay kolay dillendiremez.

Çok geçmeden yaşam hız kazanıyor, işçiler fabrikalara gitmek için sokaklara dökülüyor. Bir işçi daha uyanamamış, gözlerini ovuşturuyor. Montuna sıkı sıkı sarılıyor, üşümek için. Başka bir işçi sigarasını derin derin çekiyor. İki işçi sohbet ediyor servis beklerken. Birisi çok heyecanlı. Birisi iddiada kaybetmiş.

“Bencillik neden yenilemiyor” diye düşünüyor insan. Tamam daha başlarken bencil olmamız normal diyelim, yaşamak istiyoruz. Çünkü anne rahminden kurtulup organlarımız, kemiklerimizi, kaslarımız, kısmen beynimizi besleyip gelişimimizi tamamlamak için anlaşılır yanı var. Bu yüzden önemsiyorum yanımdan geçen insanları hiç tanımamama rağmen. Önemsiyorum onların yaşadığı sorunları. Üstüne düşen görevlerin farkındayım ve buna göre yaşamaya

çalışıyorum.

Ve yolları kızılı-erkekli öğrenciler dolduruyor. Kimi gençler enerji dolu, hareketli kimi daha küçücük. Kara kara gözleri, kendilerinden büyük okul kıyafetleriyle karşıdan karşıya geçmeye çalışıyor. Ne kadar da tatlı yüzleri, gülümsemeleri, merakları, bakışları, öğrenme istekleri, oyunları hatta biraz yaramazlıkları bunları görünce dalıyor insan. “Keşkeler” başlıyor. Hiç sevmesem de o kelimeyi diyorum şu çocuklarla yeniden başlamak mümkün olsaydı hayata, yeniden öğrenseydim yaşamı değil o çocuklarla kuracağımız “ortak bir yaşamın paylaşılan günlerini”. Seviyorum çocukları ama gerçekten çok seviyorum.

Ve durgunluk kaplıyor yolları. Sabahın ilk curcunasının ardından, boşlukta bırakıyor beni, herkes bir yerlere dağılıyor işine, okuluna, evine ve sağa bakıyorum sola bakıyorum sanki zaman durmuş gibi... Kafamda sorular oluşuyor ardı ardına ben sabahın ilk saatlerinde niye kalktım, niye yollara çıktım ve şu an ne yapıyorum, kendime geliyorum, anlıyorum. Ben sadece 2 milyon 429 bin işsizden biriyim, kendimi kandırmışım sanki işe gidiyor gibi çıkmışım evden, zaman zaman yaptığım gibi ve diyorum ben gerçekten “sevmiyorum işsizliği”.

Gebze'den bir işsiz

Punto Deri işçileriyle kahvaltı

Sınıf devrimcileri direnişçi işçilerle birlikte kahvaltıda buluşarak düzene karşı mücadeleyi, seçimleri tartıştılar.

İşçi sınıfının kapitalistlere karşı verdiği öncü-devrimci mücadelenin önemine vurgu yapılırken, işçi sınıfının işgallerle, grevlerle, direnişlerle öğrendiği ifade edildi. Punto Deri üzerinden de sınıf devrimcilerinin direnişin zaferle sonuçlanması için şimdiye kadar çaba içinde olduğu, bundan sonra da olacağı kaydedildi.

İşçilerin seçim üzerine sorduğu sorulara cevaben ise düzenin seçim oyunlarına gelinmemesi gerektiği, seçim aldatmacalarına karşı işçi sınıfının örgütlenme mücadelesinin devrimcilerin birinci görevi olduğu vurgulandı. Komünistlerin de işçi sınıfının devrimci programı ile seçimlere katılacağı ve seçimlerde devrimci düşünceleri kitlelere taşımak için her türlü aracı kullanacağı ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Marksizm, burjuva ve parlam

Son yıllarda seçimler solun tablosunu daha iyi anlayabilmek, kimin gerçekte ne olduğunu ve nerede durduğunu daha açık biçimde görebilmek için paha biçilmez veriler sunmaktadır. şu veya bu parti ya da grubun gerçek konumunun, bilincinin ve yöneliminin ne olduğunu daha açık, somut ve kesin biçimde anlamak istiyorsanız, seçimler dönemindeki tutum ve politikasına bakınız, o parti ya da grubun gerçeğini bütün açıklığı ile görme olanağı bulursunuz.

Bu düşünce ilk bakışta biraz şaşırtıcı görünebilir, seçimler ve burjuva temsili kurumlara ilişkin tutum ve politikanın bir siyasal parti ya da grubun gerçek konum ve yönelimini anlamanın temel ölçütü haline getirilmesi abartılı bulunabilir. Oysa bu, devrimcilik ile her türden oportünizmi ayırmada gerçekten de temel önemde ve şaşmaz bir ölçüttür. Bunu anlayabilmek için, II. Enternasyonal partilerinin ve onların modern izleyicileri olarak çoğu ağdaş revizyonist partilerin, tam da, burjuva legalitesinin esiri olmanın yanısıra burjuva parlamentarizm batağına battıkları için zaman içinde devrim ve sosyalizm düşüncesi ve pratiği ile her türlü bağlarını yitirdiklerini akılda tutmak gerekir. Ve bunu daha da iyi anlayabilmek için, Marksizmin burjuva düzen altında seçimlerin ve burjuva temsili kurumların ele alınışına ilişkin temel ilke ve yaklaşımlarına dönüp yeniden ve daha derinlemesine bakmak gerekir.

Solda tasfiyeci oportünizmin en kaba ve yontulmamış parlamenter hayallerle kendini bir kez daha ortaya koyduğu yeni bir seçim evresinde, marksist dünya görüşünün bu temel önemde ilke ve yaklaşımları ana çizgileriyle özetlemek bu açıdan özellikle yararlı ve gereklidir. Bu bize, artık iyiden iyiye düzen zeminine yerleşmiş bulunan 12 Eylül ürünü tasfiyeci oportünizm ile onun bir dönemdir ardından srklediklerinin durumunu olduğu kadar, bugün herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eden çevrelerin bu

aynı konulardaki kaba tutarsızlıklarını da görme olanağı verecektir.

Yapacağımız bu zet daha çok, konunun en can alıcı yönlerini, bizzat bilimsel devrimci teorisinin kurucularının en zl pasajları üzerinden sunmaktan ibaret olacaktır.

Burjuva parlamentosu ve burjuva düzen altında genel oy

Konuya burjuva parlamentosu ve onun

oluşumunun temel aracı olarak genel oyun ele alınışından başlıyoruz.

Burjuva parlamentosu, özellikle demokratik biçim ya da görüntü içindeki hallerde, burjuva devlet ve yönetim aygıtının temel kurumlarından biri olarak görünür ve genel oy yoluyla “halkın iradesi”nin somutlanıp temsil edildiği kurum olarak sunulur. Görünüşe göre burjuva düzeninin yasama (ve parlamento ya dayanan ve gya onun tarafından da denetlenen hükümet yoluyla da yürütme) kapsamındaki işler buradan, “halkın seçilmiş temsilcileri” eliyle yürütülür. Burjuva parlamentosu, onun düzenin işleyişi içindeki yeri ve işlevi sıradan kitlelere böyle sunulur; kitlelerin bilincinde “millet iradesinin temsili”ne dayalı parlamenter yanılısamalar bu yolla oluşturulur ve zaman içinde kkleştirilir.

Oysa der Lenin, **Devlet ve iştilal**'de, Marks ve Engels'in devlet ve burjuva parlamentarizmine ilişkin düşüncelerini czmlerken ve bu czmlmeyi o günün burjuva dünyasının verileri ve Rusya'daki devrimin deneyimleriyle de birleştirirken, “Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norvee vb. dek, herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz; asıl işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütülür. Parlamentolarda, yalnızca ‘saf halk’ı aldatma ereğiyle, gevezelikten başka bir şey yapılmaz.”

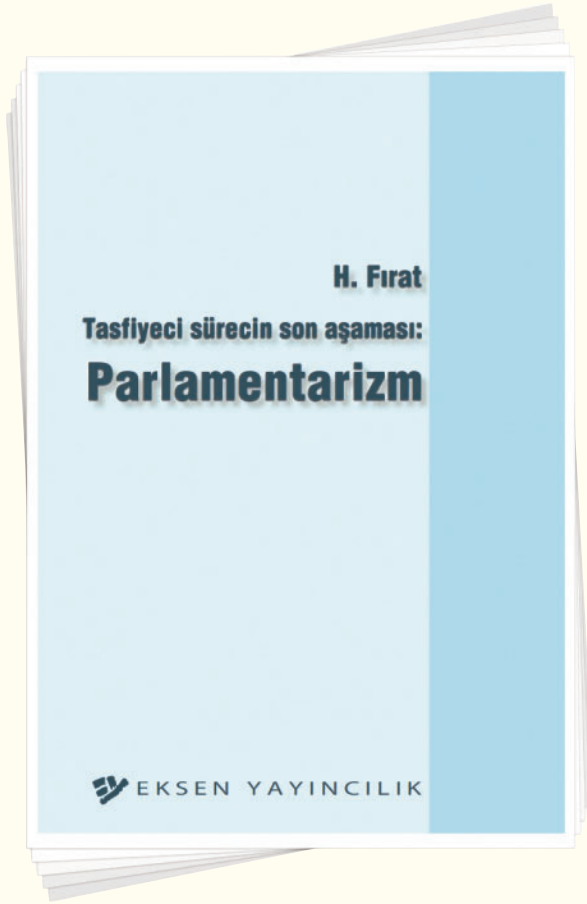
Demek ki sadece Türkiye gibi gerçek bir burjuva demokrasisi uygulamasını hiçbir zaman yaşamamış ve bu nedenle de parlamenter kurumların en güdük,

sınırlı ve sakatlanmış biçimiyle varolduğu ülkelerde değil, fakat bir kısmı büyük burjuva devrimlerini yaşamış en demokratik cumhuriyetlerde bile parlamento, genel oyla ortaya çıkan “millet iradesi”ne dayalı olarak devlet işlerinin yürütüldüğü temel yönetim aygıtı değil, fakat yalnızca bu yolla, bu türden bir yanılısamayla sıradan kitleleri aldatmanın bir aracıdır. Devlet aygıtının ve yönetim işlerinin temeli her yerde militarist kurumlar ve bürokrasidir ve “devlet işleri” her yerde, en demokratik cumhuriyetlerde bile, bu kurumlar üzerinden yrr, yürütülür.

İkinci temel konu, parlamenter oluşumun temel aracı olarak genel oyun anlamı ve işlevidir. Burjuva devletin bürokratik ve militarist niteliğinin hiç değilse o dönemin önde gelen bir kısım ülkesinde henüz ağdaş dönemdeki denli kkleşmediği bir evrede yaşayan Marks ve Engels, burjuva düzen altında genel oyun anlamı ve işlevi konusunda her türden oportünist yanılısamayı ilelebet yıkacak denli açık ve kesin konuşmuşlardır. Marks, Paris Komünü zerine ünlü czmlemesinde, burjuva düzen altında genel oy hakkının temel işlevinin, “her üç ya da altı yılda bir, parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi üyesinin ‘temsil edeceği’ni ve ayaklar altına alacağını kararlaştırmak”tan ibaret olduğunu söyler (**Fransa'da İç Savaş**). Aynı konuda Engels ise, devletin kökeni üzerine temel eserinde şunları söyler: “... Öyleyse, genel oy hakkı, işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeyi sağlayan göstergedir. Bugünkü devlet içinde bundan daha çok hiç bir şey olamaz ve hiç bir zaman da olmayacaktır” (**Ailenin, zel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni**).

Burjuva düzen altında genel oy hakkına dayalı seçimlere ve burjuva temsili kurumlara ilişkin bu marksist bilimsel yaklaşımların ışığında dönüp 3 Kasım 2002 seçimlerinden beri reformist solda yaşananlara bakınız. Muhtemel bir seçim başarısı üzerine kurulan hayaller, bu başarıya atfedilen anlamlar üzerine düşününüz, bu size 12 Eylül'n bugün artık tasfiyeci bir tortuya dönüşmüş ürünü olarak reformist soldaki ideolojik ckşn ve rrmenin boyutlarını verecektir.

3 Kasım 2002 seçimlerinde “Emek, Barış ve Demokrasi Bloku”unda birleşen bu tasfiyeci yığın, burjuva siyasal arandede oluşmuş boşluğun solu “iktidara” çağırdığını, en azından ona hükümet ortağı olma şansı tanıdığını söyleyebilmiş, parlamenter hayallerle herkesten daha fazla sersemlemiş durumdaki EMEP temsilcileri işi “iktidara yürüyoruz!” söylemine vardırabilmişlerdi. 28 Mart (2004) yerel seçimlerinde ise, eski bir İMF memuru ve özel savaş sulusı olan Karayalçın liderliğindeki “Demokratik Güçbirliği”nde biraraya gelen aynı reformist blok, bu kez İngiliz fabianlarından miras “belediye sosyalizmi” hayalleriyle ortaya çıkmış, işi aşırılığa vardiymayı bir

Parlamentarizm

Parlamentarizm

kez daha kimseye bırakmayan aynı EMEP yöneticileri, bu kez “yerel iktidarlaşma” ve bunu da ilk genel seçimlerde gündeme gelebilecek bir “genel iktidarlaşma”ya basamak yapma söylemlerini kullanabilmişlerdir.

Şimdi ise aynı parlamentarist tasfiyeci çizgi, artık her türlü ilke ve ölçünün bir yana bırakıldığı, program ve politikaya ilişkin tatsız sorunların “safları böleceği” kaygısıyla kategorik olarak tartışma dışı tutulduğu, tüm tartışmanın adayların nasıl saptanacağı ve kimlerden oluşacağı ekseninde sürdürüldüğü, buna ilişkin açık gizli hararetli tartışma ve pazarlıkların yapıldığı “bağımsız adaylar bloku” üzerinden sürdürülmektedir. Bu ilkeden yoksun şekilsiz yeni “blok”ta tüm kaygılar ne edip edip meclise bir grup sokmaya endekslenmekte, “23 Temmuz sabahı yeni bir Türkiye’ye uyanmak” üzerine tatlı hayaller kurulmakta, içlerinden bazıları işi meclise sokulacak grubun “gölge kabine” gibi çalışarak geleceğin iktidarı için halka güven vermek olanağı bulacağını söylemeye vardırabilmektedir.

Seçimler ve parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanmak...

Burjuva düzen altında seçimlerin ve burjuva temsili kurumların ele alınışına ilişkin temel marksist ilke ve yaklaşımların ortaya konulmasına, seçimlerden ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlarla yararlanma sorunuyla devam etmek istiyoruz.

Bu üçüncü temel noktanın kendine özgü önemi, devrimle her türlü bağıni çoktan kesmiş bulunan reformist solun geline yerde burjuva parlamentarizmine nasıl adapte olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koyması kadar, hala da devrimcilikte ısrar eden bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat akımlar şahsında tersinden kendini gösteren, belki daha masum fakat aynı ölçüde tutarsız ve devrim davası için zararlı tutumuna da ışık tutmasıdır. Bir başka ifadeyle, sözkonusu olan seçimlere ve genel olarak burjuva temsili kurumlara yaklaşım olunca, ortadaki sorun, geleneksel solun reformist kesimleriyle ve son yıllarda onların kuyruğundan ayrılmamayı bir kimlik ve çizgi haline getirmiş (böylece devrimcilikleri de giderek tartışmalı hale gelmiş) bulunan bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat kesimlerle sınırlı kalmamaktadır. Geleneksel solun bugün hala devrimcilikte ısrar eden kesimlerinde yaşanan, kendini düne kadar boykotçuluk olarak gösteren ve artık müzmin bir boykotçulukla da mazur gösterilemeyen, işin aslında seçimler gibi önemli bir siyasal evreyi elleri böğründe geçirmekten başka pratik bir anlamı ve sonucu da olmayan politikasızlık ve edilgenlik de, sorunun öteki yüzünü oluşturmaktadır.

Devrimci bir sınıf partisi için seçimler, amacı kitlelerin devrimci bilincini ve eylemini devrim hedefi doğrultusunda geliştirmek olan olağan devrimci çalışmanın, bu özel politizasyon döneminden de en etkin bir biçimde yararlanarak sürdürülmesi için bir özel fırsattan öte bir şey değildir.

Konuya ilişkin en özlü düşünce, Lenin tarafından, Marksizmin temel önemde taktik ilkeleri ve Rusya’daki devrimin deneyimleri üzerinden “sol” komünistlerle tartışma içinde, şu şekilde dile getirilmiştir: *“Burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız, özellikle hala papaz takımının aldattığı ve kır koşullarının aptallaştırdığı işçiler mevcut olduğu için, bu kurumlarda çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız gevezeden başka bir şey değilsiniz.” (“Sol” Komünizm...)*

Bu ortaya koyuş, her türlü kaçamağı ortadan kaldıracak açıklıkta, yalınlıkta ve kesinliktedir. Lenin buna rağmen hiçbir açık kapı bırakmamak için, Rusya örneğini verir, Rusya’ya ilişkin devrimci deneyime önemle dikkat çeker. Bolşeviklerin en ağır gericilik koşullarında bile seçimlerden ve Çarlık Duması kürsüsünden devrimci amaçlar için, yığınların devrimci bilincini ve örgütlenmesini devrimci iktidar hedefi doğrultusunda geliştirmek için nasıl yararlanmayı başardıklarını örnekleyerek vurgular. O Çarlık duması ki, en kaba ve akıl almaz biçimde kısıtlanmış ve sınırlanmış bir güdümlü burjuva parlamentosu örneği idi. Öylesine ki, Duma seçimleri tek dereceli genel ve eşit oya bile dayanmıyordu; bir büyük toprak ağasının oyu 3 şehir burjuvasının, 15 köylünün ve 45 işçinin oyuna eşitti.

Bütün bunlar yeterince açıktır ve kuşkusuz herkesçe de iyi kötü bilinmektedir. Fakat buna rağmen bugünün devrimci grupları büyük bir bölümüyle, her seçim döneminde olduğu gibi bugün seçim döneminde de elleri böğründe olayları izlemek yolunu tutuyorlar.

Düne kadar bunun gerekçesi boykot taktiği idi ve bu sözde taktik 12 Eylül öncesinin yeni döneme sorgulanmamış olarak aktarılan bir kötü mirasıydı. Fakat bugün sürmekte olan apolitizm artık boykot adına bile savunulamıyor, siyasal yaşamın yoğunlaştığı, kitlelerin siyasal parti ve güçlerin temel sorunlara ilişkin görüş ve politikalarına ilgisinin olağan dönemlere göre nispeten arttığı bir dönemi kelimenin en tam anlamıyla bir politik edilgenlik içinde geçirmektedirler. Devrimi, devrimciliği temsil ettiklerini iddia ettikleri halde bu önemli evrede meydanı devrime en büyük zararı veren reformist-tasfiyeci sola bırakmaktadırlar.

Lenin, birçok yerde ve tüm Rusya devrim deneyiminin genelleştirilmiş sonuçlarını da içeren yukarıda andığımız eserinde, boykotun ancak geniş emekçi yığınların devrimci atılımı ile, bu atılımın bir devrime doğru tırmandığı bir gelişme durumu ile birlikte bir anlamı olabileceğini açıklıkla vurgulamıştır. 1905’te büyük bir fırtına halinde yükselmekte olan devrim dalgasının önünü kesmek için Çarlık tarafından gündeme getirilen Buligin Duması’nı boykot sorununu ortaya koyarken, *“Aktif boykot... açık, kesin ve dolaysız bir slogan olmadan düşünülemez. Bu slogan silahlı ayaklanma sloganı olabilir”* demiştir. Bu sözler, boykot taktiği ile yükselen devrim ve yığınların iktidarı ele geçirmeye yönelik

devrimci atılımı arasındaki kopmaz bağı ortaya koymaktadır ve boykot üzerine her türden keskinliği

ölçüsünde içi boş “sol” gevezeliğe kapıyı kapatmaktadır.

Lenin, aynı konuya ilgili olarak, daha sonraki yıllarda aynı tarihi evre üzerinden tasfiyecilerle tartışırken de şunları söylemektedir: “Boykot sorununun **gerçek tarihsel özü** şuydu: ‘Devrimci dalganın yükselmesine yardım edilmeli ve bu dalga çarlığı devirmeye mi yöneltilmeliydi, yoksa çarlığın, danışma duması oyunuyla, yığınların dikkatini başka yöne çevirmesine izin mi verilmeliydi?’ 1905’teki bu deneyimi “**Sol**” Komünizm’de yeniden irdeleyen Lenin, bu boykot kararının “yığın grevlerinin siyasi greve ve sonra da devrimci greve ve en sonunda da çarlığa karşı ayaklanmaya doğru hızla dönüştüğü objektif durumun doğru olarak hesap edilmiş olmasından ötürü verildi”ğinin altını çizmektedir.

Bu konu üzerinde önemle duruyoruz, zira bazı devrimci çevrelerin ideolojik ve pratik olarak artık iler tutar yanı kalmamış bu sözde taktiği gelinen yerde yüksek sesle değilse bile fiili bir tutum olarak sürdürmelerinin kendilerinden öteye sonuçları olmaktadır. Örneğin devrimci akımların 8 Mart’ta ve 1 Mayıs’ta birleşik bir devrimci inisiyatifle ortaya çıkmayı başarmaları, reformist çevreleri geri plana iterek ortaya anlamlı bir devrimci müdahale koyma olanağı sağlarken, bu aynı şey geçmiş seçim dönemlerinde olduğu gibi bugün de yapılamamakta, böylece meydan büyük ölçüde reformistlere kalmaktadır. Böyle bir boşluk ortamında reformistler sözde “sosyalist hareket” adına ortaya çıkmakta, devrimci akımların bir kesimini de kendi içine ya da yörüngesine alabilen büyük bir tasfiyeci basınç oluşturmakta ve bu yolla kitlelerin devrime yakınlık duyan kesimlerini karışıklığa itmekte, bilincini bulandırmaktadırlar. Bu aynı yanlış saplantı, seçimler gibi politik ilginin olağan dönemlere göre katbe kat arttığı bir özel evrede kitlelerin karşısına birleşik bir devrimci güç olarak çıkmayı, ortak devrimci adaylarla etkin bir devrimci siyasal kampanya örgütlemeyi, böylece seçim dönemlerinden devrimci amaçlarla en iyi biçimde yararlanmayı da zora sokmakta, bu iş neredeyse yalnızca komünistlerin sırtına kalmaktadır.

Sözümüne devrimci taktik adına sürdürülen bu

tümüyle anlamsız, yarasız ve işlevsiz apolitik tutumu açık yürekli bir özeleştiril değerlendirmeye terketmenin zamanı çoktan gelmiştir ve geçmektedir. Bugünün Türkiye’sinde bu politikasızlık durumunu savunmanın artık hiçbir olanağı, zerre kadar inandırıcı bir gerekçesi kalmamıştır. Burjuva legalitesinden yararlanmayı zaaf ölçüsüne vardırıan, daha da açık yüreklilikle söylersek legalizme boylu boyunca gömülen bu aynı kesimlerin, sıra seçimlerden ve burjuva temsili kurumlardan devrimci amaçlarla yararlanmaya geldiğinde rejimin “faşist” niteliğini ileri sürmelerini ciddiye almanın, tutarlı ve inandırıcı bulmanın artık hiçbir olanağı kalmamıştır. Önemle ve açıklıkla yineliyoruz; bunda ne ciddiyet, ne tutarlılık ve ne de inandırıcılık vardır. Bunun gerisinde olsa olsa güçsüzlük duygusundan ve durumundan gelen bir politik edilgenlik ve iddiasızlık vardır. Meydanı anlaşılması güç bir sorumsuzlukla tasfiyeci reformist akımlara bırakmak, bu yolla burjuva sınıf düzeninin 12 Eylül ürünü “ılımlı solu” güçlendirme politikası için işleri kolaylaştırmak vardır.

Devrimci Marksizm ve liberal oportünizm arasındaki uçurum

Nihayet en can alıcı noktaya, devrimci Marksizm ile burjuva parlamenter hayallerle sersemlemiş her türden tasfiyeci oportünizm arasında tam bir uçurum demek olan temel ayrım noktasına geliyoruz. Seçimlerden ve parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanmak ne anlama gelir? Bunun somut anlamı ve içeriği nedir, olmazsa olmaz gerekleri nelerdir?

Önce bir kez daha Lenin’e başvuruyoruz:

“(...) Sosyal-Demokratlar için seçimler, özel bir

siyasal işlem değildir, bin bir türlü vaatte bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için özel bir fırsattır.” (Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri, Kasım 1912)

“ (...) ‘Seçim için’ bildirge değil, ama **devrimci sosyal-demokrat** bildirgeyi uygulamak için seçimler! – İşçi sınıfının partisi konuya böyle bakıyor. Seçimlerden bu amaçla esasen yararlandık, sonuna kadar da yararlanacağız. Rus Sosyal-demokrat İşçi Partisinin devrimci bildirgesini, taktiklerini ve programını savunmak için en gerici çarlık Dumasını bile kullanacağız. Gerçekten değerli olan bildirgeler, (...), hareketin **tüm sorunlarına tam** yanıt veren, uzun sürmüş **devrimci** uyandırma çalışmalarını tamamlayan bildirgelerdir....” (Dördüncü Duma Seçimleri Arifesinde, Temmuz 1912)

Demek ki devrimci bir sınıf partisi için seçimler, amacı kitlelerin devrimci bilincini ve eylemini devrim hedefi doğrultusunda geliştirmek olan olağan devrimci çalışmanın, bu özel politizasyon döneminden de en etkin bir biçimde yararlanarak sürdürülmesi için bir özel fırsattan öte bir şey değildir. (TKİP bu devrimci marksist yaklaşımı her seçim döneminde özellikle öne çıkarmakta, altını çizmekte ve tasfiyeci oportünizmin ideolojik teşhiri eşliğinde kararlılıkla savunmakta ve son derece sınırlı olanaklarını en etkin bir biçimde kullanarak pratikte uygulamaktadır). Her seçim döneminde tüm tartışmayı ve pazarlıkları parlamentoya nasıl ve kaç kişi sokarız eksenine kilitleyen tasfiyeci oportünizmin görmezlikten geldiği,

Böyleleri için önemli olan, seçimlerde koltuk elde etmeyi kolaylaştıracak tarzda en çok sayıda parti, grup, çevre ve kişiyi uzlaştırebilmektir. Bu ise, olanaklıysa ortaya hiçbir platform koymamayı, ama eğer bu kadarı çok biçimsiz kaçıyor ve ortaya konulan sözde “sol alternatifi” gülünç duruma düşürüyorsa, bu durumda temel sorunları bir yana bırakarak, bir “birleştirici” platformla yetinmeyi gerektirir.

onların kuyruğunda politika yapmayı çizgi haline getiren ve giderek onlara daha çok benzeyen sözde devrimcilerin anlamadığı ya da anlamazlıktan geldiği de budur. Bu devrimci amaç bir an ve bir nebze olsun hiçbir koltuk kaygısına feda edilmez, edilemez. Ancak bu devrimci çizgide ve amaç doğrultusunda sürdürülen çalışma sonuçta kitlelerin oy desteği ile ortaya ‘koltuk’ imkanı çıkarırsa, bundan, yani parlamento kürsüsünden de yine tümüyle aynı devrimci amaçlar doğrultusunda, yani “proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için”, yararlanma yoluna gidilir. Bunun ötesindeki her türlü düşünce, kaygı, hesap ve pratik,

en kaba ve iflah olmaz bir oportünizmin bir ifadesidir ve burjuva parlamantoculuğunun şu veya bu biçiminin bir yansımasından başka bir şey değildir.

Fakat dönüp 3 Kasım 2002 seçimleri ve bugünkü seçimler üzerinden sol alternatif adı altında toplaşan tasfiyeci gruplar yığınının bakınız, bu devrimci amacın zerresini göremezsiniz. Onlarda tüm hesap ve kaygılar koltuk hesabına, ne edip edip parlamentoya girmeye dayalıdır. Pazarlıklar buna göre yapılır, ittifaklar buna göre kurulur ya da son anda bu nedenle bozulur.

Pazarlıklarını buna göre yapanlar, bu kaygı ve hesabı seçim politikasının eksenine oturtanlar, doğal olarak, “proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak”, seçimleri vesile ederek devrimci programın temel esaslarını ve

stratejik amaçlarını içeren bir platform ortaya koymak türünden, koltuk hesabına dayalı birlik için yalnızca sıkıntı konusu olacak sorunları bir yana bırakırlar. Böyleleri için “IMF ve patronlara karşı emekçinin yanında yer almaya” maddesiyle başlayıp “evresel yıkıma karşı durmaya” maddesiyle biten bulanık, muğlak, hiçbir açık devrimci tanım ve anlam içermeyen, sıradan bir sosyal-demokratın altına rahatlıkla imzasını atabileceği 9-10 maddelik bir sosyal-demokrat “platform” koyup isteyenin istediği gibi yorumlasına bırakmak fazlasıyla yeterlidir. Böyleleri için önemli olan, seçimlerde koltuk elde etmeyi kolaylaştıracak tarzda en çok sayıda parti, grup, evre ve kişiyi uzlaştıracaktır. Bu ise, olanaklıysa ortaya hiçbir platform koymamayı, ama eğer bu kadarı çok biçimsiz kaçıyor ve ortaya konulan sözde “sol alternatifi” gülünç duruma düşürüyorsa, bu durumda temel sorunları, örneğin devleti, devrimi, iktidarı, kapitalist mülkiyeti, her biçimiyle emperyalist egemenliği, hele hele de sosyalizmi, bir yana bırakarak, daha tali bazı siyasal-sosyal sorunlar üzerinden ve her isteyenin istediği yere çekebileceği muğlaklıkta bir “birleştirci” platformla yetinmeyi gerektirir. Nitekim halihazırda yapılmakta olan da budur. (Bağımsız adaylar blokunun akıl hocaları ve harareti savunucuları, ki bunlardan bir kısmı Soros vakıflarıyla da bağlantılı sıradan burjuva liberallerinden öte birşey değildir, tüm açıklığı ile platforma ilişkin sorunlara fazla takılmamak gerektiğini, zira bunun ayrılıktan başka bir sonuç yaratmayacağını soylemektedirler.)

Peki bütün bunlar ne için? Elbette parlamentoya bir sol grup sokabilmeyi güvenceye alabilmek için! İyi ama marksist ilkelere ve devrim davasına bağlı her gerçek devrimcinin anında parlamenter avanaklık olarak teşhis edip mahkum edeceği görüş, tutum ve kaygı bundan başka nedir ki? Bunu EMEP payına, DP payına, SDP payına, siyasal yaşımda bir sıfır olan bazı ne olduğu belirsiz şekilsiz çevreler payına, yani 12 Eylül’n geride bıraktığı tasfiyeci liberal tortu payına anlamak mümkün. Peki kendilerine hala da devrimci diyenler, herşeye rağmen şimdilik hala böyle de görülebilenler payına ne demeli? Seçimler ve burjuva temsili kurumlar karşısındaki konum ve tutumun kimin gerçekte ne olduğunun şaşmaz bir ölçütü olduğunu daha baştan önemle vurgulamış bulunuyoruz ve şimdilik bunu burada bir kez daha yinelemekle yetiniyoruz.

Solda parlamentarizmin öteki yüzü: iflah olmaz kuyrukluk

Bütün bunlarda kuşkusuz bir yenilik yok. 3 Kasım 2002 seçimlerinden, yani soldaki tasfiyeci yıkım ve sürüklenmenin bir kısım devrimci çevreyi de içine alarak parlamentarizme evrildiği andan itibaren durum bütünüyle budur ve dahası, her yeni seçim bir öncekinden daha geri bir noktaya sürüklenmek anlamına gelmektedir.

Fakat burada özellikle eklenmesi gereken bir başka temel önemde nokta var. Bu üç dönemin tüm bu tasfiyeci sol gruplar yığını payına ortak keseni, düzen içi bir çizgiye kaydığını yüreklilikle ortaya koyan ve düzenle barışıp bütünleşmeyi temel kaygı haline getirmiş bulunan Kürt hareketinin kuyruğunda srklenmektir. Hatırlanacağı gibi, 3 Kasım 2003 seçimlerindeki “Emek, Barış ve Demokrasi Bloku”, gerçekte tümüyle Kürt hareketi ekseninde ve DEHAP çatısı altında biraraya gelmekti. 28 Mart’ta “yerel iktidarlaşma” hedefiyle Karayalçın liderliğinde kurulan “Demokratik Güçbirliği”, yine tümüyle liberal Kürt hareketinin bir politik tercihi idi ve solun kuyrukçu kesimi bu tercihe el mahkum boyun eğmişti. Şimdi “3. Cephe” diye sunulan “bağımsız adaylar bloku” da Kürt hareketinin önüne örülen utanç verici seçim barajlarını aşmak üzere zorunlu olarak gündeme getirdiği bağımsız adaylar politikasına bir uyum çabasından başka birşey değildir. Ve çok geçmeden hep birlikte göreceğimiz gibi, Kürt hareketinin kendi başına hareket etmesi durumunda bu “3. Cephe” tümüyle boşlukta kalıp çökecek, daha seçimler bitmeden de unutulup gidecektir.

Dolayısıyla olup bitenler, büyük bir bölümüyle 12 Eylül yenilgi ile başlayan sürecin tasfiyeci liberal bir ürünü olan bugünkü reformist sol grup ve çevreler yığınının bağımsız varlık iddialarını tümüyle yitirdiklerini göstermektedir. Onlar çoktandır burjuva politikasının yarattığı boşluklarda kendilerine yeni yaşıam alanları aramakta ve bunu da parlamenter yaşıama katılabilmekte görmektedirler. Düzen solunun sol söylemle biçimsel bağını kesebilecek denli gericileşmesi, onları bu konuda ayrıca cesaretlendirip heveslendirmektedir. Fakat bunu bile kendi bağımsız konumlarıyla yapabilecek bir g ve iradeden tümüyle yoksun olduklarını yılların olayları göstermektedir. Kürt

hareketi neyi tercih ediyorsa onun ardından sürüklenmek tam da bundan dolaydır. Ne de olsa “iyi bir planla” meclise “50’den fazla” sol parlamenter sokmak heves ve hayalleri de gerçekte tümüyle Kürt halkının oyları üzerinden yapılan hesaplara dayalıdır.

TKİP: Bağımsız devrimci sınıf izgisi!..

Son iki seçimde olduğu gibi gündemdeki yeni seçimlerde de solda üç ana tutum var. Bunlardan ilki liberal solun parlamenterist hesaplara ve hayallere dayalı ilkesiz ve şekilsiz “bağımsız adaylar bloku”dur. İkincisi geleneksel devrimci-demokrat grupların pasif boykotçu tutumudur. Üçüncüsü ise TKİP’de temsil edilen, marksist ilkelere ve devrimci amaçlara dayalı bağımsız devrimci sınıf tutumudur. Geleneksel devrimci-demokrat grupların tutumu politikasızlık ve politik edilgenlikten öte bir anlam taşımadığı için gerçekte ortada yalnızca iki ana çizgi, birbirinden uçurumla ayrılan iki temel tutum vardır. Kürt hareketinin kuyruğundaki her türden tasfiyeci liberal sol grubta ifadesini bulan reformist-parlamenterist çizgi ve TKİP’de temsil edilen bağımsız devrimci sınıf izgisi. Bu, bugün olduğu gibi 3 Kasım 2002 genel seçimleri ile 28 Mart 2004 yerel seçimlerinde de böyleydi.

Partimiz her konuda olduğu gibi seçimlere ve burjuva temsili kurumlara yaklaşıma konusunda da daha en baştan, ilk çıkışından itibaren geçmişin yanlışı ve çarpık kk-burjuva anlayışlarıyla hesaplaşan bir gelişıme çizgisinin ürünü ve temsilcisidir (Konu komünist hareketin 1987’deki çıkış belgelerinde bütün açıklığı ile yer almaktadır). Bu konuda açık ve berrak bir çizgisi ve bu çizginin bir dizi seçimde hayata geçirilmesinin sağladığı önemli bir pratik deneyimi vardır. Gündemdeki seçimlere de bu çizgi temelinde ve bu deneyimlerin ışığında katılmaktadır. Seçimleri işığının ve emekçilerin devrimci bilincini geliştirmenin, devrimci görüş, amaç ve şiarları kitleler içinde yaymanın özel bir fırsatı olarak kullanmada şimdi her zamankinden daha güçlü ve daha iddialıdır.

(...)

(Tasfiyeci sürecin son aşaması: Parlamentarizm / H. Fırat, sayfa 21-34, Eksen Yayıncılık)

Davos sorunların kaynağıdır

Kan emici asalaklar tayfası, Davos'ta kapalı kapılar ardında ezilen halkların, işçi ve emekçi kitlerin geleceğini karartacak, onları daha büyük acılara ve yıkımlara sürükleyecek kararlar alacaklar.

“Dünyayı Yeniden Şekillendirmek: Toplum, Siyaset ve İş Dünyası Açısından Sonuçları” ana başlığı altında, “Yıkıcı Buluşlar”, “Kapsayıcı Büyüme”, “Toplumsal Yeni Beklentileri” ve “9 Milyonluk Dünya” konularının tartışıldığı ve 100 ülkeden 2 bin 500 kişinin katıldığı Davos Zirvesi geride kaldı. Tartışmaların sorunların çözümüne yönelik olmaktansa sorunların tanınmasına endekli olduğu vurgulandı. Tartışmalarda sonuç alınmaması ise genel belirsizliğin mükemmel bir yansıması olarak görüldü.

Dünyayı yöneten kriminal ve kan emici asalaklar tayfası olan hükümet temsilcileri, Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği, Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu, çok uluslu emperyalist şirketler, dev tekelci sermaye grupları gibi küresel düzeyde faaliyet gösteren kurum ve kuruluşların şefleri dünyayı arzuladıkları gibi şekillendirmeye çalışırken, emekçilerin kaderini ilgilendiren ne tür kirli kararlar aldıklarını bilmiyoruz. Kamuoyuna yansıtılan çok sınırlı tartışmaların ise tiyatrodan ibaret yanını ve efendilerine biat etmeye giden dalkavuklar topluluğunun cambazlıklarını izliyoruz.

Zirvenin açılış konuşmasını yapan Dünya Ekonomik Forumu Başkanı, elitlerin bu “iyi kalpli meleği” Klaus Schwab, “Katılımcılar insani değerleri tartışmaların merkezine koymalı” gibi dokunaklı bir hatırlatmayı, insani değerleri tüketen ve kendileri de bundan yoksun olan asalaklar takımına yaptı. İnsani değerlerin zerresiyle ilgilenmeyen ilgili kişinin içtenlikten ve samimiyetten yoksun bu sözleri bir yana bırakılırsa, tartışmanın merkezinde olan esas şey, uçurumun kıyısına varan kapitalizmin ayakta kalmasını sağlayacak bir yol bulmaktır.

Davos Zirvesi, 2008’de doruğa çıkan kapitalizmin küresel krizinden sonra değişmeyen gündemlerle toplanıyor. Krizi aşmak, adaletsiz gelir dağılımına ve derinleşen sosyal eşitsizliğe nispi de olsa bir denge kazandırmak, siyasi istikrarı sağlamak, Ortadoğu’daki krizlere emperyalist bir çözüm bulmak, sosyal patlama tehlikelerini önlemek, tartışma gündemlerinin önceliklerini oluşturuyor. Fakat bu sorunlara asgari düzeyde çözüm bulmak bir yana, bu sorunların yıldan yıla derinleşip ağırlaştığını, artık egemenler de itiraf ediyor. Nitekim bugüne kadarki tüm çabalar ve alınan önlemler, umulan sonuçları yaratamadı. Bu yılki zirvede de aynı sorunlar aynı argümanlarla dile getirilmiş ve çözüm iddaları ruhsuz ve umutsuz temennilerle bir kez daha ilan edilmiş olundu. Çözümü temenni ve umutlara konu edilen ekonomik, sosyal ve politik alanları kapsayan devasa boyutlar kazanmış olan sorunları kapitalizm, yapısal olarak yeniden üretmekte ve çözüm olanaklarını tüketmektedir. Bu olgu, sistemin sınırlarına dayandığını ve devrimlerle aşılmasının zorunluluğunu ortaya koymaktadır.

Davos Zirvesi ve kapitalist dünyanın gerçeği

Dünya Ekonomik Forumu (DEF), zirve öncesi 1500 uzmana danışarak hazırladığı ‘2014 küresel risk raporu’nu yayımladı. Raporda dünyayı bu yıl tehdit

edebilecek 10 büyük riske dikat çekiliyor. Dünya için kilit önem taşıyan ekonomilerde meydana gelebilecek mali krizin diğer ülkelere yayılabileceği uyarısı risklerden ilkinin oluşturuyor. İkinci sırada emekçilerin ve gençliğin korkulu rüyası haline gelen ve çığ gibi büyüyen işsizlik yer alıyor. Üçüncüsü, en büyük toplumsal riskler sıralamasında olan gıda krizidir. En büyük endişe yaratan bir başka risk ise, yüksek gelir adaletsizliğidir. Küresel yönetim başarısızlığı ve finansal kurumların çökmesi önemli bir başka risk unsurlarıdır. Siyasal ve toplumsal istikrarsızlık ise iç çatışmalara ve savaşlara yol açabilecek düzeyde bir risk oluşturuyor. Su kaynaklarının hoyratça kullanılması ve bu kaynaklar için süren rekabetin sonucu olarak su krizleri, iklim değişikliği ve doğal felaketler gibi riskler bunları tamamlıyor.

Bu riskler grubunda en temel ve önemli sorunlardan biri, baş döndürücü düzeyde olan servet ve sefalet arasındaki uçurumdur.

Obama bunu “modern zamanların en önemli konusu” olarak tanımlarken, temel bir gerçeğe işaret etmiş oluyor. “Sosyal eşitsizlik” konusunun bu forum sırasında yapılacak görüşmelerin ana eksenini teşkil edeceği ise önden ilan edilmişti ve öyle de oldu.

Raporda sosyal tansiyonun artabileceği, Arap Baharı sonrası Kuzey Afrika bölgesindeki siyasi istikrarsızlığın derinleşeceği, 2011 Mart ayında Suriye’de başlayan, son dönemde tüm bölgede etkisini gösteren iç savaşın ve işsizliğin endişe verici boyutlara taşınacağı, sadece Ortadoğu ve Kuzey Afrika değil, Avrupa ve Kuzey Amerika bölgelerinde de bu konuların gelecek yılın en önemli başlığı olacağı kaydediliyor.

Küresel risklerin bunlardan ibaret olmadığını, yukarıda sıralanan riskler demetinin ise içinde bulunduğumuz yıl içinde ve kısa vadede gerçekleşme riski taşıdığı saptamasını geçerken belirtmiş olalım. DEF’in üst düzey yöneticisi Martina Gmur, “2014 yılı kesinlikle rahat geçecek bir yıl değildir” derken, olacıklara da işaret etmiş oluyor.

Tablo bunlarla sınırlı değil. Küresel riskler raporunun yanı sıra, zirvenin hemen arifesinde uluslararası yoksullukla mücadele kuruluşu olan Oxfam da çeşitli uyarılarda bulunan bir rapor yayımladı. Bu raporda, Dünyadaki en zengin 85 kişinin, dünya nüfusunun %50’sini oluşturan 3,5 milyar insanın gelirine eşit olan bir serveti kontrol ettiği belirtiliyor. Ayrıca, dünya nüfusunun en zengin %1’inin dünyadaki servetin % 46’sını kontrol ettiğine de işaret ediliyor. Bunlara, bugünün dünyasında 1 milyardan fazla

insanın günde bir dolarla, üç milyar insanın ise günde 2,5 dolardan daha az bir parayla geçinmek zorunda kaldığını ekleyelim. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ise, işsizlerin sayısında 2013 yılında 5 milyon artışla, dünya genelinde 202 milyona yükseldiğini bildiriyor ve işsizliğin 2014 yılında da artacağına işaret ediyor. 2018 yılına kadar ise 13 milyonluk artış bekleniyor. Ayrıca 375 milyon çalışanın aileleriyle birlikte 1.25 dolarla geçinmek zorunda oldukları kaydediliyor.

Bunlar kapitalist dünyadaki vahşet tablosunun ve insanlığın yüzyüze bulunduğu dehşetli sorunların ve yıkımın özetidir. İşte Davos’ta biraraya gelen kriminaller ve asalaklar takımı bu sorunların bunaltıcı ağırlığıyla karşı karşıyadır ve neden oldukları bu sorunlara sözde çözüm aramak iddasındadırlar. Oysa onlar sorunların çözüm gücü değil, ama biricik kaynağıdırlar. Kapitalizmin işleyiş mantığı ve doğası bu sorunları sadece derinleştirir. Kurbağa ve akrep söylencesi bunu özetleyen veciz bir hikayedir. Akrep kurbağanın sırtında nehri geçmek ister. Akrebin huyunu bilen kurbağa buna direnir fakat akrebin ısrarları karşısında ikna olur. Nehrin ortasında Akrep kurbağayı sokar. Kurbağa Akrep’e dönerek “neden ikimizi de öldürüyorsun” diye sorar. Akrep “bu benim doğamda vardır, başka türlüünü yapamam” der. İşte kapitalizm de başka türlüünü yapamaz. Yukarıda sıralanan sorunları üretmek onun doğasında vardır.

Kan emici asalaklar tayfası, Davos’ta kapalı kapılar ardında ezilen halkların, işçi ve emekçi kitlerin geleceğini karartacak, onları daha büyük acılara ve yıkımlara sürükleyecek kararlar alacaklar. Bu kararlarla rüzgar eken dünyanın efendileri, uzak olmayan bir gelecekte fırtına biçecekler. Nitekim işçi ve emekçileri aldatmanın artık sanıldığı kadar kolay olmadığını, onlar da itiraf ediyorlar.

Euronews’in, “2014’e girişimiz ve Avrupa’nın ekonomik krizden geçici çıkışıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?” sorusunu, Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı Genel Sekreteri Angel Gurría, şöyle yanıtlıyor: “Bu karışık bir çanta. İlk olarak krizin etkilerinin hala üzerimizde ağırlık oluşturduğunu söylemeliyiz. Büyümenin azalması, işsizliğin artması ve eşitsizliğin büyümesi ki bu çok önemli bir konu; ayrıca kurumlara olan güvenin azalması da söz konusu. Başkanlar, başbakanlar, parlamentolar, bankacılık sistemi, siyasi partiler bunlar arasında.”

Görüldüğü üzere sistemin efendileri de, kirizi aşamadıklarını itiraf ediyorlar. Dahası kurumlara olan güvenin azalması da söz konusu; başkanlar, başbakanlar, parlamentolar, bankacılık sistemi ve siyasi

partiler itibarını yitirenler arasında. Bu acı itiraf öylesine temel bir gerçektir ki, işçi ve emekçilerin dilinde başkanların, başbakanların, parlamenterlerin ve politikacıların adı hırsız, rüşvetçi, yalancı, sahtekar ve dolandırıcı olarak sıralanmaktadır. Bu, emekçi kitlelerin burjuvazinin kurumlarından ve politik temsilcilerinden umut kestiklerini, onlara güven duymadıklarını göstermektedir.

Tek çözüm işçi sınıfını iktidara taşımak, özel mülkiyet tekeli parçalamaktır

İnsanlık tarihinde hiç bu kadar büyük bir zenginlik oluşmadı, servet-sefalet kutuplaşması hiç bu kadar derinleşmedi. Küçük bir azınlığın elinde bu kadar devasa bir servet birikmedi. İnsanlık ve doğa sayısız sorunların yıkıcı tehdidi altında bu denli bulunmadı. Ekonomik ve sosyal sorunlar bu kadar ağırlaşmadı. Asalaklığın, çürümenin maddi ve manevi çöküşün bu kadar yaşanmadı.

Tüm bunlar elit bir asalaklar tayfasının doymak bilmez aç gözlerini doyurmak için yarattığı sorunlardır. Devasa boyutlara ulaşmış servetlerini daha da büyütme ve düzenlerini korumak için her zamankinden daha fazla acı faturası olacak olan kemer sıkma politikalarını hızlandıracaklar, sosyal yıkımı boyutlandıracaklar, batırdıkları banka ve şirketleri kurtarmak üzere devlet hazinelerini boşaltmaya devam edecekler. İşgal ve savaş politikalarıyla ülkeleri acımadan talan etmeyi sürdürecekler. Tüm bu saldırılara karşı emekçilerin ve halkların gösterdiği ve daha da güçlenerek göstereceği direnci ve direnişi bastırmak için küresel düzeyde polis devletlerine geçişin altyapısını inşa etmekte, terör ve şiddet aygıtlarını güçlendirmektedirler.

Lordlar tabakası aşağılayıp horladıkları, acımasızca sömürdükleri, insafsızca yokluğa ve yoksunluğa mahkum ettikleri geniş emekçi halk yığınlarının nefretini uyandırıyor. Kitlelerin bu asalak sınıfa karşı duyduğu öfke kendini daha şimdiden dünya ölçüsünde geniş çaplı kitle hareketleri ve isyanlara varan halk hareketleri olarak ortaya koymaktadır.

Sosyal ayaklanmaların ve devrimsel hareketlerin güçleneceği uyarısı, zirvelerin işaret etmek zorunda kaldıkları temel konu ve korku olmaya devam ediyor. Kapitalizmin kalbi ve gücünün simgesi olan Avrupa kıtasında meydana gelen sosyal patlamalar, “sosyal barışın” ve toplumsal durgunluğun diyarı kabul edilen ABD’de gerçekleşmesi beklenen ayaklamalar, şimdiden egemenleri derin kaygılara boğmuş bulunuyor.

Özellikle de 2008’de yaşanan finansal bunalımdan beri, toplum nezdindeki itibarlarını ve inandırıcılıklarını kaybeden elitler tabakasına, uşaklar takımı habire uyarılarda bulunuyor. “Seçkin sınıf başarısızlık yaşamaya devam ederse, halklar düzeyinde öfkenin kabarmasına tanıklık ederiz” demekle hem burjuvazinin sorunlar karşısındaki başarısızlıklarını, demek oluyor ki, çaresizliklerini hem de kabarmakta olan büyük sosyal patlamaların gelmekte olduğu gerçeğine birarada işaret edilmiş olunuyor.

Kapitalizm uygarlığın ve insanlığın özgürce serpilip gelişmesi önündeki temel engeldir ve devrimlerle aşılması tarihsel bir zorunluluktur. Emperyalist zirvelerden de yansıyan gerçekte budur. İnsanlığın kurtuluşunu sağlayacak büyük tarihsel eyleminin gerçekleşmesinde ise işçi sınıfıyla et ve tırnak gibi kaynaşmış devrimci bir partiden başka da araç yoktur. Öyleyse devrimci sınıf partisini her alanda ve her açıdan güçlendirmek günün en yakıcı ihtiyacıdır.

Akdeniz’de askeri güçlerini süreklileştiriyorlar

Ortadoğu, başta emperyalistler olmak üzere tüm dünyanın hakimiyet çatışmalarının sahası olmaya devam ediyor.

Rusya ve Çin ordusunun Akdeniz’deki varlıklarını arttıracığı ve bölgede sürekli konumlanacağına dair veriler artıyor. Şu an bölgede ortak askeri tatbikat gerçekleştiren iki ülkenin Akdeniz’de kalıcı askeri güç bulundurma eğilimi, Ortadoğu politikalarında belirgin bir değişime işaret ediyor.

Rusya ve Çin ordularına ait savaş gemileri, Suriye’deki kimyasal silahların çıkarılması operasyonunda ortak görev aldılar. Rus nükleer füze kruvazörü “Pyotr Velikiy” ile Çin devriye gemisi “Yancheng”, Suriye’nin Lazkiye Limanı’ndan alınan silahların İtalya kıyılarına götürülmesinde eskortluk ve devriye görevi üstlendiler. Bu görev 5 Şubat tarihine kadar devam edecek. Şu anda iki ülke askeri güçleri Akdeniz’de helikopterleriyle manevra tatbikatları gerçekleştiriyor.

Rusya-Çin ortak askeri hareketleri artıyor

Çin ve Rusya’nın Akdeniz’de varlıkları elbette bu iki gemiden ibaret değil. İki ülkenin de bölgede limanları bulunuyor. Çin’in mülkiyeti kendine ait olmak üzere Mısır’ın Port Said, Yunanistan’ın Pire ve İtalya’nın Neapol kentlerinde liman sahası bulunuyor. Rusya’nın da Suriye’nin Tartus limanında uzun yıllardır askeri üssü bulunuyor. Ayrıca Güney Kıbrıs Rum yönetimiyle de limanların ve askeri üslerin kullanılmasında ortaklık olduğu ifade ediliyor. Geçtiğimiz günlerde açıklama yapan Rusya Federasyonu’nun Kıbrıs Büyükelçisi Stanislav Osadşiy, Rus askeri ve ticari gemilerinin, yakıt ikmali ve gıda sağlamak için, Limasol ve Larnaka kentlerinde bulunan limanlardan faydalandığını söyledi.

Bu gelişmelerin dışında Rusya’nın askeri filosuna bu yıl katılacak 36 savaş gemisinin önce Karadeniz filosuna, ardından Akdeniz gücüne aktarılacağı belirtiliyor. Rusya Genelkurmay Başkanlığı, geçtiğimiz yıl Ağustos aylarında “Kuzey Filo’dan denizaltı savar füzeler taşıyan büyük bir savaş gemisi Akdeniz’deki Rus gücüne dahil olacak” açıklamasını yapmış, Karadeniz Filosu’ndan cruise füze taşıyan geminin Kuzey Atlantik görevini tamamlayarak Akdeniz’e ineceğini duyurmuştu.

Yansıyan bilgiler iki ülkenin de bölgede daha hakim olabilmek için sürekliliği esas aldığını gösteriyor. Ticari ve diplomatik ilişkilere paralel olarak bölgede askeri varlıklar da arttırılıyor. Örneğin Rusya, Suriye’deki yıkıcı savaşın uzaması ve geçen yaz gündeme gelen ABD tehdidinden sonra, Akdeniz’de kalıcı şekilde konumlanacak filoyu oluşturmaya başlamıştı.

Rusya, başta Mısır, Suriye ve İran olmak üzere, son dönemde bölge ülkeleriyle geliştirdiği ilişkilerle Ortadoğu’daki politik etkisini güçlendirmekle kalmadı, paralel olarak güçlendirdiği askeri varlığı ile de ABD ve işbirlikçileri karşısında gücünü, açık bir şekilde göstermeye başladı.

Rusya-Çin ikilisinin askeri alandaki ortak çalışmaları uzun bir geçmişe dayanıyor. Geline yerde iki ülke arasında askeri işbirliği de, hızla pekiştiriliyor. Örneğin geçtiğimiz yıl 27 Haziran-15 Ağustos tarihleri arasında Ural Dağları’nda kapsamlı bir operasyon düzenleyen iki ülke orduları, “teröre karşı savaş” kurgusu üzerinde de çalışmaya başladılar.

Bu yıl Çin ile Rusya’nın, Pasifik Okyanusu’nda ortak deniz tatbikatları ve Şanghay İşbirliği Örgütü kapsamında ortak kara hareketleri düzenleyecekleri belirtiliyor. Bu hazırlıklar askeri hareket yeteneklerini geliştirmenin yanı sıra, politik mesajlarıyla da dikkat çekiyor.

Rusya ile Çin’in ortak askeri hareketleri, tatbikatlar, Akdeniz’de işbirliği yönünde adımlar atmaları, NATO’ya karşı askeri alternatif oluşturma çabasının pratik yansımaları kabul ediliyor. Ortadoğu politikalarındaki rolünü arttıran, bölge enerji kaynaklarında daha fazla söz sahibi olmak isteyen iki güç, ortak hareket ederek batılı emperyalistler karşısında güçlerini pekiştiriyor.

Çin bölgede büyüme hevesinde

Çin’in Afrika’daki etkinliğini bölgede yoğunlaştırma hedefi Rusya’nın zaten on yıllardır bölgedeki etkisini koruyarak aktifliğini büyütme isteğiyle paralellik taşıyor. Mevcut koşullar batılı emperyalist ittifaklar karşısında iki gücü yan yana getiriyor. İşbirliği sadece kendi coğrafyalarında, Pasifik’te değil Akdeniz gibi uluslararası hakimiyet sahalarında da pekiştiriliyor.

Geline aşamada Çin, sadece Uzakdoğu’da değil Afrika ve Ortadoğu’da da etkin bir konuma gelebilmek için faaliyetlerini yoğunlaştırıyor. Bölge ülkeleriyle ticari anlaşmalar bunun bir adımı olurken, askeri varlığın arttırılması ve süreklileştirilmesi bunu tamamlıyor. Aden Körfezi’nde Somalili korsanlara karşı başlayan harekate katılan Çin’in, askeri varlığını yoğunlaştırma çabası, şimdi Suriye kimyasallarının taşınması ve tatbikatlarla sürdürülüyor.

Ortadoğu, başta emperyalistler olmak üzere tüm dünyanın hakimiyet çatışmalarının sahası olmaya devam ediyor. Halihazırda fiziki çatışmaya yolaçmasa da, batılı emperyalistlerin Çin ile Rusya’nın Ortadoğu’daki ekonomik, siyasi ve askeri varlıklarından rahatsız oldukları gizlenmiyor.

Güç ve hakimiyet çatışmalarında kim baskın gelirse gelsin, Ortadoğu halklarının geleceği üzerinde kontrolün sürmesi, bölge zenginliklerinin ise yağma ve talanı anlamına gelecektir. Ortadoğu’nun sömürülen işçi ve emekçileri kendi özgür iradeleriyle bağımsız devrimci sınıf tavırlarını geliştirene kadar, yazık ki, uluslararası güçlerin oyun arenasında işbirlikçi yönetimlerin baskı koşullarında yaşamaya devam edecekler.

Ukrayna krizi aşılamıyor

Çatışmanın Ukrayna’da cereyan etmesine ve bedelinin büyük ölçüde bu ülke halkı tarafından ödenmesine rağmen, yaşananlar, esas olarak bir hegemonya savaşıdır.

Ukrayna hükümetinin AB’nin dayattığı anlaşmayı imzalamayı reddetmesiyle başlayan olaylar, üçüncü ayına girdi. Ukrayna’yı Rusya’dan uzaklaştırıp batılı emperyalistlerin hakimiyet alanına dahil etmeyi hedefleyen anlaşmanın imzalanması talebiyle destekçilerini sokaklara salan gerici muhalefet, ABD ile AB’nin açık desteğiyle eylemleri bu kadar zaman sürdürebildi.

Olayları kontrol altına almakta başarısız olan hükümet, geçen hafta geri adım atmak zorunda kaldı. Cumhurbaşkanı Yanukoviç’in Başbakan ile birinci yardımcısını görevden almayı ve bu mevkileri muhalefet partilerine devretmeyi kabul etmesi üzerine anlaşma sağlandığı söylenmişti. Buna göre mevkileri ele geçiren iki muhalefet partisi, kamp kuran destekçilerini 24 saat içinde sokaklardan çekeceklerdi. Oysa sonuç öyle olmadı; zira destekçilerini sokaklardan çekmeyen batılı emperyalistler güdümündeki muhalefet, sözünde durmadı.

“Yeni-Naziler” sahnede

Görünürde, gösterileri AB güdümündeki iki sağcı muhalefet partisi başlattı. Oysa son haftalarda, “Yeni-Naziler” diye anılan grupların, sokaklarda etkili olmaya başladıkları gözlemlendi. Şiddeti esas alan faşist çeteler, Rusları ve Yahudileri hedef alan ırkçı sloganları yükseltmeye başladılar. Bu çetelerin ön plana geçmesi ile gösteriler “barışçıl” olmaktan çıktı, şiddet belirgin bir hale geldi.

AB güdümündeki sağcı partilerle işbirliği yapan Naziler hem güçlendiler hem sınırlı da olsa, sokaklarda “meşru” zemin buldular. İki ay gibi kısa bir sürede sokak gösterilerinde etkin bir yer tutmaya başlayan Nazi çetelerinin birden ortaya çıkmış olması mümkün olamayacağına göre, hazırlığın önden yapılmış olması kaçınılmaz. Görünen o ki, “AB demokrasisi” pazarlayanlar, faşist çetelerle işbirliği yaparak bu amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar.

Emperyalistler güdümündeki muhalefetin sokakları faşist çetelere açması, Ukrayna’da milliyetçi-gericilik etkisindeki kesimlerin “yeni Naziler”e yönelmesini sağlıyor. Şiddet eylemleriyle güç gösterisinde bulunan faşist çeteler, bu süreçte güçlenme olanağı buldular; bu başarıyı, öncelikle batılı emperyalistler ve onlar güdümündeki muhalefete borçlular. Zira önlerini açan bu güçlerdir.

Faşist çeteler şiddeti yaygınlaştırıyor

Başkent Kiev’de yoğunlaşan gösterilerde faşist çetelerin etkisinin artması, eylemlerde şiddetin ön plana geçmesini de beraberinde getirdi. Hükümetin birçok kurumunu kuşatarak veya işgal ederek, işlevsiz bırakan göstericiler, son günlerde bazı bakanlıkları da işgal etmeye başladılar. Pek çok yeri yakıp yıkan faşist çeteler ve onların harekete geçirdiği kesimler, hükümeti fiilen iş yapamaz bir konumda tutarak, yıkmayı hedefliyorlar.

Gösterilerdeki radikalleşme ve şiddet olaylarındaki artış, Ukrayna’daki krize farklı bir boyut kazandırdı. “Yeni Naziler” sorununu toplumun başına bela eden emperyalistler güdümündeki muhalefet, ne pahasına olursa olsun, iktidarı ele geçirme derdinde. Güdümlü muhalefet şefleri, faşist çetelere “itidal” çağrılarını yapsalar da, onlara umut bağlamış görünüyorlar. Zira batılı emperyalistlerden aldığı yoğun desteğe rağmen, kendi güçleriyle hükümeti yıkmayı başaramayan güdümlü muhalefet, faşist çetelerin eylemleriyle hükümeti iş yapamaz duruma düşürerek bu amaçlarına ulaşmaya odaklandılar.

ABD işbirlikçisi Polonyalılar Kiev’de...

Olaylar başladığında sahnede olmayan Polonya-Ukrayna sınırında yaşayan Polonyalılar, son haftalarda Kiev’e gelmeye başladılar. Gösterilerde “Yeni Naziler”e destek veren Polonyalıların, ABD ile yakın işbirliği içinde oldukları bildiriliyor.

Güdümlü muhalefet, ABD’ye uzak olmamasına rağmen, genelde AB’ye, özelde ise Almanya’ya yakın duruyor. Hatta başbakan olmak için heveslenen şeflerden Arseniy Yatsenyuk, Ukrayna değil Alman vatandaşı. Polonyalıların Kiev’e taşınmaları, ABD’nin bu “kartı” etkin bir şekilde kullanmaya karar verdiği şeklinde yorumlanıyor.

Ukrayna’yı “başarısız devlet” konumuna sürüklenme çabası

Şiddet olaylarını arttıran yeni-Naziler, resmi kurumları ve bazı bakanlıkları işgal etmekle kalmıyor; Ukrayna’daki elektrik santrallerini bombalama tehditleri de savuruyor. Hızını alamayan faşist çeteler, nükleer enerji santralini havaya uçurmakla da tehdit ediyorlar. Gerçekleşmesi durumunda yüz binlerce kişinin katledilmesine yol açacak bir saldırıyı gerçekleştirmekle tehdit edecek derecede gözü dönmüş durumda olan faşist çetelerin hedefi, hükümeti fiilen felç etmektir.

İş yapamaz duruma düşürülerek “başarısız devlet” diye ilan edilen ülkelerin, emperyalistlerin doğrudan müdahalelerine maruz kaldıkları dikkate alınırsa, faşist çetelerle onları destekleyen güdümlü muhalefetin, hedefi daha kolay anlaşılır. Sovyetler Birliği’nin

dağılmasından sonra Ukrayna’da kurulan mafyatik devletin otoritesi zayıf kalmış, AB basıncından dolayı bu otoritesini de kullanmakta tereddüt ediyor. Bu zaafılar, Ukrayna hükümetini bakanlıklarını korumaktan aciz duruma düşürdü. Rusya’nın sürece doğrudan dahil olmaması durumunda, Ukrayna’nın “başarısız devlet” ilan edilmesi olasılığı yükselecektir.

Hegemonya savaşının bedelini halk ödüyor

Üçüncü ayına giren gösterilerin yeni-Naziler tarafından şiddet boyutuna taşınması, Ukrayna’daki krizi daha derinleştirmiş görünüyor. Çatışmanın Ukrayna’da cereyan etmesine ve bedelinin büyük ölçüde bu ülke halkı tarafından ödenmesine rağmen, yaşananlar, esas olarak bir hegemonya savaşıdır.

Savaşı kışkırtanlar esas olarak batılı emperyalistlerdir. Zira bu güçler, Sovyetler Birliği döneminden beri Rusya’nın Ukrayna ile yakın işbirliği içinde olduğunu bilmelerine rağmen, bu ülkede batılı emperyalistlere kukla bir yönetim kurmak için çaba harcıyorlar. 2004’te “kadife devrim” adı altında harekete geçen güdümlü muhalefet, iktidarı ele geçirmeye muvaffak oldu, ancak kısa sürede foyası ortaya çıktı ve “kadife hükümet” yıkıldı.

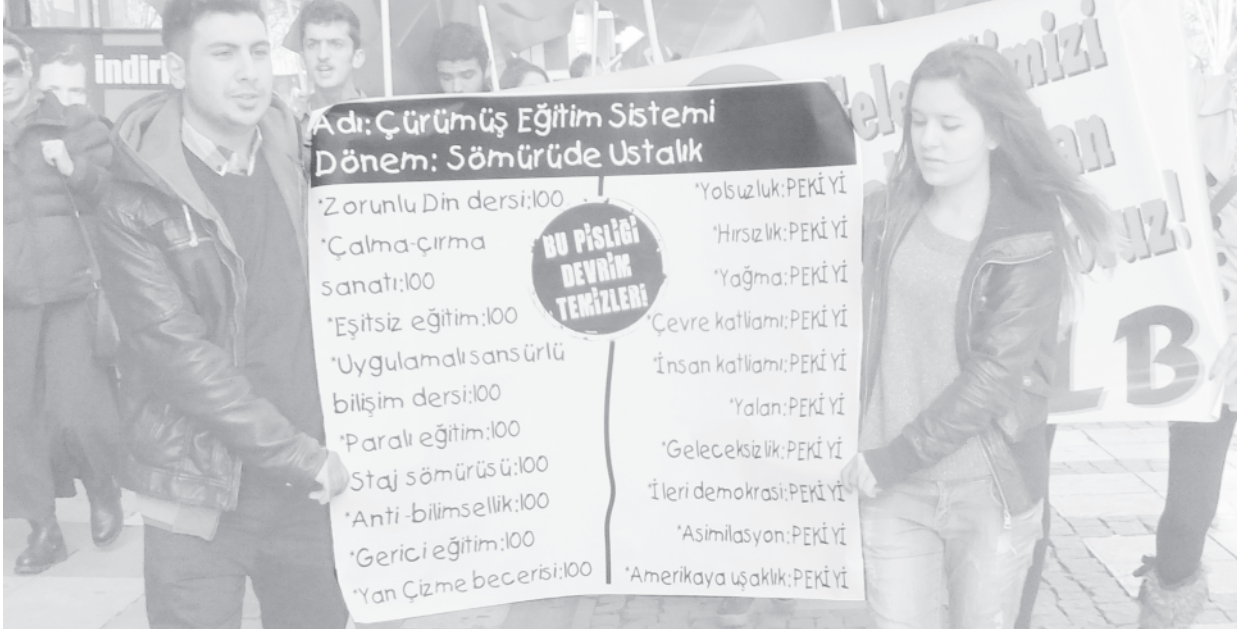
Son dönemde bu bölgeye tekrar el atan batılı emperyalistler, 2004’tekine benzer bir senaryo hazırlamış görünüyorlar. Çatışmanın aylara yayılması ve “Yeni Nazi”lerin batılı emperyalistler tarafından meşrulaştırılması, ortadaki kirli plana işaret ediyor.

Batılı emperyalistlerin kuşatma girişimlerini yakından izleyen Rusya ise, bu girişimleri sert bir dille eleştiriyor. Daha önce Gürcistan’da yaşanan kriz sırasında, orduyu harekete geçirerek, batılı emperyalistlere, “Rusya’yı kuşatma stratejisinden vazgeçin” mesajı veren Rusya’nın, zorunlu kalması halinde, Ukrayna için de benzer bir çıkış yolu arayışına girmesi muhtemeldir.

Rusya’nın eski Sovyet cumhuriyetlerindeki etki alanlarını koruma çabasının devam edeceğini vurgulamak gerekiyor. Bu da Ukrayna’daki çatışma ve açmazın bir süre daha devam edeceğine işaret ediyor. Bu ülkede işçi ve emekçi kitleler henüz bağımsız devrimci sınıf örgütlerini kuramadıkları için, yazık ki, egemenler arası çatışmanın dolgu malzemesi olabiliyorlar.

Dönem gericiliğe ve sermayeye hizmetle kapandı!

Kapanan dönem eğitimin tamamen paralı hale getirilmesi tartışmalarının yoğunlaştığı, dersane kapama argümanlarının ardına gizlenen neoliberal politikaların şiddetlendiği bir dönem oldu.

İlk ve orta eğitim kurumları birinci dönemi kapattı. AKP'nin sistematik adımlarıyla dönüşümü hızlandırdığı eğitim alanı geride kalan dönemde ayyuka çıkan sorunlarıyla başlı başına sorun olmayı sürdürdü.

Kapanan dönem eğitimin tamamen paralı hale getirilmesi tartışmalarının yoğunlaştığı, dersane kapama argümanlarının ardına gizlenen neoliberal politikaların şiddetlendiği bir dönem oldu.

Sermaye hükümeti AKP, cemaati ekonomik alanda yaralama amacıyla başlattığı dershanelerin kapatılma saldırısını sermayenin eğitim alanında önünün açılmasına da vesile ediyor. Bir yandan dershanelerin kapatılması diğer yandan dershanelerin özel eğitim kurumu olarak yeniden sisteme monte edilmesi sağlanıyor.

2013-2014 eğitim yılında ilk dönem biterken en açık değerlendirme 4+4+4 yasasıyla başlayan dönüşümün etkisini arttırdığı gerçeğidir. 4+4+4 yasası kendi pürüzlerini çözerken öğrencilerin yaşamına daha fazla nüfus etmeye ve eğitim alanındaki sonuçlarını daha kapsamlı olarak göstermeye başladı.

4+4+4 dayatmasının temel noktalarından olan okul öncesi çağıdaki çocukların ilkokula zorla kaydedilmesi, bu dönem kısmen geri adım atılarak 69-71 aylık çocuklarda ısrar edildi. AKP'nin bu dayatması ile sorunların çığ gibi büyümesi üzerine ailelerin tepkilerini yükseltmesi sonucu geri adım atıldı. Fakat dayatmayı sürdürme adına 69-71 aylık çocuklarda uygulama sürdürüldü. Küçük çocukları eğitim adı altında cendereye alan bu çarpık uygulamanın halen altyapı sorunları çözülmemiş değil. AKP, bir yandan küçük yaşta çocukları okullara alıyor öte yandan onlar için gerekli uygun zeminleri sunmuyor.

Eğitim-Sen'in konuya dair tespitlerine göre bölgeler, iller, semtler hatta mahalleler arasındaki eşitsizlikler kendisini okul altyapıları konusunda da göstermektedir.

4+4+4 dayatması ile birlikte ikili eğitim yapan okulların sayısının artması, taşınabilir eğitim uygulamasının daha da yaygınlaşmış olması dikkat

çekicidir. İlkokulda ikili eğitim oranının en yüksek olduğu il yüzde 82 ile olurken birleştirilmiş sınıflarda öğrenim gören öğrenci sayısı Ardahan'da yüzde 27,8'e kadar yükseldi. Birinci dönemin tüm bu verileri açıklanırken geçtiğimiz günlerde Milli Eğitim Bakanlığı tarafından sunulan Ortaöğretim İzleme ve Değerlendirme Raporu'nun yanıltma amacı daha net ortaya çıkıyor. Son on yılın verilerini sunan rapor ilerlemeye işaret ediyordu. Verileri genel ortalama ve kaba artış sınırında sunulduğunda "ilerleme" tanımı yapılabılırken öğrencilerin yaşadığı sorunlar üzerinden değerlendirildiğinde ihtiyacın çok gerisinde kalan bir pratik olduğu görülüyor.

Bu çelişki düzenin eğitim alanında atacağı her adımın rant, sermaye ve gerici çıkar düzenine hizmet ettiğinin göstergesidir.

Gerici cendere yoğunlaşıyor

Birinci dönemin ardından eğitim alanındaki en öne çıkan yön gerici propaganda ve müdahale çabasının sistematik olarak okullara taşınmasıdır. Gerici kadrolar etkinlik güçleri, alandaki imkanları doğrultusunda mevcut gerici politikaları fiili uygulamalarla tırmandırdıkları bir dönem geride kaldı. Türkiye'nin çeşitli illerinde ilkokul öğrencilerine dini içerikli kitaplar dağıtılmasından kantin yasaklarıyla başlayan kadın ayrımcılığına kadar bir dizi saldırı hayata geçirildi. Eğitimde merkezi planda gerici politikalarından bağımsız olmayan bu uygulamaların MEB tarafından bir tepki ya da açıklama ile eleştirilmemesi ise üstü örtülü desteğin yansımasıydı. Keza gerici şiddet saldırılarını savunan, Taliban'ı kahraman ilan eden kitaplar bizzat Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı tarafından sahiplenildi. Eğitim sisteminde geride kalan dönem Alevi öğrencilere yönelik baskılar da aynı rutinde sürdü. Alevilere yönelik gerici anlatımlar yapan din öğretmenine müdür sahip çıkarken başka bir okulda Alevi öğrenci darp edildi. Gerici dönüşüm çabalarının bir ürünü olarak ilk dönem biterken imam hatip

liselerine giden öğrenci sayısının 380 bin 771 olduğu, bunun da toplam öğrenci sayısının %10'unu ifade ettiği belirtiliyor. Ve birçok örnek ilk dönemin gericiliğin daha yaygın ve daha pervasız uygulamaların olduğu bir dönem olduğunu gösteriyor.

Eleme sınavları, geleceksizlik sürüyor!

Bu eğitim dönemi de sınav tartışmalarının merkezde olduğu bir dönem olarak geçti. MEB'in süreklileşen alternatif arayışları ile durmadan proje üretilen sınavdan biraz önce değişikliğe gidilen dershaneleri, sınavları kaldırıyoruz derken eğitim sisteminde daha köklü vücut bulmalarını sağlayan uygulamalar birbirini izledi. SBS yerine getirilen TEOGS daha ilk merkezi sınavlarıyla skandallarla anılır hale geldi. Uzun süre sonuçlarının açıklanmamasıyla öğrenciler üzerinde baskı yaratan belirsizlik durumu ve din dersinden muaf azınlıkların sınavdan puanlarının yanlış hesapla düşürülmesi ile zaten bir eleme sınavı olarak eşitsizlik örneği olan sistem bir de skandallarıyla iflas bayrağını çekti. Bir kez daha eğitim sisteminde düzenin alternatif üretmediğini, geleceksizliğin tek gerçek olduğunu gösteren süreç ikinci dönemde sermayenin çıkarları doğrultusunda bu alanda yeni sınav alternatifleri ve modellerin geliştirileceğini işaret ediyor.

Kalıcı çözümde alternatifsizler!

2002 yılında yüzde 1 olan özel okul oranını, bu dönemin sonunda her türlü teşvik ve özendirmeyle ancak yüzde 3'e çıkarılabildi. Bu oranın sermayeyi hoşnut etmediği ortada. Bunun için MEB hedefi yüzde 15 olarak açıklıyor. Dönem kapanırken dershanelerin anadolu kolejlerine dönüşümü önerisi, üniversiteye geçişte Amerikan modeli denen paralı eğitim temelli örneklerin incelenmesi bu alandaki yönelimi gösteriyor.

İşçi ve emekçi çocuklarını gittikçe eğitim hayatından dışlayan, ulaşılabilen eğitimde ise müşteri olarak her adımda ödemeyle karşılaşılacak bir pazar dönüşümü sürüyor.

Bir dönem geride kalırken ortadaki veriler eğitimde sermayeyi ve gericiliği merkeze alan politikalarda belli bir mesafe katedildiğini, yeni planlamalarla orta vadede neoliberal dönüşümlerin ve gerici ablukanın artacağını gösteriyor. AKP'nin kalıcı çözüm üretmek yönünde bir amacı olmadığı gibi tersine günü kurtarma çabasının da elle tutulur bir gerçeklik taşımadığını gösteriyor. Bir dönem kapanırken geride kalan gericiliğin ve sermayeye hizmet ivmeli yükselişle devam ediyor. Bu çarka başta geleceğine sahip çıkan gençlik çomak sokmadıkça bu gerçek değişmeyecektir. Dönem sonunda liseli gençlerin karne protestoları vesilesiyle sokağa çıkarak taleplerini haykırması bu açıdan geride kalan dönemin mücadele dinamiklerini de biriktirdiğini gösteriyor.

Ekim Gençliği okurundan Yusuf Devran'a mektup...

İşte buradayız!..

“Karşınızda tek bir kişinin mücadelesi değil, karşınızda özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesi var. Bizleri kan dökerek sindiremezsiniz.”

Bu mektup Marmara Üniversitesi'nde devrimci, ilerici ve yurtsever öğrencileri hedef alan faşistlere, sizin gibi dekan bozuntularına ayrıca hemen herşeye bilimsel diyen ilim irfan yuvamızın gerici yobaz rektörüne iyi bir ders olsun.

(Kuzey Amerika Ortadoğu Araştırmaları Derneği, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a mektup yazmış sizinle ilgili ve hükümetçe atanan üniversite yönetimlerinin akademik özgürlüklere yönelik ihlallerine dair endişelerinin olduğunu söylemiş. Ancak kimi kime şikayet ediyor anlamış değiliz. Ancak biz sizi MESA'ya şikayet etmeyiz. Biz şikayet etmekten değil, değiştirmekten yanayız.)

1- Marmara İletişim'deki faşist saldırılar diğer kampüslerde olduğu gibi sürmektedir.

2- Bu faşist saldırılarda sizin de rolünüz vardır. Bunun en iyi kanıtı faşistleri odanıza çağırıp nasihat etmenizden ve faşistlerle çektiğiniz boy boy fotoğrafları sosyal medyadan yayınlamanızdan biliyoruz. Bizleri okulumuzda bıçaklayan/satırlayan bu eli kanlı faşist köpekler sizin sıcak kanatlarınız altında istedikleri gibi davranmaktadır. Sizin sosyal medyada da yazdığınız “sağduyulu” öğrencileriniz birer katil olma yolunda azami hızla devam etmektedirler.

3- Okula gelişinizle birlikte Marmara Medya Merkezi'nde iyi bir gerici kadro yarattınız. Sizin gibi düşünenler sizinle çalışmaya başladı ve ideolojik tavrınızla taraf olduğunuzu gösterdiniz. Biliniz ki biz de bir tarafız. Adını bile söylerken korktuğunuz sosyalizmin ve komünizmin tarafındayız.

4- Okulumuzda devrimci, ilerici yurtsever öğrencileri ve ilerici öğretim görevlilerini fişlediniz. Ayrıca Doç. Dr. Gözde Yılmaz ve Yrd. Doç. Dr. Emel Güler Yılmaz'ın odasına, rıza ve bilgileri dışında kapı kırılmak suretiyle zorla girdiniz. Üstelik Doç. Dr. Gözde Yılmaz'ı okulda tehdit edip fişliyorsunuz. Acaba bunları hangi hukuk normlarına göre yapıyorsunuz?

5- 2012 Haziranı'nda fakültede çıkan bir kavganın ardından, Facebook'a şöyle bir mesaj yazdınız: “Bir masum öğrenciyi öldürmek amacıyla arkadan kafasına darp eden terör yanlısı öğrenci kılıkılları savcı serbest bırakıyor. Bu nasıl hukuk?”

Peki bizleri bıçaklayan ve satırlayanlar okulumuzda bizlere hala saldırmakta ve elini kolunu sallayarak serbestçe gezmektedir. Bu nasıl hukuk?

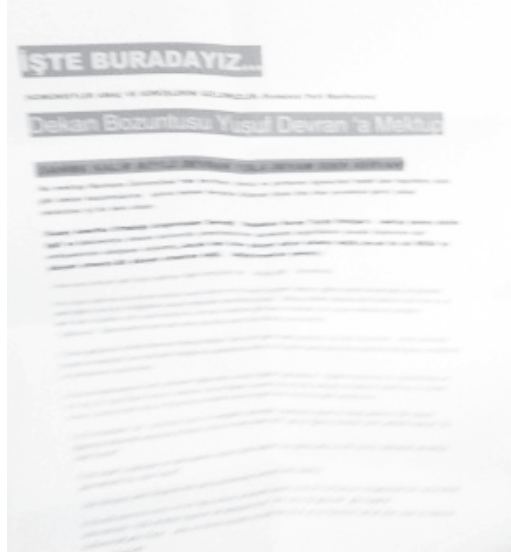
Asıl dünyayı demir ökçelerinizle yanlış yönlendiren terörist kılıkıllı sizsiniz.

6- Okulda devrimci, ilerici ve Kürt öğrencilerle arkadaşlık yapan ya da bir merhabasını esirgemeyen kim varsa tehdit edilmektedir. Hala okulda faşistler arkadaşlarımıza “sıra sana da gelecek” gibi ifadeler kullanmaktadır. Oysa polis ve devlet destekli bu faşist güruhun ve bu faşistlere faaliyet alanı açan siz idarenin çabası boşunadır.

Devrimcilerin postunu ucuza satmayacağız.

7- Sizler devlet-polis-yargı üçlemesine güveniyorsunuz. İyi, biz de işçilere, emekçilere, ezilen halklara ve onların örgütlü gücüne güveniyoruz. Sizlerden korkmuyoruz.

8- İrkçi, gerici, piyasacı eğitim anlayışınızla, MİT

kadrolu öğretim görevlilerinizle birlikte sizi ve düzeninizi tarihin çöplüğüne göndermekte kararlıyız. Mutlaka bu devran dönecek.

Karşınızda tek bir kişinin mücadelesi değil, karşınızda özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesi var. Bizleri kan dökerek sindiremezsiniz.

Bizi komünizm kırıntısı olarak görüyorsunuz. Peki o halde en ufak bir durumda bile bizlere neden soruşturma açıyorsunuz? O halde komünizmin kırıntısından bile korkuyorsunuz. O halde korkmaya devam edin. Çünkü oturduğunuz koltukların sizler için birer klozete dönüşeceği günler yakındır. Üzerinize şifonu çekmek için sabırsızlanıyoruz.

Türk Ceza Kanunu'na göre herkes, onur, şeref ve haysiyet sahibidir. Ancak biz devrimcilere göre emeğin-eşitliğin ve özgürlüğün düşmanı olanlar, sermayeyi ve onun faşist devletini kutsayanlar onur, şeref ve haysiyet sahibi olamazlar.

Hadi hemen hareket edip bana soruşturma açın, adalet saraylarına koşun. Hatta sağa sola haber verin. Ben kim miyim? 3 Nisan 2013 tarihinde faşist Tugay Saday tarafından bıçaklanan devrimci öğrenciyim.

Bir de dava açarken bana, benim adımla yazıp faşistlerin resmini koymayın. Bir önceki olayda faşistlerin bıçaklı resimleri benim isimle savcılığa gitmiştir. (Bunu polisle ortak yaptığınız ortadadır) Ben size okula girerken fotoğrafımı verdim. Kayıtlarda olması gerek. En azından fişlediğiniz kayıtlarda mevcuttur diye düşünüyorum.

Biz genç komünistler üniversitelerde idare-faşist-polis işbirliğini teşhir ederek, emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı sorunlardan kurtuluşun ancak emperyalist-kapitalist sistemin yıkılmasıyla olacağını ve sosyalizmin mümkün olduğunu anlatmaya devam edeceğiz. Bizi durduramazsınız, çabanız boşunadır.

Bu mektup sizi ve düzeninizi kamuoyuna teşhir etmek için yazılmıştır. Hadi bakalım baskınızı daha da arttırın. Bu sadece sizin çöküşünüzü hızlandıracaktır. Çünkü zoru zor bozacaktır.

Sizden birşey talep etmiyoruz.

Vardık, varız, varolacağız...

* Mektup öncelikle Yusuf Devran yalakası bir akademisyene verilmiştir. Yusuf Devran okulda

olmadığı için onun odasına yönelen akademisyene verilmiştir. Ayrıca Prof. Dr. Nurşen Mazıcı, Prof. Dr. Ahmet Şahinkaya, Prof. Dr. Emre Bağçe ve birçok öğretim üyesinin olmadığı okulda kapı altından mektup zarfına konularak verilmiştir. Bir de Gazetecilik Bölüm Başkanı Prof. Dr. Türcan Uğur Dai'nin odasına girilerek mektup odasında olan asistanına verilmiştir. Birçok öğretim üyesinin şaşkın bakışları içinde mektup verilmiştir.

Ayrıca mektuplardan biri sınava giren öğrencilerin bulunduğu bir dersliğin yanındaki duvara asılmıştır.

Şimdi Yusuf Devran öğretim üyelerinin kapısını kırıp mektupları toplamaya başlasın.

Devrimci irade teslim alınamaz!

Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

Marmara Üniversitesi'nden bir Ekim Gençliği okuru

Ekim Gençliği okuru, mektubunu Kızıl Bayrak'a gönderdiğinde girişine şu bilgilendirme notunu düştü:

“Marmara Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırılarla birlikte, özellikle Marmara İletişim'de yoğun bir baskı ortamı mevcuttur. Bugün Marmara İletişim'de devrimci, ilerici ve Kürt öğrenciler ile ilerici akademisyenler bu baskı ortamını direkt üzerinde hissetmektedirler. Düşünün ki, (özellikle vize ve final dönemlerinde) içeri girerken güvenliklerin, okulun bahçesine oturduğunuzda sivil polislerin, kantine indiğinizde faşistlerin ve herhangi bir biçimde Dış Hekimliği'nin önünden geçerken çeviklerin gözlerine ve ayrıca bir eylem yaptığınızda dekanın baskısına maruz kalıyorsunuz. Bu basınç ortamına karşı devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciler olarak bugüne kadar direndik bundan sonra da direneceğiz.

Bugün Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Yusuf Devran'a bir mektup yazmış bulunmaktayım. Bu mektubu Yusuf Devran'a birşey öğretmek için değil, ancak Yusuf Devran'ın ve faşistlerin okulda yarattığı baskı ortamını teşhir etmek, bunun sınıf mücadelesiyle paralellik gösterdiğini kamuoyuna belirtmek için yazdım. Ayrıca amacım Yusuf Devran'nın kutsallığına dokunmaktır. Bu abluka dağıtılacaktır ve bu daha başlangıçtır.”

Devrim Okulları başladı

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), İzmir ve Kartal'da Devrim Okulları'nın ilk dersini 28 Ocak'ta gerçekleştirdi.

İzmir

Devrim Okulları'nın ilk dersi **"AKP, Gezi Direnişi ve geleceğimiz!"** başlığıyla Eğitim-Sen Karşıyaka Şubesi'nde yapıldı. DLB adına yapılan açılış konuşmasında Devrim Okulları'nın programı paylaşıldı.

Sunumda, Haziran Direnişi'nin kazanımlarına değinildi. Direnişin, ardında mücadele ruhu bıraktığı belirtildi. Direniş sonrası gençlik üzerinde kurulan baskı uygulamalarına dikkat çekilerek sistemin gençlikten korktuğu ifade edildi. Ayrıca yolsuzluk operasyonlarına değinilerek sistemin gençliğe gelecek veremeyeceği söylendi. Sunum "Bu daha başlangıç" ifadesiyle son buldu.

Sunumun ardından canlı tartışmalar yapıldı. Gezi Direnişi'nden deneyimler ve liselerde yaşanan sorunlar paylaşıldı. İkinci dönem mücadelenin daha da yükseltilmesi gerektiği, özellikle devamsızlık sorununun yakıcılığıyla öne çıktığı belirtildi. Yerel olarak çıkarılan İsyen bülteninin ikinci sayısının planlanması yapıldı. Ayrıca gelen bir öneri üzerine 'Devrim Okulları anı defteri' oluşturuldu. Tartışma sonrasında katılımcılar düşüncelerini defter sayfalarına yazdı.

Son olarak stand çalışmasının planlanması ve ikinci dersin hazırlıkları konuşuldu. Bağlama dinletisi ve sohbetlerle Devrim Okulları'nın ilk dersi bitirildi.

Anı defterinden seçmeler:

* Bugün arkadaşım sayesinde ilk kez Devrim Okulu etkinliğine katıldım. Gezi Direnişi hakkında konuştuk. Orta okullu olmama rağmen benim ve benim gibi arkadaşlarımda da sorunları var. Bunu dile getirdik. Konuşurken kendimi özgür hissettim.

* İlk dersimizde öğrencilerin hangi yönetim altında nasıl zorluklarla karşılaştığını, Gezi olaylarında gençliğin sokağa dökülüşünü konu olarak işledik. Hepimizin görüşlerini paylaşması bizi bütünleştirdi. Öğrencilerin bir bütün olarak hareket etmesi yönetimin bizi etkileyemeyeceğini gösterdi.

Kartal

Kartal'da ilk günde **"Bir dünya görüşü olarak Marksizm"** konusu tartışıldı.

28 Ocak 2014 / İzmir

Konu ile ilgili yapılan sunum sorularla başladı. "Hiç düşündünüz mü?" sorusuna verilen yanıtlarla dünyanın ve insanlığın oluşumu üzerinde duruldu. Birçok kişinin katılım sağladığı bu bölüm güncel sorularla devam etti. Birçok gelişimin ve sorunun insanın ve doğanın ihtiyaçları ile ilişkili olduğu ifade edildi.

Kısa bir aranın ardından kapitalistlerin ve emekçilerin yaşamları karşılaştırıldı. Bu durumda sorgulamanın önemine değinildi. İnsanın bunları anlaması için bir dünya görüşüne sahip olması gerektiği vurgulandı.

Tarihte birçok filozofun her şey hakkında bir sürü sorundan ve sorudan bahsettiği fakat önemli ve gerekli olanın bu durumun değişimi için emek harcanması olduğu vurgulandı.

Buradan da Marks'ın ifadesi olan *"Filozoflar yalnızca dünyayı farklı yorumladılar, aslolan onu değiştirmektir"* sözü ile Marksizm'e giriş yapıldı. Bu manada yaşam ve düşünce bütünlüğü üzerine görüşler ifade edilerek Marksizm'in doğaya, insana, yaşama bakarken neden 'emeği' esas aldığı vurgulandı. Günlük yaşamlardan verilen örneklerin, belirtilen görüşlerin ardından tartışma bölümü bir dahaki tarih ve konu kararlaştırılarak sonlandırıldı.

Ardından bağlama eşliğinde hep birlikte marş ve türküler söylendi.

Son olarak *"Zamana Karşı"* adlı filmin gösterimi yapıldı. Tartışılan konularla örtüşen film, izleyenlerin büyük beğenisini kazandı.

Liselilerin Sesi / İzmir-Kartal

EÜ'de direniş tutsakları için faaliyetler

Ege Üniversitesi'nde Ekim Gençliği faaliyetleri düzenli olarak stand açılarak devam ederken Haziran Direnişi tutsaklarının sesi de üniversiteye taşıyor.

23 Ocak'ta Gezi tutsak ailelerinin 2 Şubat günü gerçekleştireceği etkinliği duyuran ve 7 Şubat'ta görülecek Gezi tutsaklarının mahkemesine çağırın afişler kampüse yaygın şekilde yapıldı. "Gezi Direnişi Yargılanamaz!" şiarıyla yine mahkemeye çağırın ozalitle kampüsün merkezi noktalarına asıldı.

Öğrenci çarşısında stand açılarak *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* satışı yapıldı. Tutsaklar için sürdürülen imza kampanyasının çalışması devam ettirildi.

Ayrıca İzmir'deki Gezi Direnişi'nden tutsak alınanlar için 2 Şubat 'ta İzmir Sanat'ta gerçekleştirilecek dayanışma etkinliği için hazırlanan davetiyelerin satışı yapıldı. Hafta başından beri açılan stand ve imza kampanyasına öğrencilerin final dönemi olmasına rağmen ilgisi yoğundu.

Ekim Gençliği / Ege Üniversitesi

DLB'nin sesi Bakırköy'de

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), 25 Ocak'ta Bakırköy Meydan'da açtığı standla liseli gençliğe devrim mücadelesini büyütme çağrısı yaptı.

Liselilerin Sesi, *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak*'ın satışı ajitasyon konuşmaları ile gerçekleştirildi. Sık sık yapılan ajitasyon konuşmalarında kapitalist düzenin çürümüşlüğü teşhir edilirken "Bu pisliği devrim temizler!" denildi. Liseli gençliğe DLB saflarında örgütlenme çağrısı yapıldı.

Dergi dağıtımının ardından DLB imzalı stickerlar ve yazılamalar yapıldı.

Liselilerin Sesi / Bakırköy

İzmir'de 'İsyan' çıktı!

İzmir DLB "Gelecek biziz, özgürlük biziz!" şiarıyla örgütlediği çalışmasıyla liselilerle buluşmaya devam ediyor.

İzmir DLB, karnelerin alındığı 24 Ocak'ta da sokaklarda mücadele çağrısını yükseltti.

'İsyan' liselilerle buluştu!

İzmir DLB, devrimci faaliyeti kapsamında çıkardığı yerel bülten İsyan'ı liselilerle buluşturuyor. Bültenin ilk sayısında yolsuzluk ve rüşvet operasyonu ile ortalığa saçılan pislige işaret eden liseliler, mücadele çağrısı yaparken aynı zamanda "Gezi tutsakları onurumuzdur!" diye haykırdı. Bülten sayfalarında Gezi tutsakları için başlatılan imza kampanyasına destek istendi ve 2 Şubat'ta yapılacak olan dayanışma etkinliğine çağrı yapıldı.

DLB'liler Berkin'i de unutmadı. İsyan'ın ilk sayısında Berkin'in gülen gözleri liselilerle buluştu. Son sayfasını da Devrim Okulları'na ayıran İsyan, hem bire bir dağıtımlarla, hem lise önü dağıtımlarıyla hem de merkezi noktalarda liseli gençliğe ulaşıyor.

Devrim Okulları'na hazırlık

İzmir DLB, kapitalizmin ezberci, anti-bilimsel eğitimine karşı liselileri Devrim Okulları'nda buluşmaya çağırıyor. Devrim Okulları'na çağrı ozalitleri Çiğli ve Buca'da lise çevrelerine yapılırken aynı zamanda afişler de kullanılıyor.

"Gezi tutsaklarına özgürlük"

DLB'nin liselerde Gezi tutsaklarıyla dayanışma çalışmaları da devam ediyor. Liselerde toplanan imzaların yanı sıra merkezi noktalarda da imzalar toplanmaya başlandı. 24 Ocak günü Karşıyaka'da imza standı açan DLB'liler Gezi tutsakları için imza istedi. Aynı zamanda İsyan'ın dağıtımını yaparak Devrim Okulları'na çağrı yaptılar. *Liselilerin Sesi* satışının da

24 Ocak 2014 / İzmir

yapıldığı standda ilgi oldukça yoğun oldu. Onlarca liseliyle tanışılarak sohbet edildi.

Karşıyaka'nın ardından DLB'liler Alsancak'a geçtiler. Vapurda da Gezi tutsak ailelerinin çıkardığı kalemleri satan DLB'liler faaliyetlerine ara vermeden devam etti. Alsancak'ta açılan standda da Gezi tutsaklarına ilgi yoğun oldu.

"Baskılar bizi yıldıramaz!"

Devrimci çalışma gün geçtikçe güçlenmekte ve yaygınlaşmaktayken, bunu gören İzmir polisi de saldırılarını yoğunlaştırdı. 23 Ocak'ta DLB'lilerin ailelerini arayan ve kendini 'İzmir Emniyeti'nden Hakan Bey' olarak tanıtan bir zat "Çocuklarınız yanlış yolda" sözleri ile aileleri Çankaya'da yapılacak olan bir seminere davet etti. Seminerde çocukların nasıl "eğitilmesi" gerektiğini anlatacaklarını ifade etti.

Daha dün Bornova'da DLB'lilere saldıran düzenin kolluk güçleri, bugün yine bildik oyunlarını oynamaya devam ediyor.

DLB'liler Devrim Okulu hazırlıklarıyla çalışmalarını sürdürüyorlar.

Liselilerin Sesi / İzmir

DLB'liler karneleri yaktı

Kartal

Bir süredir yürütülen çalışmaların sonunda Kartal DLB, birinci dönemi etkinlik ve eylemle sonlandırdı.

Etkinlik Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleştirildi. İlk önce devrim, sosyalizm kavgasında şehit düşenler ve Haziran Direnişi'nde katledilenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Yapılan açılış konuşmasının ardından söz alan DLB temsilcisi, çürümüş eğitim sistemine, Haziran Direnişi'ne, Berkin Elvan'ın durumuna, yolsuzluk operasyonuna ve Van'da emekçilerin maruz kaldığı duruma değindi. Bu manada karnelerin bu düzenin çürümüşlüğünden başka birşey ifade etmediğini söyledi. Konuşmada devrim ve sosyalizm vurgusu yapılarak DLB saflarını genişletmeye ve ara tatilde yapılacak olan Devrim Okulu'na çağrı yaptı.

Üç Fidan Şiir Topluluğu'nun sunduğu şiir dinletisinin ardından devrimci marşlardan oluşan müzik dinletisine geçildi.

Ardından, 'Joker' ve 'Vendetta' maskeli tiyatroya oyunu sergilendi. Etkinliğin devamında Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi adına konuşma yapıldı.

Etkinliğin ardından "Direnişe, özgürleşmeye! / DLB" pankartı ile alkışlar ve sloganlar eşliğinde Kartal Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi. Sonra Bankalar Caddesi'ne gelindi.

Burada çevredekilere ajitasyon konuşması yapıldı. Konuşmada "Yolsuzluğun, rant savaşının, savaşların, paralı eğitimin, eşitsizliğin, geleceksizliğin, gericiliğin olduğu bu ülkede bu karneler iyisi ile kötüsü ile bu sistemin çürümüşlüğüne ifadesidir" denilerek karneleri kabul etmedikleri belirtildi. Ardından eğitim sistemine verilen karneler yakıldı.

Eylem sırasında görüntü almak isteyen sivil polisler engellendi. Polislere "Katil polis defol!" sloganı ile tepki gösterildi.

Avcılar

DLB'liler, Marmara Caddesi girişinde toplanarak AKP standı önüne yürüdüler. En önde, eğitim sisteminin paralı, gericisi, antibilimsel yapısının teşhir edildiği büyük boy bir karne taşıyan liseliler DLB flamalarının yanısıra "Çürümüş eğitim sistemi yıkılsın / Berkin Elvan uyansın / Van üşümesin / Yağmacıların kutuları dolmasın / Gezi ateşi sönsün - Geleceğimizi çalanlardan hesap soruyoruz / DLB" pankartı arkasında yürüdüler.

Sloganlarla yapılan yürüyüşte, kamerayla çekim yapmak isteyen sivil polisler DLB'liler tarafından engellendi. Polisin görüntü alarak liselileri fişlemeye kalktığını söyleyerek çekim yapılmasına izin vermeyen DLB'liler yürüyüşün sonunda AKP standı önünde basın açıklamasına geçtiler.

Gericisi, piyasacı, baskıcı, ırkçı ve cinsiyetçi eğitim uygulamalarının teşhir edildiği basın açıklamasında, bu sisteme isyan eden liseliler olarak karnelerin alındığı günde sokaklarda bulunduğu ifade edildi. Yolsuzluk ve rüşvet olaylarına da değinilen açıklamada "Bu pislige devrim temizler!" şiarı vurgulandı.

Sistemin teşhiriyle devam eden açıklama DLB saflarında mücadeleyi büyütme çağrısıyla sona erdi. Açıklamanın ardından DLB'liler karnelerini yaktı. Sloganlarla sona eren eylemin ardından değerlendirme toplantısı yapıldı.

Liselilerin Sesi / İstanbul

İstanbul yağmalanıyor!

Sermaye düzeni “gölgesini kullanamadığı ağacı” kesmeye devam ediyor. Geçtiğimiz hafta kamuoyuna yansıyan birçok haber gösterdi ki vurguncular, yolsuzlar ve çevre düşmanları talana ve yağmaya doymuyor. Talan ve yağma ile yeşil alanlar yok ediliyor, “Tarihi silüetler” yani kültür varlıkları ikiyüzlü söylemler ile geri dönülmeyecek biçimde tahrip ediliyor.

Bunca yıkımın arasında İstanbul’un birçok bölgesinde ise rantal dönüşüm gündemdeki yerini koruyor.

Köylülerden ‘acele kamulaştırmaya’ tepki

Geçtimiz hafta “acele kamulaştırma” adı altında İstanbul’un kuzeyindeki köylerde bulunan birçok arazi kamulaştırıldı. Bu kamulaştırma ile köylülerin tarımı yıkıma uğratılacak ve arazilere lüks villalar yapılacak. İmrahor, Tayakadın, Yeniköy, Akpınar, Ağaçlı ve İhsaniye köylüleri, Kuzey Ormanları Savunması’nın da destek verdiği eylemde 150 yıldır mandacılık yaptıkları arazilerin talanını protesto ettiler. Açıklamada “İstanbul’da üçüncü havalimanı, üçüncü köprü, 2 milyon nüfuslu yeni şehir ve Kanal İstanbul projelerinin bu bölgede yapılacağına açıklanmasıyla birlikte köylerimiz emlakçıların ve arazi satın almak isteyenlerin akınına uğramıştır” sözleri kullanıldı.

Fikirtepe’de rant için yıkımlar hızlanacak!

Fikirtepe’deki yıkım ile ilgili olarak ise Çevre ve Şehircilik Bakanı İdris Güllüce bir açıklama yaptı. Kadir Topbaş ile “kangren” olan Fikirtepe sorununu konuştuğunu ifade eden Güllüce, ‘acele’ olarak gerekli evrakları imzalayacağını, 15-20 gün içerisinde de inşaatların başlayacağı bilgisini verdi.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı bölgeyi 31.05.2013 tarihinde Bakanlar Kurulu kararı ile 6306 sayılı yasa kapsamına almıştı. Böylelikle büyük inşaat şirketlerine rant sağlanmak için insanlar zoraki olarak evlerini boşaltmak durumunda bırakılmıştı.

Sermayenin dönüşüm iştahı kapanmıyor

Öte yandan kentsel dönüşüm işçi öğüten inşaat sektörünün iştahını kabartmayı sürdürüyor. Önlerindeki yargı pürüzlerinin temizlenmesini isteyen patronlar, salyalarını akıtarak, rant peşinde koşmaya devam ediyorlar.

Müteahhitler Federasyonu (MÜFED) Başkanı Necip Nasır, inşaat sektörünün 2013 yılını yüzde 6 büyümeye kapattığını, bu yıl da yüksek büyüme beklediklerini ifade ederken kentsel dönüşüm planlarının “önemine” dikkat çekti. Nasır, önümüzdeki belediye seçimlerine de dikkat çekerek adaylara seslendi ve “Belediye başkanları, üstlendikleri misyonu yerine getirirlerse, bu durum onlara da olumlu yansiyacaktır” dedi.

16:9 kuleleri ve Topbaş’ın yargıya “saygısı!”

“Fetih” söylemiyle İstanbul’u yandaş firmalarına fethettiren AKP iktidarı, Başbakan’ın da sözde tepki gösterdiği 16:9 kulelerine hala dokunabilmeyi başarmış değil. Binlerce savcı ve polisin yerini değiştirebilen iktidar sıra sermayedarların mülklerine gelince kültür varlıklarını kirletme pahasına mülke dokunamıyor.

Zeytinburnu’nda bulunan 16:9 kulelerinin yıkılmasına ilişkin açılan davada mahkemenin verdiği yıkım kararı karşısında İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin (İBB) karara itiraz ettiği ortaya çıktı. Daha önce “Yargının kararına saygılı olacağız” diyen Topbaş’ın bu söylemi İBB’nin itiraz davası ile ortaya çıktı.

İstanbul silüetine bir başka darbe de 16:9 kulelerinin biraz berisinde vuruldu. Yenikapı sahiline yapılan dolgu miting alanı Tarihi Yarımada’nın görünümünü feci şekilde bozdu.

“3. köprü inşaatı kaçak yapı”

İstanbul’un akciğerlerini yok edecek, şehrin nüfusunun kuzeye doğru yayılarak artmasına sebep olacak 3. köprü inşaatının ise kaçak yapı statüsünde olduğu ifade edildi.

Beykoz Belediyesi Meclis Üyesi Mimar Halit Kılıç, Beykoz- Poyrazköy ve Sarıyer’in Garipçe Köyü’nün SİT alanı olması nedeniyle 3. Köprü’nün kaçak olduğunu ifade etti. Köprü’nün her iki yakada oturduğu ayakların da doğal ve tarihi SİT alanda olduğunu vurgulayan Mimar Kılıç, özellikle köprü’nün otoyol bağlantı yollarında, asfalt genişliğinin planlarda 42 metre görüldüğünü ancak tahrip edilen alanların 600 metreye taşındığını sözlerine ekliyor.

Köprü ayaklarının yapıldığı bölgenin SİT alanı olduğu, bunun İBB Meclis kararında yer aldığı söyleniyor.

Karadeniz’de HES’e geçit yok!

Artvin’in Arhavi ilçesinde yapılması düşünülen HES projesini kolayca hayata geçirebilmek için ilçe belediyesi tarafından imar değişikliğine gidilmişti. Ancak hidroelektrik santral projesine karşı çıkan Artvinliler tarafından doğayı tahrip edecek bu projenin iptal edilmesi için dava açılmıştı. Rize İdare Mahkemesi’nde görülen bu dava kapsamında bölgede bilirkişi incelemesi yapılmak istendi.

Geçen yıl yapımına başlanılan 14 megavatlık Kavak Hidroelektrik Santral projesi Kamilet Vadisi üzerinde düşünülüyor. Çiftköprü ve Kapisre derelerinin sularının 5 kilometre boyunca tünel ve borularla ilçenin Cumhuriyet Mahallesi’nde yapılacak olan Kavak Hidroelektrik Santrali’ne taşınarak, üretilen elektrik aynı bölgede kurulacak santralle dağıtılacak. Bu projenin yürütücüsü olan Arhavi Elektrik Üretim Şirketi geçen yıl HES yapımı için ÇED olumlu raporu almıştı. Ancak imar mevzuatı uygun olmadığı için belediyeye başvurmak zorunda kalmıştı. Arhavi Belediyesi de 4 Eylül 2013 günü imar değişikliği kararı aldı. Belediye Meclisi üyelerinden karşı çıkanlar olmasına rağmen AKP’li üyelerin oy çokluğu ile daha önce tarım alanı olan Cumhuriyet Mahallesi’nin bir bölümü konut dışı kentsel çalışma alanı ilan edilerek HES projesine onay verildi. Tarım alanlarının ve doğanın tahrip edilmesini istemeyen bölge halkı bunun üzerine HES projesinin iptali istemiyle Rize İdare Mahkemesi’ne dava açmıştı.

Bu dava kapsamında bilirkişi olarak oluşturulan heyetin inceleme için geleceği haberini alan, aralarında İstanbul ve Ankara’dan gelen Arhivililer’in de olduğu yüzlerce kişi, HES’in yapılacağı inşaat alanında biraraya geldi. Artvinliler ‘Arhavi’de HES istemiyoruz’ pankartı açarak HES’lere karşı olduklarını ifaden eden sloganlar attılar. Ayrıca “hep birlikte” türküsü söylendi. İstanbul’dan destek için gelen Beşiktaş Çarşı Grubu da ‘Bu su hiç durmaz’ pankartı ile eyleme katılırken ‘Çarşı HES’lere karşı’ sloganları atıldı.

Bilirkişi heyetinin inceleme yaptığı sırada Arhivililer sloganlarla heyetin üzerine doğru yürüyüşe geçtiler. Görüntü almaya çalışan gazetecilerin bilirkişi heyetini koruyan polis tarafından engellenmeye çalışıldığı eylemde heyet araçlarına binerek bölgeden uzaklaşmak zorunda kaldı. Burada bir açıklama yapan Avukat Yakup Şekip Okumuşoğlu, HES projesinin iptal edileceğine inandığını söyledi.

Arhavi Doğa Koruma Platformu adına açıklama yapan Fatih Güney ise Arhivililer olarak sularına dokundurtmayacaklarını söyledi.

“Gümüştüğ - Çit Deresi rant deresi değildir!”

Gümüşhane’nin Torul İlçesi’ne bağlı Gümüştüğ Deresi üzerinde yapılması düşünülen NATA Regülatörü ve Hidroelektrik Santrali Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) toplantısı Torul köylülerinin tepkisine neden oldu.

Toplantının yapılacağı Torul Halk Eğitim Merkezi salonu dışında biraraya gelen, Torul köylüleri toplantıyı protesto etti. Polisin de doğayı tahrip etmek isteyenleri korumak için önlemler aldığı toplantı, yöre sakinleri katılmadığı için yapılamadı. Eylemlerine bir süre devam eden köylüler yine sloganlar atarak eylemlerine son verdiler.

Kadın İstihdam Paketi'ni reddediyoruz...

Haklarımız ve geleceğimiz için her gün mücadele, her gün sokak!

Kadın çalışanlar için çifte sömürüyü boyutlandıran Kadın İstihdam Paketi, esnek çalışma biçimleri başta olmak üzere kölelik koşullarını dayatıyor. Paketin bir süredir gündem dışı olması vazgeçildiğinden değil uygun zaman beklenildiğindendir. Kadın İstihdamı Paketi, kıdem tazminatının fona devredilmesi, işçi ve emekçilere dönük tüm hak gaspları şu an raftalar. Gündemde gerici güçlerin birbirlerinin pisliklerini dökmesi ve seçimlerden aklanarak çıkması var.

Sermaye her zaman gündemi kendi ihtiyaçları doğrultusunda belirliyor. Saldırıları gündemde tutarak olağanlaştırmayı tercih ettikleri gibi, oluşacak tepkiyi dindirmek için böyle bir hak gaspı üzerine tartışma bile yokmuş gibi davranılabiliyor. Bizler, mücadele gündemlerimizi belirlerken sermayenin gündemde sıcak tutup tutmamasına bakmamalıyız. Kendi gündemlerimizi sermayenin yönlendiriciliğinden çıkartmamız gerek. Saldırıları püskürtmek istiyorsak sokağın sesini güçlendirerek büyütmeliyiz.

Bugün yaşadığımız hak gasplarının bu kadar yoğun olması, hatta birçoğunu uygulamaya geçtikten sonra öğreniyor olmamızın nedeni örgütsüz olunmasıdır. Sendikalarda örgütlü olduğunda da bilgilendirme, mücadeleciler bir çizgi izlenmediğinden her halükarda örgütsüz kalınmasına neden olmaktadır.

Çalışan kadın işçiler açısından ambalajlanarak sunulan bu paket, kadının hem işte hem de evde sömürsünü katlayan bir kapsama sahip. Bu saldırı karşısında sendikaların ve sendika-kadın örgütleri-

siyasi örgütlerin bilgilendirme amaçlı çıkarttıkları broşürler dışında bir mücadele programı oluşturulamadı. Paketin karşısında oluşturulan "Kadın Emeği Platformu" ise illerde yerel ayaklarını oluşturma açısından adım atmakla birlikte feminist bir algının ötesine geçilemedi. Sendikalar, gündemi kadın sekreterliklerine havale etti. Sendikalardan sınıfın gündemi olarak ele alan ve kadın-erkek birlikte mücadele diyenlerin karşısına feminist örgütler dikildi. Nihayetinde saldırıya karşı mücadele de rafa kaldırıldı. Kurulan platform dağılma eşiğine geldi.

Kadın İstihdam Paketi de işçi ve emekçiler açısından kapıda bekleyen diğer hak gaspları da elimizde avucumuzda kalanları gaspedeceği gibi örgütlü bir sınıf yaratma çabasını da daha zora sokacaktır. Sokağın sesini yükseltmedikçe, sendikalar başta olmak üzere emek örgütleri ve emekten yana tüm kişi ve kuruluşlar sorumlulukla davranmadıkça bir kez daha kaybetme riskimiz artacaktır.

Çalışma koşullarının iyileştirilmesi için yanarak can veren New Yorklu dokuma işçisi kadınlar hak kazanma mücadelesinde bizlere yürünmesi gereken yolu göstermektedirler. Çalışma yaşamında kadın için esnek çalışma biçimleri ile güvencesizliği getirecek olan bu paketin ambalajlanarak tekrardan karşımıza çıkacağını unutmayalım. 8 Mart'a doğru ilerlerken mücadeleyi büyütelim.

Emekçi Kadın Komisyonları

Gebze Cezaevi önünde eylem

Son dönemde kadın tutsaklara yönelik artan saldırılara karşı Gebze Kapalı Kadın Cezaevi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında, kadın tutsakların muayeneye ve duruşmaya giderken erkek jandarmalar tarafından aranmak istendiği, buna karşı direnen tutsakların saldırıya uğradığı belirtildi.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: "Kadın tutsaklara yapılan saldırının sorumlusu Gebze Hapishanesi, asker ve TC devletinin kendisidir. Tutsaklardan elinizi çekin! Kadın düşmanlığından vazgeçin! Tutsaklarımıza yönelik saldırılara karşı kadın dayanışmasını büyütecek ve kadın tutsakları yalnız bırakmayacağız!"

İHD, Yeni Demokrat Kadın, Partizan Tutsak ve Şehit Aileleri tarafından örgütlenen eyleme BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Din tacirleri tahrik olmaya dünden hazır

Bugünlerde kendi aralarında dalaşmakta olan gerici koalisyonun ortaklaştığı fikir ve uygulamalar toplumsal yaşamda hayat bulmaya devam ediyor. Son olarak, Gaziantep'te bir imam hatip lisesinde öğretmenlik yapan imam, kız öğrencilerin okula gönderilmesiyle ilgili söylediği sözlerle bu gerçeği bir kez daha teyit etmiş oldu. Kafalarındaki aile yapısıyla kadını eve hapseden, 'caiz gördükleri' dini nikahla istedikleri kadar çok kadını kendilerine köle yapmayı arzu eden, tecavüz mağdurlarını tecavüzcüsüyle evlendirmeyi ilahi adalet sanan, kadına 3 çocuğu şart koşan, sezaryeni vecibelerine aykırı bulan, açtıkları "kızlı-erkekli" tartışmayla fırsatını bulduklarında her şeye el atanlar boş durmadıklarını sözlerini sakınmadan göstermeye devam ediyorlar.

Antepli imam "öğretmen" Muzaffer Ceylan, Küçük Sanayi Camisi'nde verdiği vaazda, kızların okula gönderilmesinin uygun olmadığını ifade ederek, "okula giden kızların baldır-bacak açarak erkek öğretmenleri tahrik ettiklerini" ve "kızların okula gönderilmesi ile fahişe olmaya teşvik edildiklerini" söyleme mecburiyeti hissetmiş anlaşılan.

Yetiştirilecek dindar neslin özlemini çektiği anlaşılan bu imam "öğretmenin" söylediklerinin arkasında bir itiraf da gizlidir aslında. Gericiliklerinin arkasında nasıl bir yozlaşma olduğunu gösterecek çokça örnek vardır. Tahrik olmaya dünden hazır bu din bezirganlarının beyin hücrelerinde nelerin olduğu ayan beyan ortadadır. Samsun'un Kavak İlçesi'nde 2000 yılında Kuran öğrettiği ilköğretim Okulu 8'inci sınıf öğrencisi 14 yaşındaki D.G.'ye tecavüz ettiği iddiasıyla yargılanan bir imamdır. Şırnak'ta H. adlı genç kadını 11 yaşından 18 yaşına kadar cinsel istismara maruz bırakan, Kuran kursunun kadrolu imamıdır. Afyonkarahisar'ın Sinanpaşa İlçesi'ne bağlı bir köyde 20 yaşındaki E.A.'ya tecavüz eden, sonrasında serbest kalan da bir imamdır. Erzurum'un Yakutile İlçesi'nde oturan kız kardeşleri 21 yaşındaki H.B.'ye tecavüz eden iki kişiden biri de imamdır. Diyarbakır'da 23 Nisan törenlerinin ardından "benimle gelmezsen seni sınıfta bırakırım" diye tehdit edip götürdüğü parkta arabasında tecavüz eden İngilizce öğretmeni de önceden imamlık yapmış, 1 defa hacca gitmiş ve İngilizce öğretmenliğinin dışında Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi derslerine de girmiştir.

Okullarda gözleri kız öğrencilerinin eteklerinde olanlar bir de üniversite ve liselerde haremlik-selamlık bir uygulama istemektedirler. Öğrencilerin merdivenlerde, yemekhanelerde bile biraraya gelmesi onlarda farklı bir şey çağrıştırmaktadır. Oysa işçi ve emekçiler gayet iyi bilmektedir ki asıl güvenilmeyecek olan "kızlı-erkekli" okullar ya da yurtlar değil, bu zihniyetin kendisidir. Kendilerini kadın neslinin yegane sahibi olarak gören bir anlayıştan daha ürkütücü ne olabilir ki?

OSTİM-İVEDİK patlaması

3 Şubat bir iş cinayetinin 3. yıldönümü. Ostim-İvedik patlaması bu düzende ne bir ilkti ne de son olacaktır.

Denetimlerin arttığı şu günlerde işyerimizde koşuşturmalar başladı. Patronlar tutuştukça bizleri de daha çok koşturur oldular. Yani göstermelik denetimlere hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyor. Büyük patronlar çoktan zorunlu bağışlarını başlarının gözlerinin sadakasını verip vicdan rahatlattılar bile. Benim çalıştığım fabrika gibi daha küçük yerler de birkaç günlüğüne ortada sıkıntı yaratacak her şeyi kaldırmaya başladı, ceza ödememek için yapılanları usulüne uydurmaya çalışıyorlar.

Öte yandan patronların devleti, sermayenin haklarını koruyacak kanunlar çıkarıyor. “İş güvenliği uzmanları” denilen sözde çalışanın güvenliğini sağlayacak uzmanlar geliyor. Bunlar da çoğu zaman patronla anlaşıp gereken önlemleri almış gibi gösterip, patronun gereksiz yere masraf (israf) etmesine engel oluyorlar.

Devlet ve patronlar arasındaki bu danışıklı dövüş dönemlerinde çalışma ortamlarımızın ne denli sağlıksız olduğunu bir kez daha görebiliyoruz ki, patron neleri ortadan kaldırmaya çalışıyorsa onlar sağlığa zararlı veya yapılması yasak şeylerdir. Ama bu denetimlerden ziyade asıl hesap verilmesi gereken durum işçilerin başına bu çalışma koşullarından ötürü bir şey geldiğinde oluyor. Ne yazık ki, biz işçiler, bu durumları en acı tecrübelerle öğreniyoruz. Birimiz kafasını pres makinasına sıkıştırıp hayatını kaybediyor. Bazen yanı başımızdaki arkadaşımız kolunu hıza kaptırıyor. Bir tanıdığımız 5. kattan düşüp ölüyor. Yanıbaşımızdaki atölyede tüp patlaması oluyor, 20 kişi ölüyor, 53 kişi yaralanıyor. Fakat fatura her zaman patronların emrinin altındaki emir kullarına ya da alakasız kimselere kesiliyor.

3 Şubat bir iş cinayetinin 3. yıldönümü. Ostim-İvedik patlaması bu düzende ne bir ilkti ne de son olacaktır. Dava 3 yıldır sürüyor ve hala sanık koltuğunda oturanlar tüpleri dolduran işçiler, tüpleri taşıyan şoförler, ya da denetlemesini yapan mühendisler, yani hep bir patronun yanında ücretli çalışanlar. Hatta yeri geldi tüpler bile suçlu bulundu.

Çin’den gelen kaçak tüpler olduğu söylendi peki kim getirdi, kim kullanıyor bu tüpleri sorgulanmadı bile. Kimdi bu tüpleri doldurtan, ucuza satan, başka yerlere sevkiyatını yaptıran, denetleme yapan mühendislerin raporunu ciddiye almayıp kârı uğruna değiştirmeyen kimdi acaba, hiç sorgulanmadı. Aksine “adil ve tarafsız” mahkemelerimiz tarafından tüpler Çin’den kaçak geliyor diyerek dikkat dağıtılıyor, defalarca incelenip sorun bulunamayan tüpler ta Gebze’ye incelemeye gönderiliyor, deliller yok ediliyor, gerçek suçlular dışarda işlerine kaldıkları yerden devam edip başka insanlar için tehlike saçmaya devam ediyorlar, ama masumlar hala tutuklu yargılanıyor.

Hal böyleyken öncelikli olarak bu davayı sahiplenmek çok önemli bir yerde duruyor. Özellikle patronlar kâr hırslarından vazgeçemedikleri sürece bu gibi sorunlarla hepimizin karşılaşması işten bile değil. Bizim, kardeşimiz, babamız, anamız, komşumuz kısacası hepimiz bu sorunla karşılaşabiliriz. Tabii eğer biz bugünden bu soruna karşı ses çıkarıp, dur deyip, sorunun sorumlularını önlem almak zorunda bırakmazsak. İlk patlamada hayatını kaybeden bir işçinin eşi şunları söylüyordu bir mahkeme çıkışında: “2.5 yılı aşkın zamandır adalet arıyoruz, 18. duruşmadayız, 100 duruşma da sürse takipçisi olacağız. Bütün kavgamız ve mücadelemiz ekme mücadelesinin işçi hayatına mal olmaması. İşçi güvenliğinin sağlandığı, daha insani çalışma koşullarının yaratılması, denetim sorumluluğu olanların görevini gereği gibi yapması içindir.”

Bu sözler yapılması gerekeni ve asıl taleplerimizi özetliyor aslında. Patronlara insan hayatının işlerden daha önemsiz olmadığını anlatabilmek için biz işçiler olarak biraraya gelip, sorunlarımızı tartışacağımız ve patronlardan hakkımızı söke söke alacağımız ortamları oluşturmamız lazım. Ancak bu şekilde işyerlerimizdeki sorunları aşabilir, işçi eşinin söylediği gibi bir dünyayı ancak bu şekilde kurmaya başlarız. Mücadele dolu günler dileğiyle...

İvedik-Organize’den bir işçi

Özgürce yaşamak ve sömürsüz bir hayat için!

Ben iki yıldır çalıştığım Akdemir Çelik’ten çok sayıda iş kazası nedeniyle “fazla rapor aldığım için işten çıkarılan bir demir-çelik işçisiyim. Ve çıkarıldığım günden beri de iş bakıyorum.

İzmir Yeni Foça yolundaki Habaş Demir-Çelik Sanayi Fabrikası’na çalışmak için başvuruda bulundum. İş başvuru formunu personel idari binada doldurup, sonra çalışan bir işçi tarafından personel işletme şefine kontrol ettirmek için gittik. Personel işletme şefinin benim doldurduğum iş başvuru formunu kontrol edip incelerken, söylediği kelimeler şöyledi: “Evet lise mezunusun, herhangi bir hastalık geçirdin mi-yok, sağlık yönünde hiçbir sorun-yok, askerlik de yapmışsın.” Tabii bunları bakıp kontrol ederken iş başvuru formdaki kağıda kalemle artı olarak işaretliyor ve kontrole devam ediyor.

“Memleket: Erzurum!” deyip durdu. Yanına eksi koyup bana baktı ve sözüne devam etti: “Biz doğru insanları genellikle işe almayız!”

Ben de şunları söyledim: “Ama ben buraya geldiğimde işe alınmama korkusunu böyle yaşayacağım diye düşünmedim. Ben kontenjan boş olmazsa, çalışmam korkusuyla geldim. Neden Doğulu olduğum için işe girmemden sıkıntı olsun ki?”

HABAŞ’ın personel şefi şu sözlerle başladı: “Senin torpilin var mı? Seni kim önerip yardımcı oluyor işe girmen için? Söylediğim gibi genellikle Doğulular’ın iş başvuru formu iptal ediliyor, ama sen git kursa gir, sertifika al o zaman gel düşüncünüz!”

Ben gerçekten de bu lafları bana söylerken çok sinirlendim ve “olmaz olsun böyle insanlık” dedim kendi kendime. Fabrikada arkadaşlar bana “ne oldu birader işe alındın mı” dedi. Ben de “yok” dedim “Doğuluyum” diye sorun oldu. Çalışan işçiler bana dedi ki: “Kardeş dediğin doğru, burada genellikle Doğulu insanları almıyorlar.”

İşçi ve emekçi kardeşler, bizler için yaşamak bir korkulu hayata dönmüş. Patronlar kendi kafasına göre işler yapıyor, ezilenler ve sömürülenler ortada. Yasalar ve yargı patronlar için var, onlara hizmet ediyor. İşçi ve emekçi kardeşler soruyorum sizlere, fabrikalarda şalter indirip üretimi durdurup sömürüye, patronların bizleri köleleştirmiş düzenine hayır demek için örgütlü mücadeleye var mıyız? Yoksa patronların bizlere yaptığı adaletsizliklere, sömürülmeye, kendi kafasına göre işten çıkartmalara, iş kazaları karşısında büyük bir şey olmamış gibi davranmaya, yumruklarımızı sıkıp göz yumarak yaşamaya devam mı edeceğiz.

İşçi ve emekçi kardeşler; özgürce yaşamak için, sömürsüz bir hayat için, üretimden gücümüzü harekete geçirerek şalterleri indirip, kendi ekmeğimizi, özgürlüğümüzü, kazanmak için mücadeleyi yükseltelim!

İzmir’den bir demir-çelik işçisi

‘Gezi tutsaklarına özgürlük!’

Haziran Direnişi'nin ardından başlatılan “cadı avı” kapsamında İzmir’de 51 direnişçi tutuklandı. Toplamda dört dalga olarak hayata geçirilen, tutuklama terörü ne Gezi direnişçilerinin mücadelesini ne de kitlelerin direnişin meşruluğuna olan inancını kırabildi. Bir kez daha bu kokuşmuş sömürü düzeni kendi aczini ispatladı. Direniş değişik biçimler altında sürmesini bildi ve bu onurlu geri çekiliş ardında “Gezi ruhunu” bıraktı.

İzmir’de de Gezi tutsakları Gezi ruhuyla sahiplenildi. Sonuç olarak, bugün kendi hukuk sistemlerine dahi sığmayan bir hukuksuzluk kapsamında tutuklanan 38 Gezi direnişçisini zindanların arasından çekip alan da işte bu Gezi ruhunun kendisi oldu. Halen Kırklar Zindanı’nda bulunan 13 devrimciyi özgürlükle buluşturacak olan da Gezi ruhundan başkası değil.

İzmir BDSP: “Gezi tutsaklarına özgürlük!”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), duruşmaları 7 Şubat’ta görülecek olan Gezi tutsaklarının serbest bırakılması için “Gezi tutsaklarına özgürlük!” şiarıyla kampanya başlattı. BDSP, kampanya çalışmaları ile Gezi Direnişi’nin yargılanamayacağını haykırırken, aynı zamanda Gezi tutsaklarının serbest bırakılması talebini de yükseltti. Zaman içinde gelişen her gündem ve eylemliliğe Gezi tutsaklarının sesini taşıdı. Kızısan düzen içi dalaşın ortalığa saçtığı bir dizi pisliliğe işaret ederek kapitalist sistemin rantçı yüzünü teşhir ederken, diğer yandan da onuru ve Gezi’yi, dolayısıyla mücadeleyi temsil eden Gezi tutsaklarını hatırlattı. 2013’ü geride bırakırken 2014’e mücadeleye girme çağrısı yaptı ve tutsak devrimcilere alanlardan selam gönderdi. İzmir’in emekçi semtlerinde “Gezi tutsaklarına özgürlük!” talepli imzalar toplandı. Böylece Gezi tutsakları, bedenleri Kırklar Zindanı’nın dört duvarı arasında olsa da her akşam işçi ve emekçilerin evine konuk oldular. İşçi ve emekçilerden Gezi tutsaklarına kart ve mektuplar toplandı. İzmir’in merkezi noktalarında, Buca’da, Çiğli’de, Karşıyaka’da, Alsancak’ta imza standları kuruldu. İzmir’in dört bir yanı “Gezi tutsaklarına özgürlük!” şiarlarıyla donatıldı.

7 Şubat’a sayılı günler kala, Gezi tutsakları ile dayanışmayı büyütme amacıyla bir kamuoyu oluşmuş bulunuyor. İzmir Dayanışması ve Gezi tutsaklarının ailelerinin örgütlediği dayanışma etkinliğinin çalışmaları devam ederken, BDSP’nin yürüttüğü kampanya da sesini yükseltiyor. Bu kapsamda sendika ve demokratik kitle örgütleri ziyaret edilerek Gezi tutsakları için dayanışma köşeleri kurma talepleri iletili.

Aynı zamanda imza kampanyası da devam ettiriliyor. Toplanan imzalar 3 Şubat Pazartesi günü saat 15.00’te Karşıyaka İş Bankası önünden başlayacak yürüyüşün ardından Karşıyaka PTT’den gönderilecek. Eylemde “Gezi tutsaklarına özgürlük!” talebi yükseltilecek. 7 Şubat’taki mahkemeye çağrı afişleri bir kez daha İzmir’in dört bir yanını donatacak.

İzmir dayanışması ve Gezi tutsak aileleri: Dayanışmayı yükseltelim!

BDSP’nin de içinde yer aldığı İzmir Dayanışması ve Gezi Tutsak Aileleri, 2 Şubat Pazar günü saat 14.00’te İzmir Sanat Tiyatrosu-Fuar’da Gezi tutsaklarıyla dayanışma etkinliği örgütleyecek.

Gezi tutsak ailelerinin başlatmış olduğu imza kampanyası kapsamında stand açma, her cumartesi günü Konak YKM önünden başlayan yürüyüşler örgütleme, sendika ve ilerici ve demokratik kitle örgütlerini ziyaret düzenleme, Ankara’da meclis toplantısı yapma gibi bir dizi süreci ören bileşen, mahkemelere sayılı günler kala dayanışma etkinliği ile süreci taçlandırarak. Etkinlik kapsamında afişler ve duyurular yapılırken İzmir’de Gezi davalarına yönelik bir duyarlılık yaratılması hedefleniyor.

Gezi tutsakları onurumuzdur!

İzmir’de Gezi tutsakları zindanlardan çekilip alınincaya değin “Gezi tutsaklarına özgürlük!” talebi yükseltilmeye devam edilecek. “Gezi ruhuyla mücadeleye ve örgütlenmeye” çağrısı yapılacaktır.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Gezi tutsaklarına özgürlük” şiarı Buca’da

Gezi Direnişi’ne yönelik yargılamalar İzmir’de de sürüyor. Açılan davalardan ikisinin duruşmalarına sayılı günler kala sınıf devrimcileri “Gezi tutsaklarına özgürlük!” şiarlı imza kampanyalarını sürdürüyor.

Geçen hafta olduğu gibi yine Şirinyer Tansaş önünde imza standı açıldı. İzmir Dayanışması ve Gezi Tutsak Aileleri’nin örgütlediği 2 Şubat’taki dayanışma etkinliğine çağrı yapıldı. Onlarca imza toplanırken etkinliğe dair bilgilendirilmede bulunuldu. Konuşmalar eşliğinde işçi ve emekçiler Gezi tutsaklarına sahip çıkılmaya çağrıldı.

Geçen hafta sınıf devrimcilerinin açtığı masanın yanına stand kuran ‘Ak Gençlik’ konuşmalarla teşhir edilmiş, AKP’nin provokatif tavırları ve topladıkları kitle karşısında işçi ve emekçiler direniş standını sahiplenmişti. Konuşmalar ve militan duruşla AKP’nin çalışmaları engellenmiş, saldırı hazırlıkları ise boşa düşürülmüştü.

Bu hafta da standın hemen karşısında Terörle Mücadele Şubesi polisleri öbekleşerek gözdağı vermeyi ve kitleyi terörize etmeyi hedeflediler. Ne var ki bir kez daha tacizler devrimci faaliyetin kararlılığıyla karşılaştı. TMŞ polislerini teşhir eden konuşmalar alkışlarla desteklendi ve stand olağan ilginin üstünde bir ilgiyle karşılandı. TMŞ polisleri konuşmalar eşliğinde çalışma yürütülen alandan sürüldü. Faaliyet ise kaldığı yerden devam etti.

Tutsak ailelerinden eylem

İstanbul’daki Gezi tutsaklarının yakınları, TMK’nın kaldırılmasını, tutsakların serbest bırakılmasını istedi.

Eylemde ilk sözü alan Kamber Saygılı, 16 Haziran’dan beri eylemlerini sürdürdüklerini, serbest bırakılan kişilere rağmen, 7 aydır hala direnişçilerin cezaevlerinde tutulduklarını ifade etti.

Saygılı’nın ardından tahliye edilen Gezi Direnişçileri, Ali Haydar Akdeniz ve Ali Karaçay da birer konuşma yaptılar. Direnişçiler, içerde kalan arkadaşlarını yalnız bırakmayacaklarını ifade ettiler.

Eylemde basın açıklamasını Burçak Kaya okudu.

İzmir’deki Gezi Tutsak Aileleri, bu haftaki eylemlerinde hasta tutsakların durumuna dikkat çektiler. Eylem öncesinde Konak’ta tutsakların serbest bırakılması için imza toplayan aileler, 7 Şubat ve 13 Şubat’taki direniş tutsaklarının 2. duruşmalarına çağrı yaptılar.

Daha sonra yürüyüş yaparak İş Bankası önüne gelen aileler, burada basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

Ali İsmail Korkmaz davasına katılalım, katillerden hesap soralım!

Haziran Direnişi'nde katledilenlerden biri de Ali İsmail Korkmaz'dı. Sermaye devleti önce katilleri uzun süre korudu. Mızrak çuvala sığmayınca, katillere ilişkin görüntüler ortaya çıkınca katiller gözaltına alındı ve sonra da tutuklandılar.

Katilleri koruma sırası bu defa Adalet Bakanlığı'ndaydı. Eskişehir 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek olan Ali İsmail Korkmaz davası güvenlik gerekçesiyle Kayseri'ye alındı. Dava, 3 Şubat'ta saat 09.00'da Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek.

Büyük halk hareketi şehitlerini korumak için çaba gösteren sermaye devletinin oyunları boşa çıkmaya mahkumdur. Zira bu ülkenin ezilen tüm toplumsal kesimleri katillerden hesap sormak için mücadeleyi sürdürüyorlar.

Şimdi "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya

hiçbirimiz!" şiarıyla büyük halk hareketi şehitlerine sahip çıkma zamanıdır.

Şimdi katillerden, onun arkasındaki sermaye devletinden hesap sormak için mücadele saflarını sıklaştırma günüdür.

Şimdi büyük halk hareketi sırasında şehit düşen kardelenlerden biri olan Ali İsmail Korkmaz'a sahip çıktığımızı gösterme günüdür.

Tüm işçi ve emekçileri emeğin korunması mücadelesinin, devrim ve sosyalizm davasının şehidi olan Ali İsmail Korkmaz'a sahip çıkmak, katillerinden hesap sormak için 3 Şubat'ta görülecek davaya katılmak için saat 08.30'da eski adliye binası önünde buluşma günüdür.

Kayseri Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

30 Ocak 2014

Roboski'de katledilen genç için 11 yıl sonra ceza!

Roboski'de köylüler üzerindeki baskılar devam ediyor. Katliamın ardından iki yıl geçerken katillerden hesap soran, mücadele eden Roboskililer, davalarla, ev baskınlarıyla, para cezalarıyla, jandarma saldırısıyla korkutulmaya çalışılıyor.

Geçtiğimiz hafta yapılan ev baskınlarının ardından, şimdi de Roboski Katliamı'nda hayatını kaybeden Nadir Alma'nın ailesine 8 bin 403 lira para cezasının tebligatı yapıldı. Para cezasının nedeni Nadir'in 2003 yılında kaçışa çıkması olarak gösterildi. 11 yıl sonra gelen tebligatta, aileden para cezasını faiziyle birlikte ödemesi istendi.

Roboskili ailelerin avukatı Diyarbakır Barosu Başkanı Tahir Elçi, şunları ifade etti: "Mirasçılarının bu para cezasını ödeme sorumluluğu yoktur. Ceza kovuşturmasına bağlı olarak istenen bir para cezasıdır. Kişi hayatta olmadığından ceza mahkumiyetine bağlı olan tüm sonuçlar ortadan kalkar. Dolayısıyla bu para cezasının mirasçılar açısından bir hükmü yoktur. Yapılan tebligat usulsüzdür, Savcılığın yaptığı işlem yasal hukuka aykırıdır. 2 yıldır hayatta olmayan bir kişi ile ilgili infaz anlaşılır bir durum değil, skandaldır."

Roboskili ailelerden Ferhat Encü de para cezası istenmesine tepki göstererek, "Devlet bizim acımıza acı katmaktan başka hiç bir şey yapmıyor. Olay ile ilgili 2 yıldır bir sorumlu dahi bulunmazken, devlet bizi yıldırma devam ediyor" dedi

Behzat Örs yaşamını yitirdi

Uzun yıllar devrim ve sosyalizm mücadelesine emek vermiş olan *Kızıl Bayrak* okuru Behzat Örs, dün akşam üstü (27 Ocak) Esenyurt'taki evinde hayata gözlerini yumdu.

47 yaşında yaşamını yitiren Behzat Örs, "Ekim Davası" tutsağı olarak 1996-2001 yılları arasında hapis yatmıştı. 26 Eylül 1999 Ulucanlar Katliamı'nı zindanda karşılayan ve katliam sırasında yaralanan Behzat Örs'e, ölümünden kısa bir süre önce gırtlak kanseri teşhisi konulmuştu.

47 yaşında hayatını kaybeden Behzat Örs'ü ve ailesini dostları da yalnız bırakmadı. Cenazesi bugün 16.00'da, toprağa verilmek üzere, Örnek Cemevi'nden Mersin'e uğurlandı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

28 Ocak 2014

Behzat Örs için kapandı

İnternette tartışma platformu olarak yayın yapan *Sosyalist Forum*, aynı zamanda yazarı olan Behzat Örs'ün hayatını kaybetmesi nedeniyle sitesini bir saatliğine kapattı.

www.sosyalistforum.net adresiyle erişilen sitenin açılış sayfasında Behzat Örs'ün resmi ve "Esenyurt'taki evinde hayata gözlerini yuman sosyalist forum üyemiz yoldaşımız Behzat Örs'ün ölümü nedeniyle forumumuz bir saatliğine kapatılmıştır" notu yerleştirildi.

Ayrıca sitede, Örs'ün ölüm haberini alan yazarların duygularını dile getirdiği bir başlık açıldı. Forum yazarları, avatarlarına Behzat Örs'ün resmini koydular.

Behzat Örs, Sosyalist Forum'da **b_çeliktr** nick'i ile yazıyordu.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/05 * 31 Ocak 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Haziran Direnişi yargılanamaz...

Haziran başlangıçtı, mücadele sürüyor!

GEZİ TUTSAKLARINA
ÖZGÜRLÜK

Gezi'nin ve kitlelerin sokakları zaptettikleri direnişin ilk kıvılcımın çakılmasının 8. ayını doldurmuş bulunuyoruz. 8 aydır tetikte olan geniş halk kitleleri, çok değil, son bir aydır da düzenin bekçiliğine soyunan ve koltuklarının-kasalarının bekasının derdine düşen efendilerin uluorta kavgalarına, pisliklerine tanıklık ediyor. Elbette, yıllardır, "demokrasi", "istikrar", "düzen", "adalet" adı altında yağma, talan, sömürü ve soygunla "yönetilen" kitleler, bu tanıklığı ilk kez yapmıyor. Sermaye cephesinden ise, yangına su taşıma görevi üstlenilmiş durumda. Tüm dünya üzerinde yaşanan bunalımların, 2008 krizini kat be kat aşarak, sermayedarların, işçi ve emekçilerin karşısına çıkacağı gün gibi ortada durmakta. Tüm bu siyasal-ekonomik-sosyal gelişmeler devam ederken önümüzde seçim adı altında aldatmaca duruyor.

"Dışarıda" böylesi bir tablo yaşanırken, İzmir'de F tiplerinde tutuklu yargılanan Gezi direnişçileri, 6. ayını doldurmuş bulunuyor. İlk başta 51 tutuklama ile en önde giden İzmir "adaleti", birçok ilde Gezi direnişçilerinin serbest bırakılmasına karşın hala adaletini işletiyor ve aralarında sınıf devrimcilerinin de olduğu 13 direnişçiye, tutuklu yargılamaya devam ediyor.

**"İnsan ancak tüm insanlar özgür olunca
gerçekten özgür olabilir!"**

Zindanlar, sürgünler, işkence tezgahları, darağaçları, sınıflar savaşımının bir parçası olarak, hakim sınıflar tarafından tarih boyunca "güç" ve "tehdit" aracı olarak kullanılmıştır. Bugün karşımızda ise, psikolojik ve fizyolojik işkence aygıtlarıyla beraber, F tipleri bulunuyor. 2000'lerden bugüne F Tipi hapishanelerine karşı yürütülen mücadelenin en önünde yer alan devrimciler, bugün F tiplerinde teslim alınmaya çalışılıyor. Oysa tarih, bedenlerin teslim alınsa da düşüncelerin, iradenin teslim alınmayacağını binlerce kez kanıtlamıştır. Bu topraklarda direnmenin bir diğer adı olan zindan direnişleri, devrimci mirası ve devrimci iradeyi sermaye sınıfına defalarca ve defalarca göstermiştir.

Aylardır Haziran Direnişi'nin yarattığı moral ve güç, iktidar tarafından ezilmeye çalışılmış, ancak iktidarın yaptığı her hamle kitleler tarafından sokakta karşılanmaya devam etmiştir. Bugün zindanlarda tutulan Gezi direnişçilerinin hukuksuz iddialarla yargılanıyor oluşu, hapishanelerdeki direnişçilerden çok, dışarıdaki kitlelere gözdağı verme amacı taşımaktadır. Bugün burjuva hukukunun bile ayaklar altına alındığı, sermaye devletinin hukuk-yargı ayaklarının kitleler

nezdinde yerle bir olduğu bir süreçte yargılanan Gezi tutsakları, Haziran Direnişi'nin bir kez daha ne kadar haklı ve meşru bir direniş olduğunu, Haziran Direnişi'nin, sistemin tüm aygıtlarının çürümüşlüğüne karşı, eşitlik, özgürlük özemleri için bir haykırış olduğunu ortaya koymuştur.

Bugün Gezi direnişçileri nezdinde yargılanmak istenen, milyonlarca insanın haklı talepleri, geleceğe dair özemleridir. Bugün yargılanmak istenen, bu özemleri taşıyan milyonların öncülerinin verdiği devrimci mücadelenin kendisidir. Bugün yargılanmak istenen, tutsakların dosyalarında da yer alan, işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir, 1 Mayıslar'dır, 8 Martlar'dır, kadın cinayetlerine karşı çıkartılan seslerdir, emperyalist savaşa karşı, halkların katillğine soyunanların karşısına çıkıyor oluşumuzdur, devrim ve sosyalizm davasına olan inancımızdır.

Sermaye iktidarı ve çürümüş düzeni iyi bilmelidir ki, zulmün olduğu her yerde direniş boy verir. Kapitalist-emperyalist düzenin korucuları saltanatlarının sonsuz olmayacağını farkındadır. Baskı ve şiddete dayalı politikaları ile kendi korkularını dindirmeye çalışmaları boşunadır. Çünkü gerçekler inatçıdır. Sınıflar savaşımında sömürücü sınıflar birgün mutlaka ama mutlaka, milyonlarca işçi ve emekçinin haklı mücadelesi ile alaşağı edilmeye mahkumdur.

7 Şubat'ta İzmir Adliyesi'ne!

İzmir'de Kırıklar Hapishanesi'nde tutuklu bulunan sınıf devrimcilerinin ikinci duruşması 7 Şubat'ta görülecektir. Burjuva düzenin tüm kurumlarının çürümüşlüğü'nün gözler önüne serildiği, burjuvazinin ve sermayedarlarının tüm pisliklerinin ortaya saçıldığı, öte yandan işçi ve emekçilerin baskı ve sömürü koşulları altında sefalet ücretine mahkum edildiği, kadın cinayetlerinin hız kesmeden aritmetik oranlarla yükseldiği, gençlerin geleceksizleştirilmeye devam edildiği, kentlerin, eğitimin, sağlığın, sokaklarımızın, evlerimiz, okullarımızın, yağma ve talana açıldığı, Avrupa ve Ortadoğu halklarının talepleriyle sokakları zaptettiği bugünlerde, mücadeleyi yükseltmek, Gezi direnişçilerine ve taleplerine sahip çıkmaktan geçiyor.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, tüm işçileri, emekçileri, ilerici, devrimci ve demokratları Gezi davasına, Haziran Direnişi'ne ve Gezi tutsaklarına sahip çıkmaya, 7 Şubat'ta, İzmir Adliyesi'nde (Bayraklı) olmaya çağırıyoruz.

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

29 Ocak 2014